

®
ХЕРТЕС

Колекция

Любими
АВТОРИ

ОЖАНЕТ ОЕЙЛИ

**Каменно
& сърце**

**Шази се от
непознати**

Два завладяващи романа – едно жадувано пътешествие!

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ
КАМЕННО СЪРЦЕ. ПАЗИ СЕ
ОТ НЕПОЗНАТИ

Превод: Милена Трендафилова, Румяна Стоянова

chitanka.info

КАМЕННО СЪРЦЕ

Стефани е чувала за Брок далеч преди да го срещне. Брат ѝ я е предупредил, че той ще разбие сърцето ѝ. Стефани се влюбва в Брок. И знае, че е безсилни да промени чувствата си...

ПАЗИ СЕ ОТ НЕПОЗНАТИ

Саманта е разочарована от мъжете. В дома на Крис Андрюс, намиращ се на отдалечен остров, тя очаква пристигането на баща си. Изведнъж Саманта осъзнава, че се е превърнала в затворник. Откуп ли иска Крис от богатия ѝ баща? И наистина ли е мъжът, за когото са представя?

ПЪРВА ГЛАВА

Пред кабинета на Стефани внезапно настъпи тревожно оживление. Разположен в сърцето на луксозния хотел в Ню Хемпшър, той ѝ осигуряваше достъп до всички фази на работния цикъл. През отворената врата виждаше част от рецепцията заедно с гостите, които пристигаха и заминаваха. От другата страна на салона се намираше домакинското отделение. Съседният офис принадлежеше на брат ѝ — Пери Хол, който бе управител на хотела и неин шеф.

Когато и госпожа Адамсън, салонен управител на ресторанта, мина забързано покрай вратата, любопитството на Стефани значително нарасна. Ставаше нещо необичайно. Въпреки че всъщност работеше в хотел „Белият глиган“ едва от три месеца, тя почувства учестения му пулс и необичайното усещане разпали интереса ѝ.

Недовършеният баланс в счетоводната книга на бюрото ѝ бе забравен. Младата жена машинално забодде молива в кестенявите коси над ухото си и стана от стола.

В счетоводството научаваха новината винаги последни. Но Пери бе неин брат и тя нямаше намерение да стои и да чака да я информират. Прекалено много години се бе чувствала изолирана от потока на живота, за да позволи това да продължи и сега, когато отново се бе върнала към него.

В коридора хвърли поглед към рецепцията. Наблюдателните ѝ очи забелязаха тревожното вълнение, изписано по лицата на обикновено спокойния екип. Наистина беше рядкост пристигането на някоя важна личност да предизвика суетене, защото хотелът обслужваше предимно богата и отбрана клиентела. Освен това всички стаи вече бяха ангажирани, за да могат гостите да се насладят на есенното великолепие на Белите планини. Имаше резервации и за целия зимен сезон, чак до пролетта.

Озадачена от неизвестната причина за настъпилата суматоха, Стефани разсеяно завъртя с пръсти бижутото във формата на бръмбар, което висеше на златна верижка и кротуваше във вдлъбнатината между

гърдите ѝ. Рехавата плетка на белия ѝ пуловер с поло създаваше подходящ фон на медальона. Леко намръщеното изражение на лицето ѝ се запази, докато изминаваше няколко крачки до кабинета на Пери. Вратата беше отворена и тя спря на прага, за да не прекъсне служебния разговор на брат си с госпожа Адамсън.

— Веднага сложете една бутилка да се изстудява — нареждаше той на жената, която бързо записваше в бележника си. Пери се консултираше с листовите пред себе си и не вдигна глава, за да забележи сестра си. Кестенявата му коса беше разрешена, сякаш многократно бе прокарвал пръсти през нея. — Пригответе поднос с избрани сирена и пресни плодове. Добре би било също отново да проверите избата ни и да се уверите, че има в наличност достатъчно количество от любимите му вина. Предупредете персонала. Искам да е готов, в случай че реши тази вечер да вечеря в ресторанта. Не желая... Цветя! — Пери се спря и възкликна: — Почти забравих за проклетите цветя! — той удари звънеца, за да извика секретарката си.

Момичето се появи почти веднага. Изглеждаше бледо, разтревожено и по-плахо от обикновено. Независимо от младостта си, Кони Йорк беше висококвалифициран и компетентен служител. Основният ѝ недостатък бе липсата на самочувствие, което ясно личеше и в момента.

— Да, господин Хол — отзова се тя на повикването на шефа си, а дребното ѝ лице, оброчено с тъмни коси, бе сковано от напрежение.

Пери вдигна поглед и видя Стефани, застанала до вратата, но нищо не показва, че е забелязал присъствието ѝ.

— Обади се на цветаря. Ако не могат да доставят букет от рози до деветдесет минути, искам да отидеш да го вземеш.

— Да, господине — секретарката кимна с глава, но с ни най-малко движение не показва, че започва да изпълнява нареждането.

Управителят, който обикновено беше изключително търпелив със своята самообезличаваща се служителка, я погледна раздранено.

— Няма да свършиш работата, като стоиш тук, Кони. Хайде!

— Знам, но... — плахо се колебаеше тя.

— Какво има? — рязко запита той. — Нямам време да те убеждавам.

Погледът на Стефани се плъзна по лицето на брат ѝ с изненада. Шест години по-възрастен от нея, той рядко позволяваше на

стресовите ситуации да го извадят от релси. Бе повече от по-голям брат. Откакто се помнеше, той бе неин идол. Животът му не бе никак лек... нито пък нейният. Майка им почина, когато Стефани бе едва четиригодишна. Пери трябваше да я замести, като приготвяше храната, оправяше къщата и се грижеше за малката си сестра, докато баща им, който явно притежаваше умения само за ски инструктор и барман, работеше дълги часове, за да свържат двата края.

Преди пет години, когато Стефани бе на седемнадесет, имаше изгледи животът да стане по-благоклонен към тях. Брат ѝ беше получил стипендия, за да учи право в престижен институт, а тя бе приета в известен девически колеж. Но тогава странен ски инцидент остави баща им напълно парализиран. Пери се отказа от стипендията, за да заеме мястото на помощник-управител в „Белият глиган“, а тя остана вкъщи да се грижи за болния. Преди четири месеца той бе покосен от тежка пневмония. По много причини смъртта му бе облекчение както за него самия, така и за тях.

Стефани все още не можеше да свикне с мисълта, че е свободна от отговорността, която бе направила нея и брат ѝ по-зрели за годините им, лишавайки ги от радостите на младостта. Вечерният курс по счетоводство, който завърши, за да може да подпомогне семейния бюджет, като води вкъщи сметките на малки фирми, ѝ бе дал нужните умения, за да поеме работата на счетоводител в хотела. Тя зае мястото, когато предшественикът ѝ се пенсионира, роптаейки срещу семействеността. През последната година брат ѝ бе станал управител.

Работата в „Белият глиган“ ѝ допадаше заради възможността да бъде сред хора и да е част от нещата. Най-много ѝ харесваше да работи с брат си. Беше започнала да уважава неговата компетентност да изпълнява задълженията си, които бяха много и извънредно разнообразни. Пери винаги владееше положението, независимо дали се справяше с криза в кухнята на ресторанта, или организираше персонала. Ето защо Стефани бе изненадана от нервното му поведение в момента. Не беше в неговия стил.

— Само... се питах... — Кони се затрудняваше да каже причината за своето колебание.

— Не разполагам с цял ден. Казвай, моля те — настоя Пери.

— Вашите срещи — започна секретарката му, уплашена от резкия му тон.

— Казах ти да ги отмениш! — и той присви уста от нетърпение.

— Да, но... — тя прехапа долната си устна.

Изглежда, Пери преброи наум до десет, опитвайки се да овладее раздражението си.

— Какво „но“, Кони? — запита той с принудено спокойствие.

— Днес трябва да говорите на официалния обяд — изрече бързо момичето. — Планирано е преди два месеца. Едва ли ще могат да ви намерят заместник, ако ги уведомите толкова късно.

Пери простена.

— За днес ли е?

— Да, господине — по лицето на Кони се изписа паника. — Какво да правя?

— Да правиш? Нищо не можеш да направиш — въздъхна той. — Ще трябва да присъствам на обяда, но отложи всичко друго. И осигури онези цветя.

— Да, господине — с кимване на глава, момичето изчезна в съседния кабинет.

Прехвърляйки вниманието си отново към жената пред бюрото му, Пери прокара ръка през тъмната си коса, като още повече я разроши.

— Имате опит, госпожо Адамсън. Вярвам, че ще се справите — хвърли поглед към ръчния си часовник, с което показва на салонната управителка, че е свободна.

Стефани се отдръпна встрани, за да й направи път. От разговора, който бе чула, получи обща представа какво става. С изключение на частния апартамент, хотелът бе напълно ангажиран. А апартаментът се пазеше изключително за собственика или неговите лични гости. Преди да има възможност да попита кого очакват да пристигне, Пери се обърна към нея.

— Каквото и да е проблемът ти, Стефани, ще трябва да почака; освен ако някой не е изчезнал с печалбата. Но дори и в този случай не желая да знам за това в продължение на три дни — заяви той, като уморено поклати глава.

— Нямам проблем — увери го тя. — Просто искам да разбера какво става. Кой пристига? Хотелът е в някаква безмълвна суматоха, ако съществува такъв израз.

Пери се отпусна с въздишка във въртящия се стол. Очите му, сини като нейните, се спуснаха по крехкото ѝ тяло, облечено в бял пуловер и зелена шотландска пола. Лека усмивка се появи на устните му, когато погледът му се върна на лицето и, нежно обгърнато от лъскавите кестеняви коси.

— Брок пристига на едно от импровизираните си посещения. Обади се преди половин час, за да каже, че ще бъде тук най-късно до два часа днес следобед. Идва с кола от Бостън — обясни той, като напрежението изписа бръчки по сериозното му лице.

— Аха! — закачи го Стефани, за да намали тревогата му. — Сега разбирам защо всички подскачат и при най-малкия шум. Пристига самият голям шеф, за да нагледа своята собственост.

— Лесно ти е да се шегуваш с това. Канфийлд очаква най-доброто и аз съм този, който ще трябва да дава обяснения, ако не го получи — Пери разтърка с пръсти средата на челото си.

— Не разбирам за какво се притесняваш — тя застана зад облегалката на стола му и ръцете ѝ започнаха да масажират стегнатите жили между врата и раменете му. — Не забравяй, че аз съм водила сметките през последните три месеца. Знам колко добре върви хотелът. Невъзможно е Брок Канфийлд да има някакви оплаквания от начина, по който го ръководиш.

— Добре сме се справили — призна брат ѝ, отпусайки се от масажа. — Ако продължи така и през целия ски сезон, ще бъде най-добрата година, която някога сме имали.

— Това потвърждава моето мнение, нали? — заключи тя.

— Ще го потвърди чак когато всичко свърши — напомни ѝ Пери. — А междувременно Брок ще съди по това, което види при посещението си.

— Няма да има никакви оплаквания — беше сигурна. Обслужването в хотела бе безупречно. Дори гостите, на които трудно можеше да се угоди, намираха много малко неща, от които да недоволстват. — Знаеш ли, че това ще бъде първата ми възможност да се срещна с този образец на цялото мъжко съсловие — Брок Канфийлд? — сети се тя. — Откога работиш тук? Пет години? Всички говорят за него като за Бог и в зависимост от пола си треперят или тръпнат, когато чуят името му — Стефани се засмя. — Чувала съм да

го описват както като безмилостен магнат, така и като великолепен мъж. Сега ще мога сама да открия какъв е истинският Брок Канфийлд!

— Той е и двете, плюс още някои други неща — брат й я улови за ръката, за да сложи край на масажа, и я придърпа до себе си. Внушителен и в същото време привлекателен, той я гледа безмълвно няколко секунди. — Трябва да присъствам на този обяд. Затова се налага да те упълномоща да ме заместиш — в случай че не съм се върнал, когато Брок пристигне.

— Аз?! — Младата жена сви вежди изненадано.

— Трябва някой да го посрещне. Кони направо се стъписва всеки път, когато я погледне — каза Пери с кисела физиономия. — А след смяната си Вик спи вкъщи — допълни той, за да обясни отсъствието на нощния управител. — Просто не мога да се сетя за никой друг. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Какво друго трябва да направя, освен да съм налице, за да го посрещна? — въпреки че се съгласи с охота, някои от по-страховитите описания, които бе чувала за собственика на хотела, я караха да усеща тръпки на тревога.

— Отведи го до апартамента му, за да се увериш, че всичко е в ред. Кони ще набави цветята, а госпожа Адамсън ще осигури изстудена бутилка шампанско заедно с малко сирене и плодове. Въобще виж дали има всичко, което желае.

— Изглежда просто — тя сви рамене.

— Бъди внимателна, Стефани — изненадващо я посъветва брат й със сериозен тон.

Предупреждението я смути. Тя не беше от хората, които говорят директно. В повечето случаи бе много тактична и способна да обуздае езика си дори когато я провокираха.

— Няма да кажа нищо, с което да го засегна.

— Знам, че е така — отхвърли той подобна възможност с махване на ръка. — Опитвах се да ти кажа, че трябва да стоиш настрана от Брок Канфийлд. Този човек се отнася с жените така, както комарджия си играе с тесте карти. Богат е, изглежда добре и може да бъде и убедителен, и непоколебим. Казвали са ми, че това е комбинация, на която не може да се устои.

— Чула съм няколко истории за него — призна Стефани.

— Не бих искал да се забъркаш с него, защото знам, че ще се почувстваш наранена. Честно казано, Стеф, не се опитвам да се правя на строгия голям брат — Пери сякаш се усмихна на себе си. — Просто знам, че щом те погледне, веднага ще му хрумнат разни идеи. Ти нямаш голям опит с мъжете, особено с индивиди от неговия тип.

— Със или без опит, мисля, че мога да се грижа за себе си — всъщност харесваше й мисълта, че той проявява загриженост и се опитва да я предпази. Усмивка заигра в ъгълчетата на устата й. — Затова ли никога не си го канил на вечеря вкъщи, както ти предлагаш при предишните му посещения?

— Отчасти — призна си брат й. — Но най-вече, защото Брок не е човек за домашно приготвена храна. Той е блестящ и съвършен като диамант... и почти толкова безчувствен.

— А диамантите нямат работа на маса, върху която приборите за хранене са железни — заключи момичето с разбиране.

— Нещо такова — съгласи се Пери. — Засега ти стига. Трябва да намеря записките си за приветственото слово.

Тя се насочи към вратата, но преди да стигне до нея, се спря.

— Кога ще се върнеш, в случай че Брок попита?

— Между един и половина и два часа.

— Може би той ще закъснее — предположи тя и излезе.

Четиридесет и пет минути по-късно Пери мушна глава в офиса й, за да я уведоми, че тръгва за обедния си ангажимент.

— Погрижи се за Брок, ако пристигне, преди да се върна — напомни й ненужно.

— Ще го направя — обеща тя. — Успех за речта ти!

Той махна с ръка и тръгна. Няколко минути след това Стефани затвори кабинета си и отиде да обядва. Нямаше никакъв апетит. Затова си избра салата и двадесет минути рови из чинията, преди да се откаже. Малко преди един часа отиде на рецепцията. Мари й даде ключа за апартамента на Брок Канфийлд и тя отиде да се увери, че всичко е готово за пристигането му.

Досега не бе имала повод да влезе в частния апартамент. Той се състоеше от просторна дневна, също толкова голяма спалня, в която имаше легло с кралски размери, и огромна баня. Разгледа всичко с открито любопитство.

Двойните прозорци с бронзови корнизи предлагаха несравнима гледка към Белите планини, преливащи от червеникавокафяви и златисти есенни багри. Процеждащата се през стъклото слънчева светлина играеше в златни шарки по съвършено белия под с италиански керамични плочки, подредени във формата на рибена кост. Освен гледката през прозорците, нищо друго в дневната не напомняше за Нова Англия.

Мебелировката се състоеше от бяло кожено кресло и диван, две малки канапета, облечени в естествена хайтянска памучна материя, и до тях старинни масички за кафе. Стените бяха покрити с мъхест плат в оттенък на слонова кост. На етажерката, вградена в една от тях, бе поставен телевизор. Високата два и половина метра южноафриканска птица, изработена ръчно от орехово дърво, покритата със стъкло камъшитена масичка и четирите стола бяха единствените мебели от естествено дърво в стаята. Зад позлатена вратичка — индийска направа, бе скрито барче. Изобщо помещението представляваше поразителна смесица от периоди и стилове.

Стефани забеляза букета от рози с дълги дръжки, поставен във ваза на масичката за кафе. Беше аранжиран с източен вкус — голи клони се извисяваха над кървавочервените цветове. Бутилка с най-висококачествено шампанско стоеше в сребърна кофичка с лед, подпряна на стойка. На масичката от палмово дърво имаше поднос със сирене и атрактивна фруктиера с пресни плодове.

Когато се осмели да влезе в спалнята, Стефани стъпи върху дебел бледорозов килим. Същият цвят имаха шарките по покривката на леглото и подобрите завеси, които бяха в преобладаващо черно. Великолепна абаносова табла украсяваше кралското легло. Нощните шкафчета от двете му страни бяха от същото дърво. Върху слонски бивни бе изобразена ловна сцена. Същият сюжет се повтаряше върху масивна кост. Тези произведения на изкуството придаваха на стаята мъжки акцент.

Банята правеше впечатление на претрупана в лукса си с продължаващия вътре в нея бледорозов килим. Разкошна бяла вана бе поставена на платформа от италиански мрамор. С него бяха облицовани до тавана и стените, с малки изключения. Върху непокритите части бе опъната черна коприна. Тя служеше за фон на

колекция от южноафрикански пеперуди, поставени в рамка. Всички хавлии от възбуждащо кадифено мека материя бяха също черни.

С напускането на апартамента Стефани сякаш попадна в един друг свят. Хотелът беше луксозен, но се опитваше да пресъздаде за гостите си атмосферата на Нова Англия. Очевидно бе, че Брок Канфийлд е обзавел апартамента за свое собствено удоволствие. Тя не бе сигурна дали харесва резултата, или го смята за проява на един малко по-особен снобизъм.

Когато влезе във фойето, младата жена си помисли, че предпочита неговия широк простор, подчертан от боядисаните в бяло дограми и огромното каменно огнище с мамещата топлина на пламъците и силния аромат от горящите цепеници. Скъпи литографии украсяваха белите стени и допълваха типичната за Нова Англия атмосфера на залата. Стефани знаеше, че месинговият полилей, който се спуска от тавана, се чисти трудно, но висящите кълбовидни тела бяха красиви и създаваха чувство за уют.

Тя спря на рецепцията, за да върне ключа.

— Има ли някакъв знак за появата на господин Канфийлд, Мари? Името на собственика сякаш притесни иначе спокойната жена.

— Господин Канфийлд? Не, доколкото знам, не — изведнъж тя се усъмни в собствените си думи и потърси потвърждение от пиколото. — Бен, виждал ли си го?

— Не. Още не е пристигнал — момчето беше много по-категорично.

— Ще бъда в кабинета си — каза Стефани. — Уведомете ме веднага щом дойде.

Като заобиколи рецепцията, тя тръгна по късия коридор към офиса си. Остави вратата отворена, за да е в течение на нещата, които ставаха извън четирите стени на стаята. Развълнуваният шепот и шушукането не бяха намалели, тъй като новината за предстоящото пристигане на собственика обикаляше клюкарската мрежа на хотела. Въздухът бе наелектризиран и Стефани бе под въздействие на променливото му напрежение.

Преди да остави чантата си, тя спря пред малкото огледало върху една от страничните стени, за да освежи червилото си. Но новият тъмнорозов пласт върху устните ѝ само подчерта леката бледност на бузите. Сложи си малко руж, после отново нанесе спирала върху

дългите си мигли. Приключи едва след като напълно възстанови грима си.

Изучавайки отражението в огледалото, тя реши, че е привлекателна, но в никакъв случай не и пленителна красавица. Комбинацията от гъста кестенява коса и коринтско сини очи бе приятна, но не и изумяваща. Тялото ѝ бе слабо, правилно оформено, но невпечатляващо. Излъчваше свежест, макар че бе на двадесет и две.

През цялото време се уверяваше, че тази преценка няма нищо общо с Брок Канфийлд или предупреждението, което Пери ѝ бе отправил. И все пак една малка част от нея се чудеше какво ли би било, ако някой като Брок Канфийлд ѝ обърне внимание — мимолетно любопитство, нищо повече, твърдо си каза тя. Беше просто една приятна мисъл.

— Стефани! — прошепна Мари от вратата. — Току-що спря отпред! Бен отива да вземе багажа му. Има и жена с него!

В първия миг Стефани се усмихна заради безумния шепот, с който служителката ѝ съобщи новината. Кой може да чуе? И има ли значение? Но последното изречение изтри усмивката от лицето ѝ. Твърде късно, но си спомни, че Пери бе споменавал за навиците на Брок Канфийлд да води със себе си поредната си приятелка.

Какъв беше редът? В неговия апартамент ли трябва да отседне жената? Но нима имаше друг избор? В целия хотел липсваше дори една свободна стая. Сега Стефани бе обзета от същата несигурност, която Мари бе изпитала по-рано, и от необходимостта някой да потвърди заключението ѝ.

— Пери знаеше ли, че господин Канфийлд води гост със себе си?

— Не ми каза нищо за това — администраторката придружи отговора си с отрицателно поклащане на глава.

— Господин Канфийлд не би очаквал... да разполагаме с отделна стая за нея, нали? — бузите на Стефани вече нямаха никаква нужда от руж. Майката природа свърши отлична работа, като се погрижи за тена ѝ. — Искам да кажа, че той не ни е предупредил.

— Съмнявам се, че би искал да бъде в отделна стая — гласът на Мари бе иронично многозначителен. Хвърли поглед към фойето и бързо просъска: — В момента влиза през вратата!

Стефани пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си, разиграли се внезапно, и мислено сплете пръстите на ръцете си. „Бъди спокойна,

хладна и съсредоточена“, каза си, като тръгна към фоайето. Защо беше тази възбуда? Брок Канфийлд бе просто един мъж.

ВТОРА ГЛАВА

Просто един мъж. В момента, в който го видя, висок и тъмнокос, младата жена коригира този израз. Слаб и добре сложен, той беше напълно завършен мъжкар. Формите и линиите на загорялото му лице бяха изваяни в неповторимо произведение на абсолютната мъжественост. Скъпо палто се, спускаше от широките му рамене. Преди да стигне до бедрата, то леко се скосяваше, за да подчертае тесния таз, а после продължаваше малко под коленете. Тъмният цвят на дрехата контрастираше с белия копринен шал около врата му.

Само секунда беше нужна на Стефани, за да разбере, че елегантното палто покрива едно идеално мускулесто тяло. Издаваше го леката походка и естественото поведение.

Описанието на Пери стана пределно ясно — съвършен и твърд като диамант, Брок Канфийлд напълно отговаряше на това определение и отвсякъде беше мъж.

Стефани почувства огромната сила на неговото привличане, преди да стигне до рецепцията, за да го поздрави, но тя нарасна неимоверно, когато попадна в обсега на металносивите му очи. В съчетание с тъмнокестенявата му коса, техният блясък беше неустоим.

Погледът му направи цялостна преценка на женските й дадености още преди да стигне до средата на фойето. Изучаваше я с такъв открит мъжки интерес, че ако на негово място беше някой друг, тя щеше да се почувства обидена. Но колкото и да се опитваше, не можеше да изпита възмущение. Стана точно обратното. Пулсът й се ускори от вътрешното вълнение, предизвикано от неговите очи.

Опитвайки се да запази самообладание, младата жена прехвърли вниманието си към блондинката, притиснала се в ръката му. Външно тя създаваше впечатление за класа и изисканост. Все пак Стефани забеляза, че синият й кашмирен пуловер бе с един номер по-малък от необходимото. Фината вълна бе опъната, за да подчертае меката закръгленост на момичешките гърди. По същия начин панталоните й, в

подходящ по-тъмен оттенък на синьото, обвиваха плътно ханша и бедрата ѝ.

Може би за Брок Канфийлд резултатът е възбуждащ и съблазнителен, но Стефани си помисли, че е проява на лош вкус. След това се зачуди дали жената не е проститутка. Но нямаше време да прецени, защото настъпи моментът, в който трябваше да заговори.

— Здравейте, господин Канфийлд. Аз съм Стефани Хол — представи се тя и подаде ръка. — Надявам се, че сте пътували добре.

— Да, безпроблемно — ръкостискането му беше твърдо. Топлината на дланта му сякаш премина в нейната и се разля из цялото ѝ тяло. Той присви очи с любопитство. — Стефани Хол — повтори мъжът. Равният му глас придаде необичайно звучене на името ѝ. — Не знаех, че Пери се е оженил. Кога стана това?

— Пери не е женен — изненадано побърза да отговори тя, а после се опита да обясни. — Не съм негова съпруга. Искам да кажа, че изобщо не е женен — възстанови контрола върху обърканата си реч и продължи по-спокойно: — Аз съм негова сестра.

— Ах, да — той сякаш отстъпи назад, някак си се отдръпна, макар че не направи никакво друго движение, освен да пусне ръката ѝ. — Сега се сещам, че ми е споменавал за по-малката си сестра. Бях останал с впечатление, че сте много по-млада.

Стефани реши, че е най-добре да не коментира това.

— Съжалявам, че Пери не е тук, за да ви посрещне. Днес трябва да държи реч на един клубен обяд. Ще се върне до час.

— Чудесно — Канфийлд кимна с леко безразличие.

Блондинката се притисна по-силно към него, сякаш да му напомни за своето присъствие. Това ѝ спечели един снизходителен и развеселен поглед, но Стефани не забеляза никаква страст в него.

— Хелън, бих искал да се запознаеш с госпожица Хол. Нейният брат ръководи хотела от мое име. Това е Хелън Колинс.

Той съзнателно пропусна да определи връзката между двамата. Какво би могъл да каже? Че е настоящата му приятелка, настоящата му любовница? Стефани не беше сигурна дали ще се справи с такава откровеност. Блясъкът в очите му я накара да заподозре, че се е досетил. Не ѝ допадаше мисълта, че той намира ситуацията или самата нея за забавна.

— Може ли да ви отведе до апартамента ви? — надутото ѝ предложение звучеше така сковано и отбранително, както самата тя се чувстваше.

— Мисля, че идеята е прекрасна — линията на устата му се изкриви в лек присмех.

Това насочи погледа ѝ към здраво стиснатите мъжки устни, които сякаш намекваха за богат жизнен опит. Бяха твърди и добре очертани. Любопитството ѝ нарасна неудържимо. Тя се чудеше колко ли опитни бяха те.

След като си наложи да се усмихне, Стефани се обърна и отиде на рецепцията, където Мари пхна два ключа в протегнатата ѝ длан. С крайчеца на околото си младата жена забеляза Бен да се бори с багажа. Знаеше, че той ще ги последва в апартамента.

Когато отново се присъедини към Брок Канфийлд и неговата приятелка, те вече се бяха насочили в правилната посока. Стефани би предпочела просто да даде ключовете на мъжа, тъй като очевидно той знаеше пътя. Но си спомни инструкциите на Пери: „Заведи го до апартамента и се убеди, че има всичко, от което се нуждае!“

— Тук ли работите, госпожице Хол? Или просто помагате на брат си? — Въпросът дойде от Хелън Колинс и бе зададен с остър тон.

— Работя тук — отговори тя спокойно, като се опита инстинктивната ѝ неприязън към блондинката да не проличи.

— В качеството на каква? — Дебелата мъжка вежда се изви в нейна посока и Стефани усети как отново я преценяват, но този път на интелектуално ниво.

— Грижа се за счетоводните книги — отговорът ѝ беше хладен. Тя се колебаеше дали Брок Канфийлд наистина не знае това, или просто е забравил.

— Значи ти си причината месечните доклади да станат четливи през последните няколко месеца — заключи той.

В забележката имаше някаква лека насмешка. Стефани си спести отговора, защото стигнаха до апартамента. Тя отключи вратата и ги въведе вътре, нетърпелива да доведе мисията си докрай и да подреди отново разбърканите си чувства.

— Зашеметяващо е, Брок! — възкликна Хелън, издавайки, че това е първото ѝ посещение тук. Тя пусна ръката му, когато видя розите на масичката за кафе. — И рози! Великолепни са! Знаеш, че ги

обичам — наведе се, за да вдиша аромата на един от огромните цветове.

Стефани се притесни за шева на панталона ѝ. Дали краят щеше да издържи на напъна?

— Има изстудено шампанско за вас — измънка тя и направи едва забележим жест по посока на сребърната кофичка.

Сивите очи на Брок Канфийлд се плъзнаха по лицето ѝ. Погледът им беше насмешлив и леко подигравателен, сякаш усещаше нейното неудобство. Нямаше нужда от други обяснения, тъй като секунди след това Хелън откри съда с лед.

— Скъпи, мислиш за всичко — заяви тя и измъкна бутилката от него. Уви я в хавлиена кърпа и му я занесе. — Отвори я, Брок.

Щом той свали палтото от раменете си, Стефани видя възможност да напусне.

— Ако има нещо друго, господин Канфийлд... — започна тя.

— Не си отивайте още, госпожице Хол — спокойното му нареждане спря крачката, която Стефани бе направила назад, към своето оттегляне. Но освен простата заповед да остане, Брок не даде никакви други обяснения.

Тя стоеше кротко, опитвайки се да изглежда толкова спокойна и уверена, колкото ѝ позволяваха опънатите нерви. Канфийлд метна палтото и шала си върху бялото кожено кресло. Минута по-късно ги последва и сакото му. След това вещи извади корковата тапа от бутилката шампанско и напълни двете чаши, които Хелън държеше в ръце.

— Ще се присъедините ли към нас, госпожице Хол? — запита той. — В барчето има още чаши.

— Не, благодаря — тя отказа любезно, но твърдо. — Трябва да свърша малко работа следобед.

— Една чаша шампанско би повлияла зле на вашата работоспособност? — подигра я той, но върна бутилката в кофичката с лед, без да подновява предложението си.

На вратата се почука. Стефани отвори, тъй като бе най-близо до нея. Беше Бен с багажа. Тя му даде знак да влезе.

— Остави го в спалнята — нареди Хелън и го последва, за да го нагледа.

— Мисля, че ще намерите всичко в ред, господин Канфийлд — младата жена отново се опитваше да напусне. — Лично проверих апартамента, преди да пристигнете.

— Сигурен съм, че е така — съгласи се той.

Пропусна и втората възможност, защото Бен се появи от спалнята. Бе много изненадана, че Брок му даде бакшиш. В края на краищата той бе собственикът, така че не беше необходимо. Бен благодари и излезе.

— Ето ключовете ви, господин Канфийлд — Стефани прекоси стаята, за да му ги даде.

Той не посегна веднага към тях. Вместо това се обърна, за да постави чашата с шампанско върху античната мраморна масичка. Бялата риза само загатваше мускулестия гръден кош, без да го подчертава. Изглеждаше слаб и строен — като диво животно, дебнещо своята плячка.

Без самото изглеждаше по-обикновен, по-достъпен. Нестабилният ѝ пулс показваше опасността от подобно мислене. Тя пусна ключовете в протегнатата му ръка. Пламъчетата в неговите сиви очи сякаш се присмяха на жеста, с който избягваше физическия контакт.

Когато Хелън Колинс се появи на вратата на спалнята, погледът му се отмести от Стефани. Той не изчака блондинката да заговори и даде своите нареждания:

— Разопаковай куфарите, Хелън, и се настани удобно. Следобед ще бъда зает.

Учтиво, но твърдо мъжът казваше на приятелката си да изчезне и да го освободи от присъствието си, докато не отдели време да поиграе с играчката, която си е довел. Стефани видя как закръглената блондинка прикри с усмивка искриците негодувание и му изпрати въздушна целувка, преди да затвори вратата на спалнята.

— Не одобряваш нареждането ми, нали? — Във въпроса му звучеше неприкрита ирония.

Младата жена се опита да наподоби безразличие.

— Не бих се осмелила да обсъждам личните ви работи, господин Канфийлд. Нямам нищо общо с тях.

— Казано на недискретния шеф с пълното благоразумие на наемния работник — подигра се той на отговора ѝ.

Когато разсеяно направи крачка към нея, Стефани едва се удържа да не отстъпи назад в опит да остане на безопасно разстояние от него. Беше толкова близо, че нервните ѝ окончания затрептяха от сексуалната мощ на неговото привличане. Приятното усещане накара хиляди камбанки да зазвънят предупредително в главата ѝ.

— Има ли нещо друго, господин Канфийлд? — Тя погледна ръчния си часовник така, сякаш закъсняваше. — Наистина трябва да се връщам в кабинета си.

Една дълга секунда той я гледа втренчено. После погледът му се плъзна надолу, след което се извърна и пусна ключовете в джоба си.

— Щом се налага — вдигна чашата с шампанско.

Като прие неговото съгласие за разрешение да се оттегли, Стефани се запъти към вратата. Обзе я чувство на облекчение. Напрежението изведнъж я напусна. Ясно осъзна, че не би искала да знае толкова много.

Беше на метър и половина от вратата, когато Брок Канфийлд я спря с тих въпрос:

— Брат ти предупреди ли те за мен?

Тя рязко се извърна назад и шотландската пола се завъртя около коленете ѝ.

— Моля?

Чувстваше се притисната в ъгъла като малко мишле, почти повярвало, че е избягало, преди две лапи отново да го побутнат към устата на хищника. Лека дяволита усмивка правеше ъгълчетата на плътните мъжки устни по-дълбоки.

— Пери е много съвестен и старателен. Затова и го направих управител — заяви Брок и погледът му обходи стройната ѝ фигура. — Сигурно ти е казал, че за закуска ям малки момичета като теб — той отпи от шампанското и предизвика у Стефани чувството, че отпиват от самата нея.

Преди да успее да отговори, гърлото ѝ се сви за секунда.

— О, да. Пери всъщност каза, че се отнасяте с жените така, както комарджията си играе с тесте карти — тя отвърна на откровеността му с откровеност, макар че вътрешно трепереше.

— Много точно казано — чашата му бе вдигната в подигравателен тост. — Обикновено ги зарязвам след кратка употреба — понякога по простата причина, че искам нещо ново — пак отпи от

шампанското и започна да я изучава над ръба на стъклената чаша с обезкуражаващо спокойствие. — След като те е крил толкова години, брат ти поема твърде голям риск, като те изпраща на свое място. Защо го прави? Да не би да си натоварена да отвлечеш вниманието ми, за да не открия някой проблем?

— Няма никакви проблеми. Всичко върви гладко — увери го тя. — Брат ми помоли да ви посрещна, защото нямаше кой друг да го направи. Нощният управител спи вкъщи, а секретарката на Пери... се плаши от вас. Така че останах само аз да представлявам управленския персонал, освен ако не нарушим протокола.

— Тя е страхлива душица. Казваше се Кони, нали? — Брок Канфийлд се загледа замислено и тръгна към Стефани. — Според теб страхува ли се от секса?

— Срамежлива е по природа — тя защити момичето, докато се бореше с огъня вътре у нея, който се опитваше да зачерви бузите ѝ.

Когато стигна до младата жена, Брок не спря, а я заобиколи. Чу го да оставя чашата на масичката и понечи да се обърне.

— Пери трябва да ти е казал, че ако се забъркаш с мен, ще те нараня.

Постоянното му скачане от лични към общи теми я изваждаше от равновесие. Стефани се опита да се нагоди към моментната промяна в тактиката. Той бавно направи кръг и застана от срещуположната ѝ страна, така че трябваше да извърти глава, за да го улови с периферното си зрение. Явно не очакваше да му отговори и затова не го направи.

— Вярно е — продължи Брок. — Ясна си ми. В неделя обядваш с печено говеждо по американски, докато аз предпочитам шатобриан^[1]. Живея в хотелски стаи, а ти искаш къща с четири спални — той се пресегна, повдигна медальона с формата на бръмбарче и го разгледа. Ръката му изобщо не се докосна до тялото ѝ, но въпреки това усещането за допир остана. Когато го върна на мястото му, върховете на пръстите му се спуснаха леко надолу и причиниха свиване в мускулите на стомаха ѝ. — Искаш да имаш деца, да си майка на момче и момиче, а аз нямам никакво желание за наследник. Време е името Канфийлд да умре — погледът му блуждаеше по гърдите ѝ. Повърхностното ѝ дишане ги караше едва да се повдигат под рехавата

плетка на пуловера. — Повече от сигурно е, че си от типа жени, които биха искали сами да кърмят бебетата си.

Стефани не оспори нито едно от неговите изявления. Не можеше, защото се досещаше, че в тях има известна истина. Но мълчанието ѝ бе породено най-вече от осмислянето на факта, че той я съблазнява.

Брок Канфийлд излагаше всички причини, поради които авантурата с него не би могла да има бъдеще, и в същото време я убеждаваше да отстъпи пред желанието му. Докато той говореше всичко това, тя не бе в състояние да изкаже нито едно възражение. Чувстваше се влудяващо безпомощна.

Когато Брок се приближи и застана пред нея само на една ръка разстояние, Стефани осъзна неговата мъжественост. Очите ѝ бяха на нивото на широките му мускулести гърди. Тя повдигна брадичка, за да изучи силата на мъжките му черти, тъмния цвят на косата и блясъка на очите му. Той провря пръсти в косите ѝ, обхващайки с две ръце лицето ѝ.

— Ти искаш мъж, до когото да се сгушиш в леглото и да стоплиш студените си крака — каза той. — А аз искам да се позабавлявам с тялото на жената, а след това да спя сам в моята половина на леглото. Ние сме като олиото и водата. Те не могат да се смесят.

Погледът му се премести върху устните ѝ. Сърцето на Стефани замря, а след това заби силно, но тя успя да овладее стремежа на ресниците да се спуснат надолу и задържа очите си отворени, без да му отправя безмълвна покана. Но за Брок Канфийлд това не беше нужно. Нервите ѝ се изопнаха докрай, когато неговата уста мъчително бавно се спусна надолу към нейната.

Най-напред усети парещата топлина на дъха му върху чувствителните си устни. После бе атакувана от възбуждащия аромат на мъжки парфюм, примесен с мириса на сухо шампанско. В мига преди устните му нещо да докоснат нейните, лека възбуда се разля в сетивата ѝ.

С убедителна лекота той опита вкуса на нежните извивки на устните ѝ, без да намали разстоянието помежду им. Стефани нито се отпусна, нито се противи на изучаващата целувка. За части от секундата устните ѝ сами се притиснаха към неговите, когато той неочаквано ги отдръпна, за да докосне леко бузата ѝ.

— Възхитително парче си — гласът му бе умишлено тих и галещо дрезгав. — Може би ще те запазя за десерт — лека целувка мъчително сладко излъга чувствителната кожа близо до ухото ѝ, преди Брок да вдигне глава, за да я погледне с ленивите си сиви очи. — Ако си умна, ще ме удариш през лицето, Стефани.

— По-умна съм, господин Канфийлд — тя се изненада, че има глас и че той звучи толкова уверено. — Няма да се боря с вас и по никакъв начин няма да засилвам интереса ви да ме преследвате.

На лицето му се появи усмивка на възхищение. Тя смекчи завладяващата мъжественост на неговите загорели от слънцето черти. Зашеметено от огромния чар, който усмивката му носеше, сърцето на Стефани спря да бие за секунда. Той освободи ръцете си от косите ѝ и отстъпи, за да вземе отново чашата си.

— Сега вече ти ме заинтригува, Стефани — промърмори Брок и преглътна шампанското.

— Повярвайте ми, нямах такова намерение — тревогата накара гласа ѝ да затрепери.

— Нима? — предизвика я мъжът с многозначително повдигане на черните си вежди.

— Не — но тя не успя да издържи на втренчения му поглед, извърна очи и леко повдигна брадичка.

Телефонът иззвъня, Брок се отдалечи от него и ѝ нареди през рамо:

— Обади се ти!

Стефани се поколеба. След това пристъпи и вдигна бялата слушалка.

— Да? Апартаментът на господин Канфийлд.

— Стефани? — Беше брат ѝ, изненадан, че я чува. — Кони каза, че Брок е пристигнал преди петнадесет минути. Защо още си там? Някакви проблеми ли има?

— Не, тъкмо си тръгнах — беше доволна, че гласът ѝ звучи нормално, а не така развълнувано, както се чувстваше. — Господин Канфийлд е тук. Желаш ли да говориш с него?

Той помисли малко, преди да се съгласи с предложението ѝ:

— Да, дай ми го.

Тя протегна слушалката към Брок.

— Пери е.

Мъжът се приближи и я взе от ръката ѝ, но не се опита да я докосне. Дланта му закри микрофона.

— Жалко, че трябва да отложим нашата дискусия точно когато започна да става интересна.

Тя отказа да се хване на уловката му.

— Надявам се, че престоят ви при нас ще ви хареса — заяви, сякаш се обръщаше към някой гост на хотела, а не към неговия собственик.

Когато се обърна и тръгна към вратата, гласът му я последва:

— Ще разбере това по-късно, Стефани.

В забележката му имаше обещание, че разговорът им ще бъде подновен. Тази част от нея, която не се ръководеше от здравия разум, го очакваше с нетърпение.

Прекрачвайки прага към коридора, Стефани се обърна, за да затвори вратата. Погледът ѝ бе привлечен от стройния мускулест мъж до телефона, който вече бе забравил за нея. Чернокосата му глава бе приведена съсредоточено: очевидно това, което му говореше Пери, бе обсебило вниманието му. Много тихо тя притвори вратата зад себе си и тръгна бързо по постлания с килим коридор.

Щом влезе в кабинета си, тя затвори вратата. Беше реакция на защита, чрез която да се предпази от опити да дебне за Брок Канфийлд. Стоя достатъчно дълго пред огледалото, за да оправи косата си, разрошена от ръцете му. След това разтвори входящата книга на бюрото и започна да работи.

Изведнъж чу гласовете на Пери и Брок пред офиса си. Несъзнателно задържа дъха си, но те продължиха. Тя предположи, че брат ѝ води собственика на една бърза обиколка из отделите на хотела. Беше логично, макар че той вероятно бе добре запознат с всичко, което става.

По-късно следобед Пери почука и на нейната врата и двамата влязоха вътре.

— Стефани, при теб ли са ценовите разчети на проектите за реконструирането на игралната зала в сауна и спортен клуб?

Погледът ѝ се отмести от брат ѝ и се спря върху скритите искрици в сивите очи на Брок. Сакото и вратовръзката бяха отстъпили място на тъмносив пуловер, от който се подаваше бялата яка на ризата

му. Всекидневното облекло не намаляваше силата на мъжкото му излъчване, което го обгръщаше като втора кожа.

— Имам едно копие — Стефани отклони очи от него, за да отвори страничното чекмедже на бюрото. — Мисля, че видях твоето вкъщи.

— Точно така — спомни си Пери. — То е на писалището в библиотеката — взе папката, която тя му връчи, и я подаде на Брок. — Както виждате на страница втора, цената на оборудването е в рамките на предвиденото. Основният проблем е тази носеща стена — той разгърна проекта на архитекта върху бюрото, за да покаже къде е възникнала трудност в преустройването на игралната зала.

Стефани се облегна назад в стола си, понеже не можеше да продължи работата си, докато двамата мъже обсъждаха проблема. Бездействието ѝ даде предостатъчно свобода да разгледа Брок Канфийлд. Седнал странично на ръба на писалището ѝ, той внимателно слушаше обясненията и предложенията на Пери.

Харесваха ѝ чистите, строги линии на неговия профил, буйната и гъста тъмнокаестенява коса и слабото, мускулесто телосложение. Позата, която бе заел, опъваше плата на панталоните и очертаваше мускулите на бедрата му.

Това, което безпокоеше Стефани, бе присъщото му сексуално излъчване. Беше красив по един суров начин и това увеличаваше магнетизма му. Тя не можеше да погледне към него, без да го почувства като мъж. Младата жена разбра, че всичките предупреждения бяха напразни. И причината не беше в Пери или Брок. Все едно, че ѝ бяха обяснили колко е опасно да стои твърде близо до огъня, когато тя трепереше от студ. Щеше да поеме риска, който криеше възможността да се сгрее на пламъците. Като отмести очи от неустоймото тяло пред себе си, тя навлажни нервно устни, осъзнавайки какво признава в момента.

Когато отново погледна към Брок, разбра, че я наблюдава. В сивите дълбини на очите му имаше усмивка, сякаш бе прочел мислите ѝ и бе отгатнал решението, което току-що взе. Беше ѝ напълно невъзможно и тя не успя да поеме спокойно дъх, докато мъжът не насочи отново вниманието си към зелената папка.

— Искам да направя едно предложение — каза Брок.

— Ще прегледам тези проекти и заложените цени и ще ги обсъдим довечера. Каня теб и сестра ти на вечеря.

— Той стана от бюрото. Погледът му едва се докосна до нея, когато прибираще проектите. — Имате ли други планове за вечерта? — Въпросът бе зададен след известна пауза и бе отправен към брат й, а не към нея.

— Довечера съм свободен, но не знам за Стефани — в погледа, който Пери й отправи, имаше безмълвно предупреждение, че ще подкрепи всяко извинение, което тя си избере.

— Ти ще дойдеш, за да следиш сметките, нали? — въпросът му беше повече формален, защото Брок я гледаше с многозначителна увереност. — Можете да си побърбите с Хелън, докато ние двамата обсъждаме бизнеса.

— Бихме могли да го отложим за сутринта — предложи брат й.

— Работата преди удоволствието — настоя Брок и погледна към него. После очите му отново се върнаха и се спряха върху нея. — Да се срещнем в осем часа в ресторанта. Ще имате време да отидете до вкъщи, за да се преоблечете.

— В осем часа е добре — съгласи се Стефани, уверена, че ще отиде.

Пери й изпрати поглед, който казваше, че е загубила здравия си разум. И бе точно така. Нямаше значение колко глупаво или лекомислено изглежда. Брак с Брок Канфийлд бе невъзможен, а това означаваше, че връзката й с него е лишена от бъдеще. Но тя не се ръководеше от логиката. Действията й бяха направлявани от една много по-могъща сила.

[1] Говеждо филе на скара (фр.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Той опита ли се да флиртува с теб? — Пери метна пухкавата жилетка върху раменете ѝ, като за секунда задържа ръцете си върху тях.

— Разбира се — Стефани се засмя на сподавената му ругатня. — Не би трябвало да си изненадан. Нали ме предупреди за това.

Смехът намали напрежението, терзаещо нервите ѝ. Да вечерят навън бе лукс, който рядко можеха да си позволят. А още по-редки бяха случаите, когато някой настойчив ухажор успяваше да я заведе на вечеря. По тази причина в гардероба ѝ липсваха изискани тоалети.

Семплата линия на роклята в цвят бордо се оказа най-близо до представата на Стефани за подходящо облекло. Към нея прибави гладък златист колан и две златни верижки, които допълваха украсеното с камъни деколте. Опита се да приеме своя избор за скромно елегантен, противопоставяйки се на мисълта, че е неподходящо издокарана.

За щастие допреди двадесет минути Пери все още не се бе прибрал, затова нямаше представа от паниката ѝ какво да облече. Той едва намери време да вземе душ, да сложи чиста риза и да смени костюма и вратовръзката си. Кестенявата му коса, все още мокра, блестеше от капчиците вода. Когато тя закопчаваше късото си палто, почувства, че той я гледа с братска загриженост.

— Какво стана, Стефани? — попита малко ядосано.

Извъръщайки се към него, Стефани се престори, че оправя вратовръзката му.

— Не припаднах в краката му, ако се притесняваш за това — пошегува се тя.

— Не можеш ли да бъдеш по-сериозна? — настоя Пери, влизайки напълно в ролята на по-големия мъдър брат. — Уверявам те, че Брок не гледа така леко на нещата.

— Сигурно не — отстъпи Стефани, макар и поотрезвена.

— Слушай, ако искаш да промениш решението си, ще измисля някакво извинение. Пристигнала е например твоя приятелка за края на седмицата... или нещо друго — предложи той.

— И да си остана сама вкъщи, когато мога да вечерям навън? Не, благодаря — тя поклати глава в категоричен отказ. — Освен това ти ще бъдеш там като мой придружител. Да не споменавам и факта, че неговата приятелка също ще бъде с нас — тази мисъл остави неприятен вкус в устата ѝ. Стефани се запъти към входната врата. — Разполагаме само с десет минути, за да стигнем до хотела.

— Забравих за момичето, което той доведе със себе си — Пери излезе след нея от къщата и я последва до служебния микробус. Когато ѝ отваряше вратата на колата, я погледна намръщено. — Увлечена ли си по него, Стефани?

— Трябва да съм ненормална, ако не съм — призна тя. — Не се тревожи толкова, Пери. По-добре е, че го осъзнавам и си го признавам, отколкото един ден, когато е твърде късно, истината да ме връхлети изневиделица.

— Мисля, че има някаква логика в подобен начин на мислене — но не бе убеден.

Той затвори вратата, заобиколи отпред колата и седна на шофьорското място. Когато запали мотора, сестра му се загледа в строгия му профил. Импулсивно протегна ръка и докосна рамото му.

— Не се тревожи толкова много за мен — каза тя. — Знам, че искаш да се биеш във всички мои битки, големи братко, но някои от тях трябва да вода сама.

— Държа се прекалено покровителствено — призна той. — Но ми е станало навик да се грижа за теб. Трудно ми е да приема, че вече си голяма.

— Знам — Стефани наистина го разбираше. Безпокойството му не я бе обидило, защото знаеше, че намеренията му са най-добрите.

Пери тактично смени темата, като заговори за реконструкцията на игралната зала, отдавнашна негова идея. Беше сигурен, че това ще подобри цялостния облик на хотела и ще го направи конкурентоспособен на новите, по-модерни почивни станции в района. Брок не бе отхвърлил плана и това правеше вечерта особено важна.

„Белият глиган“ разполагаше с два ресторанта, но в часа за вечеря бе отворен само официалният салон. Той бе един от малкото в

областта, които изискваха специално облекло, но въпреки това рядко оставаше празен. След като бяха прекарали деня си в обикаляне из планината, каране на ски или колело, гостите, изглежда, приветстваха идеята да облекат вечерни тоалети. Местните жители също често вечеряха там, което правеше резервациите почти задължителни. И този петък не бе изключение.

След като предаде палтата на гардероб, Пери отведе сестра си до масата, където ги чакаха Брок и неговата русокоса приятелка. Когато приближиха, мъжът стана от мястото си, излъчвайки загадъчна елегантност, която плени Стефани. Лека усмивка се появи на устните му, щом срещна погледа ѝ. Тя почувства странно смущение и остана без дъх. Отражението ѝ в покритата с огледала стена обаче с нищо не издаде вътрешното ѝ вълнение.

— Отдавна ли чакате? — запита Пери повече от вежливост, отколкото от загриженост, че са закъснели.

— Не, току-що дойдохме с Хелън. Мисля, че не познаваш Хелън Колинс — представи му я Брок. — Моят управител — Пери Хол. Разбира се, помниш неговата сестра Стефани.

Блондинката ѝ хвърли само бегъл поглед, но все пак успя да се усмихне на Пери. Насилената любезност, изписана по лицето ѝ, ясно показваше, че не е доволна от тяхното присъствие. Стефани си помисли, че момичето вероятно се е надявало тази вечер да има Брок единствено за себе си.

Леката тръпка на доволство, която премина по вените ѝ, бе резултат от скрита ревност. Откритието я накара бързо да дойде на себе си. Не възнамеряваше да прекара цялата вечер, завиждайки на Хелън и за най-малкото внимание, отделено ѝ от Брок.

— Седни тук, Пери — Канфийлд посочи свободния стол от лявата си страна. — Така ще можем да говорим, без да се налага да викаме през масата.

По този начин за Стефани остана столът срещу него. Тя нямаше да седи до него, но през цялата вечер щяха да бъдат лице в лице. Знаеше, че ще трябва да внимава да не втренчи поглед в Брок. Нещо ѝ подсказваше, че Хелън Колинс няма да бъде много приказлива.

Предположението се оказа точно. Вежливостта изискваше Стефани първа да подхване разговора, като се заинтересува откъде е и

така нататък. Когато събеседницата ѝ не направи никакъв опит да поддържа диалога, тя също се отказа.

Вследствие на това цялата вечер трябваше да слуша как двамата мъже обсъждат предложените обновления. Не ѝ беше скучно. Напротив, бе възхитена от пъргавия ум на Брок — остър и проникателен. Освен това беше горда, че Пери съумява да следва бързата мисъл на своя работодател.

Стана прекалено очевидно, че Хелън не споделя високата ѝ оценка за разговора. Тя пушеше почти непрекъснато, тъй като това ѝ даваше повод да ги прекъсва, заставяйки Брок да пали цигарата ѝ. Стефани изпитваше по-скоро неудобство, отколкото завист заради начина, по който другата го гледа в очите и се притиска до него, сякаш го подканя да я прегърне. Неговата реакция бе смесица от сдържаност, толерантност и забавление.

От време на време погледът му се отклоняваше към Стефани, но той не направи никакъв опит да флиртува с нея. Тя бе доволна, защото в противен случай деловият разговор с брат ѝ щеше да се превърне във фарс.

След като чиниите от вечерята бяха отнесени, сервитьорът докара количката с десертите до масата.

— Няма ли да вземеш нещо, Брок? — запротестира Хелън, когато всички, освен него, си поръчаха.

— Не — той ѝ изпрати една ленива усмивка, която се задържа върху устните му, докато оглеждаше масата. — Ще изям десерта си покъсно — за частица от секундата погледът му се спря на Стефани.

Споменът ѝ беше мигновен и жив. Не бе забравила думите му, че ще я запази за десерт. Сърцето ѝ заби лудешки и тя бързо сведе очи към купичката с подсладени пресни плодове.

Непрекъснато я изваждаше от равновесие. Точно когато се бе примирила с пренебрежението му, той ѝ припомни тази интимна реплика. На всяка цена трябваше да се удържи здраво стъпила на краката си. Това беше единственият начин, по който можеше да устои.

— Ресторантът затваря в десет часа, господин Канфийлд — отбеляза Стефани. — Ако искате да си вземете десерт, ще трябва да го направите сега.

— Сега? — устните му се разтеглиха в усмивка, като с поглед я подканваше да повтори това предизвикателство. — Предпочитам да е

по-късно. Ако минава десет часът и желанието ми е огромно, просто ще нападам хладилника.

— Ако искате, мога да наредя да изпратят десерта в апартамента ви — предложи Пери, при което Стефани почти се задави с една ягода.

— Може ли? — развеселеният отговор на Брок бе пълен с недоизказаност. — Ще запомня това — сервитьорът застана до рамото му със сребърен кафеник в ръка. — Да, черно, моля.

Докато приключваха с кафето и десерта, бе решено Пери да се свърже с архитекта и да уреди среща за събота сутрин. Брок искаше да направи някои промени в проектите, преди да даде окончателното си съгласие. Стефани знаеше, че брат ѝ се надява Канфийлд да одобри идеята му и се почувства горда с него.

— Започвам да си мисля, че хотелът не е достатъчно поле за изява на талантите ти — отбеляза Брок, изучавайки Пери с присвити очи. — Това ли е съкровената ти амбиция — да управляваш хотел като този?

Пери се поколеба и хвърли бърз поглед към Стефани.

— Не бих казал, че това е единствената ми амбиция, но го намирам за предизвикателство, защото винаги има нещо различно.

— Дипломатичен отговор. А сега да чуем истината — провокира го събеседникът му.

— Това е истината — Пери се засмя изкуствено.

— Истината, господин Канфийлд, е, че той винаги е искал да бъде адвокат — намеси се Стефани, без да обръща внимание на погледа, с който брат ѝ я умоляваше да замълчи.

— Какво те спря? Виждал съм дипломата ти от колежа.

— Баща ми претърпя ски инцидент. Бях необходим вкъщи — обясни простичко той и веднага смени темата на разговора. — Дългосрочната прогноза за времето предрича много сняг. Говори се, че областта ще има най-добрия ски сезон досега.

— Резервациите го показват — последва го Стефани. Това бе нейният начин да се извини, че спомена за образованието, от което Пери бе принуден да се откаже. — Резервирани сме плътно до март.

— Забелязах — поде Брок новата тема.

— Извинете ме — нежните думички дойдоха от Хелън, когато тя се отблъсна от масата и стана. — Отивам до тоалетната, за да освежа червилото си.

Кавалерът ѝ я хвана за ръката.

— Ще те чакаме в клуба. Не се бави.

Намусената физиономия веднага се замени със сияйна усмивка.

— Няма — обеща блондинката и тръгна бързо с предизвикателно поклащане на бедрата.

— Трябва да се прибираме — промърмори Стефани на брат си.

— Да, късно е — съгласи се той, като погледна часовника си.

— Изпийте едно питие с нас — настоя Брок. — Не сме пили за новия ти план. Идеята е брилянтна, Пери. Една съществуваща постройка да се превърне в сауна, особено при положение че в това състояние е неизползваема! Доста атрактивно предложение, бих казал — както практично, така и икономично.

— Радвам се, че мислите така — скромно отговори брат ѝ. — Но съм сигурен, че и на вас щеше да ви хрумне същата идея, ако ви бях предложил да построим съвсем нова сграда.

— Може би — отново се появи широката усмивка, изпълнена с леност. — Какво ще кажете за едно питие? Ще се присъедините ли към нас?

След като размени поглед със Стефани, Пери се съгласи:

— Само по едно. Не бихме искали да пречим повече на вашата вечер.

— Само по едно — кимна Брок.

Когато Стефани се надигна, той вече бе до стола ѝ. Ръката му се озова мигновено на нейния кръст, за да я насочи към страничната врата, която водеше към клуба. Докосването му бе малко собственическо, безстрастно и все пак топло. Тя усещаше допира на пръстите му през плата на роклята. Чувството сякаш я дамгоса като негово притежание.

Клубът беше препълнен, както винаги в края на седмицата. В полутъмната зала, осветявана само от дъгообразен сноп светлини, свиреше джазов състав. Извън сезона хотелът предлагаше жива музика само през уикендите. През зимата, когато Белите планини бяха пълни със скиори, групата свиреше всяка вечер.

Брок намери свободно сепаре в един отдалечен ъгъл. Когато Хелън пристигна, вече бяха поръчали питиетата. Тя отхвърли поканата да се присъедини към тях и вместо това придърпа Брок на дансинга. Стефани гледаше как блондинката го омайва, оплитайки го в мрежа от

сладострастие. Знаеше, че никога не би могла да я конкурира с подобна тактика.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Пери.

Стефани вдигна глава, за да откаже, но блясъкът на предизвикателството в очите му я накара да осъзнае колко отчаяна изглежда в последните няколко минути. Лека примирена усмивка се появи на устните ѝ, когато кимна в знак, че приема поканата му.

Стъпила на дансинга, бързата музика скоро я увлече в ритъма си. Съсредоточаването в танца отвлече вниманието ѝ от Хелън и Брок. Освен това знаеше, че двамата с брат ѝ танцуват добре и имат чудесен синхрон, защото той бе първият ѝ учител и партньор.

Когато мелодията свърши, Стефани, останала без дъх, бе вече засмяна.

— По-добре ли се чувстваш? — усмихна ѝ се Пери, като я изведе от дансинга.

— Много по-добре — съгласи се тя, поглеждайки го през рамо. — Благодаря.

Залата се потопи в синкав здрач заради блуса, който оркестърът поде. Очите ѝ не се приспособиха веднага към промяната в осветлението. Трябваше да спре за минута, за да не се блъсне в някоя маса или стол.

Забеляза Брок и Хелън, които се придвижваха успоредно на тях. Той наведе глава и прошепна нещо на блондинката, която не остана доволна от думите му. След това я остави сама да си проправи път до сепарето и отиде да пресрещне Стефани.

— Не възразяваш да покания сестра ти на танц, преди да си тръгнете, нали, Пери? — попита Брок, а Стефани недоумяваше защо го прави. Той вече я бе хванал за ръката и я водеше обратно към дансинга.

Беше сигурна, че Пери му отговори нещо, но не чу какво. В момента, в който стигнаха до свободното място, Брок я обърна към себе си. Както обикновено, при бавните ритми имаше повече двойки на дансинга, затова въпросът опираше по-малко до танцуването и повече до избягването на сблъсъка с другите. Скоро бяха погълнати от центъра на групата.

Той сложи ръката ѝ на гърдите си, а неговата се плъзна по гърба ѝ, притискайки я по-силно към себе си. Стефани чувстваше сърцето му

да бие съвсем близо до нейното, когато се полюляваха заедно и движеха крака, без да тръгват наникъде. Най-накрая тя усети силната стена на неговите гърди, гладкия корем и краката му, които той местеше между нейните в такта на музиката.

Когато пусна ръката ѝ, оставяйки я да лежи върху ревера на сакото му, Брок сякаш се отказа от всякаква имитация на танц. И двете му ръце бяха върху нея. Дланите му се разтвориха, когато забродиха по раменете и гърба ѝ, пръстите му я галеха нежно и я нагласяха към него.

Стефани едва дишаше. По време на цялата вечер бе искала това, но не можеше да се отпусне. Чувстваше се като дете, на което бе дадено огромно захарно петле, но то не смее да му се радва прекалено, защото знае, че ще му бъде отнето.

Брадата му се допря в нейното слепоочие, дъхът му раздвижваше косите ѝ. Глух стон на скрита наслада се отрони от Стефани, когато той насочи устните си към нея, изучавайки ъгъла на окото и извивката на скулата ѝ.

— Мога да имам много сладък десерт — като намери ухото, отмести встрани копринените кестеняви коси, които го покриваха, и остави влажните си устни лекичко да го захаят, изваждайки я от равновесие.

В следващия миг тя щеше да се разтопи като бучка захар върху езика му.

— Вече го имаш — думите ѝ излитаха в тих, напрегнат шепот.

— Наистина ли? — Устните му се притиснаха в нейната буза.

Всичко, което трябваше да направи, бе да вдигне глава и Брок щеше да намери устните ѝ, но тя сниши брадичката си. Очите ѝ бяха затворени от нежното докосване на устата му до клепките ѝ.

— Би се задоволил с коя да е представителка на нежния пол, когато си любовно настроен — настоя Стефани, защото знаеше, че е вярно. Брок я преследваше, тъй като тя бе нещо ново, а не защото я намираше за по-различна. Това беше факт, който осъзна без горчивина. — Имаш толкова голям апетит, че водиш нощните си лакомства със себе си.

— Но сега държа теб в ръцете си. Защо ти не ме задоволиш? — предизвика я леко той.

Сърцето ѝ подскочи при мисълта да го задоволи и да бъде задоволена от него. Мъжеството му беше огромна сила, която я караше да се чувства слаба. Можеше да си представи опустошението, което обиграността му бе в състояние да ѝ причини, ако се оставеше да бъде увлечена от нея. В навалищата на дансинга някой я блъсна по рамото и малко изненадана, тя вдигна глава.

В следващия миг бе прикована на място от допира на устните му до ъгълчето на устата ѝ. След това тя се извърна, жадна за още, без да обръща внимание на хората наоколо. Беше завладяваща целувка, силна и настоятелна, която продължи само няколко секунди. Явно това, че бе стъпила с два крака на земята, не ѝ помогна. Благоразумието бе толкова бързо забравено.

— С всичките си жени ли правиш така? Целуваш ги на дансинга? Първо Хелън, сега мен — Стефани намери сили да му се подиграе, макар че гласът ѝ леко потреперваше.

Главата ѝ все още бе отметната назад, което ѝ даваше възможност да го погледне в очите. Сумрачната светлина в клуба бе разширила черните му зеници, оставяйки тънко сребристо пръстенче около тях. Те ѝ се усмихваха с вътрешно задоволство и върховна самонадеяност, сигурни в способността си да прельстят.

Стефани имаше чувството, че е прозрачна. Гордостта ѝ бе накърнена, защото се бе превърнала в толкова лесно завоевание. Но имаше ли на света жена, която би могла дълго да устои на привличането му?

— Възбудих те, независимо от хладното и невъзмутимо изражение, което си си наложила — отбеляза Брок. Хладна? Невъзмутима? Тя? Беше невъзможно. Ръката му започна да я гали по шията и спря, когато напипа пулса ѝ. Тя можеше да го усети и чуе как бие в пръстите му. — Пулсът ти е ускорен. Сега почувствай ти какво предизвикваш у мен.

Хвана пръстите ѝ и ги притисна към пулсиращата артерия под ухото си. Тя усети лудешкото ѝ тупкане, не по-спокойно от нейното собствено забързано темпо. Беше ли го развълнувала? Или това бе просто желание? Чувстваше се по-безопасно, когато усещаше под пръстите си сакото му, отколкото живата топлина на неговата кожа.

— Ръцете ти са студени — промълви той.

Беше невъзможно, след като цялата гореше. Щом се опита да отдръпне ръката си от неговата хватка, той я стисна по-здраво. После я придвижи към устните си и страстно целуна средата на дланта ѝ.

— Желая те, Стефани — каза той, когато последният акорд на мелодията заглъхна и се появи дъгата от светлини.

Внезапната глъчка от гласове наруши интимността на момента. На Стефани не ѝ се наложи да търси отговор на това настойчиво изявление, тъй като разотиващите се танцьори ги разделиха. Брок продължи да държи ръката ѝ, докато тя се остави тълпата да я изведе от дансинга.

Съсредоточила поглед върху брат си, седнал в далечното сепаре, Стефани си проправяше път край масите. Преди да стигне, отдръпна леко ръката си, за да се освободи от хватката на Брок. Той я пусна, без да протестира. Тя не отвърна на погледа на Пери, когато седна на мястото до него. Загледа се в Хелън, чието отегчение и нетърпение говореха красноречиво.

— Надявам се, че най-накрая приключи с всичките си задължения за вечерта, Брок — изрази Хелън раздражението си, че през по-голямата част от вечерта бе оставена да скучае.

— Стига си мърморила, Хелън — Брок седна, пресегна се през облегалката зад блондинката и взе питието си. — Предупредих те, че това ще бъде делово пътуване — беше едно лениво напомняне, стоманено острие, обвито в кадифени тонове. Гледайки над ръба на чашата, срещна погледа на Стефани.

Тя прочете в очите му търпеливо обуздано недоволство и желание. Отпи, но ледът се бе разтопил и бе разредил питието ѝ, правейки го безвкусно. Младата жена остави чашата настрана и погледна към брат си.

— Става късно, Пери. Трябва да тръгваме — знаеше, че той ще се съгласи, затова стана и се отмести, за да му направи път.

— Ще се видим сутринта, Брок — Пери се ръкува с шефа си, който също се бе изправил.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице Колинс — Стефани кимна на русото момиче, без да я е грижа, че просто изрече фраза на вежливост; Нейният единствен отговор бе безразличен поглед. След това се обърна към Брок: — Тръгвате в неделя, нали?

— Да, късно следобед — потвърди той, като присви леко очи.

— Съмнявам се, че ще ви видя пак, преди да си тръгнете. Надявам се, че ще прекарате добре — Стефани постави ръката си в неговата.

Брок я задържа по-дълго от необходимото.

— Няма ли да работиш утре?

— Не — знаейки, че Пери е до нея, тя му хвърли кос поглед и се засмя. — Имам чудесен шеф. Разрешава ми да почивам през уикендите, за да мога да изпера и да почистя къщата.

Канфийлд пусна ръката ѝ някак разсеяно и се усмихна на брат ѝ.

— Лека нощ. Ще се видим сутринта към осем — преди още да бяха направили крачка от сепарето, Брок вече бе седнал и насочил вниманието си към Хелън, изведнъж разцъфтяла в усмивка. Стефани отчаяно се опитваше да не си спомня онези мигове, когато той я държеше в прегръдките си. Сега друга щеше да задоволи апетита му. Тя не успя да убеди себе си, че е щастливката, която се измъкна почти невредима.

Двамата спряха на гардероба, за да вземат палтата си. Мълчаха, когато излязоха навън в хладната есенна нощ и тръгнаха към микробуса. Единственото, което си казаха по пътя към къщи, бе забележката на Пери:

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Стефани.

— Аз също — въздъхна тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мръсните чинии от закуската бяха струпани в умивалника. Стефани спря до плота, за да изпие последната глътка кафе от чашата си. Погледът ѝ несъзнателно се зарея през прозореца към подножието на планината, пишно обагрено в червеникавите и златистите краски на есента.

Буен поток се спускаше през хълмистата местност, където бе разположена старата фермерска къща. Гледката бе увенчана от романтично каменно мостче, което свързваше двата бряга. До задната врата на дома бяха подредени дърва — топливо за студената зима в Нова Англия.

Младата жена с въздишка отвърна поглед от красотата на ясната есенна утрин и остави чашата си при останалите съдове. Щеше да ги измие по-късно. Сега топлата вода ѝ трябваше за първата партида дрехи.

Задната закрыта веранда се използваше като перално помещение. Пералнята и сушилнята бяха разположени в единия ъгъл. Върху малкото свободно пространство на пода бяха разпръснати кошове и купчини мръсни дрехи, които Стефани сортиреше, като пускаше белите направо в пералнята.

Денят бе хубав и тя можеше да просне прането на открито. Когато ги сушеше по този начин, дрехите имаха още по-чиста и свежа миризма.

Тя нави до лактите ръкавите на сивата развлечена риза. Беше на Пери, което означаваше, че е с няколко номера по-голяма, но беше удобна за работа и нямаше да се притеснява, ако я залееше с белина. Сините ѝ избелели джинси се бяха свили от многократното пране. Те прилепваха плътно по тесния ѝ ханш и бедра, но джинсовият плат бе мек и ѝ стоеше като втора кожа.

Косата ѝ бе прибрана назад в смешна къса конска опашчица, завързана със синя връзка. Не беше си сложила грим. Докато свършеше с прането, бърсането на прах от мебелите и метенето на

двуетажната къща, от него нямаше да остане нищо. Освен това единственият човек, който идваше в събота сутрин, бе госпожа Хамърмил. Тя ги снабдяваше с пресни яйца.

Когато на външната врата се почука, Стефани не се и замисли кой може да бъде.

— Влез! — извика тя и продължи да сортира дрехите, а при звука от отварянето и затварянето на вратата добави: — Госпожо Хамърмил! Можете да оставите яйцата на плота в кухнята. Ако имате още една дузина, ще взема и тях. Пери спомена, че му се ядат бисквитки. Мисля следобед да се опитам сама да ги направя — нещо се раздвижи до вратата на верандата, но Стефани не вдигна поглед. Тя съсредоточено разглеждаше бялата риза, която държеше в ръката си. Пери я бе изцапал отпред с мастило от химикалка. — Случайно да знаете с какво мога да изчистя това мастило от ризата на Пери? — тя се намръщи. — Опитвала съм почти всичко... — погледна нагоре и видя Брок, облеган с рамо на рамката на вратата и кръстосал ръце пред гърдите си. При вида му Стефани замръзна. — Брок! — уплашено извика тя.

— Опитай с лак за коса. Моята секретарка се късне в това — предложи той с нотка дразнеща веселост в подигравателния тон. Кадифените му панталони бяха светлокафяви, в същата цветова гама като дебелия пуловер с избродирана еленова глава на гърдите.

Погледът ѝ мина покрай него и се спря върху часовника във формата на котка на кухненската стена. Завъртяната опашка на животното служеше за махало. Часът бе малко преди осем и половина.

— Какво правиш тук? — объркано попита тя, като все още стискаше ризата и продължаваше да стои сред купчините мръсни дрехи. — Помислих те за...

— Жената с яйцата? Да, знам — той довърши изречението вместо нея, отпусна ръце и се изправи. — Отговорът на въпроса ти е очевиден. Дойдох да те видя.

— Да, но... трябваше да се срещнеш с Пери тази сутрин — объркано запротестира Стефани.

— Видяхме се... за няколко минути. Ще дойдеш ли тук? Или аз трябва да прегазя през всичките тези дрехи, за да стигна до теб? — Брок я предизвикваше и иронизираше.

Стефани остави ризата до пералнята. Опита се да си представи как изглежда отстрани. Погледът ѝ се спусна надолу по раздърпаната дълга риза и избелелите джинси. Чувстваше лицето си странно голо. Нямахше дори червило.

— Трябваше да се обадиш, преди да дойдеш — вдигайки ръка към вързаната отзад коса, прескочи купчината дрехи, която ѝ препречваше пътя към вратата и Брок.

— Ако го бях направил, нямаше да имам шанса да видя тази домашна сцена — Брок се протегна да хване ръката, с която тя пазеше равновесие, и я дръпна в обятията си, сключвайки ръце зад гърба ѝ, докато гледаше вдигнатото ѝ нагоре лице. — И трябва да знаеш, че в това облекло изглеждаш секси като малко момиченце.

Това не беше комплиментът, който би искала да чуе. Тя извъртя главата си, оставяйки целувката му да попадне върху бузата ѝ, и се шмугна покрай него в кухнята. Подът сякаш се движеше под краката ѝ, но Стефани знаеше, че всъщност треперят нейните колене.

— Не искам да изглеждам като малко момиченце — заяви тя и вдигна ръце, за да развърже шнура в косата си. Но го беше стегнала прекалено здраво и възелът се противеше на опитите на треперещите ѝ пръсти да го разхлабят.

Когато усети, че Брок я докосва, тя се опита да се отмести встрани, но мъжът сграбчи рамото ѝ и я накара да остане на мястото си.

— Не мърдай — нареди ѝ. Стефани остана мирна, докато той освобождаваше възела на връзката. Щом го развърза, я завъртя и започна да оправя косата ѝ с пръсти. — Сега си само секси. Доволна ли си? — запита с познатата измамна леност.

Но не изчака нейния отговор. Наведе глава и устата му покри нейните устни, разтваряйки ги умело, докато я притискаше в прегръдката си. Пръстите ѝ се вкопчиха във вълнения му пуловер. Хващаше се за единственото стабилно нещо, което можеше да намери във все по-дълбоката му целувка. Бе обхваната от прилива на непознати чувства, които в трепетна нужда я тласкаха към него. Той грубо прокара устните си по бузата, стигайки до ухото ѝ.

— Наистина ли мислеше, че няма да ме видиш, преди да си тръгна? — Звучеше почти гневно.

— Не бях сигурна — призна Стефани със затворени очи, докато той с нежно хапане минаваше по врата към рамото ѝ.

— Къде са родителите ти? Кого друго очакваш, освен жената с яйцата? — заинтересува се Брок.

— Родителите ми са мъртви — прошепна тя и се зачуди защо той не знае. — Само госпожа Хамърмил. Обикновено идва преди девет часа.

Младата жена чу как той дълбоко си поема дъх, преди да вдигне глава и лекичко да ѝ се усмихне.

— В такъв случай защо не ми приготвиш нещо за закуска? Не си направих труда да хапна, преди да дойда. Помислих си, че може да пазаруваш сутринта и не исках да те изпусна.

Тя не беше сигурна доколко сериозно да приеме подобно изказване, затова реши да не коментира. Вместо това попита:

— Искаш ли яйца с бекон?

— Това, което искам, не мога да го имам в момента — ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, придърпвайки я по-близо до себе си. След това я пусна и отстъпи назад. — Яйца с бекон ще свършат работа.

— Как предпочиташ яйцата? — Тя отиде до хладилника, доволна да се заеме с нещо. Взе парче бекон и последните две яйца от рафта.

— На очи и беконът да е хрупкав.

Стефани забеляза каната с портокалов сок в хладилника.

— Сок?

— Не, благодаря — Брок застана до нея, докато поставяше резените бекон в тигана.

Когато започнаха да цвърчат, тя отиде до шкафа, който се намираше от другата му страна, и извади покривка. Погледна неуверено към кухненската маса и после към него.

— Не искаш ли да закусиш в трапезарията? — предложи тя.

— Не — каза Брок с решително поклащане на главата. — Нямам никакво намерение да те изпускам от очи.

Неговият поглед, както и отговорът му, бяха смуцаващи, но ѝ дадоха така нужната ѝ увереност. Стефани се усмихваше, докато подреждаше чинията и приборите върху карираната ленена покривка. Върна се до печката, за да обърне беконата.

— Кога за последен път си закусвал в нечия кухня? — попита неочаквано и го погледна косо.

— Сигурно не съм го правил, откакто бях дете — призна мъжът това, което тя подозираше. — Добре ли готвиш?

— Не толкова, колкото Пери, но той има много повече опит от мен — беконът започна да придобива апетитен кафеникав цвят и тя продължи да го обръща.

Брок застана зад нея. Ръцете му загалиха извивката на раменете ѝ, а палците му масажираха вдлъбнатината на врата ѝ.

— А защо има повече опит? — усещаше се, че не се интересува истински от темата.

— Майка ни почина, когато бях само на четири години. Татко трябваше да работи на две места, за да ни издържа, затова Пери готвеше и се грижеше за мен.

Под ласките на неговите ръце ѝ бе трудно да се съсредоточи върху работата си. Тя успя да спаси бекона, преди да изгори, и го сложи настрана, за да се отцеди.

— Какво работеше баща ви?

— Беше ски инструктор, но печелеше предимно като барман и дървар... до инцидента — Стефани чукна яйцата в горещата мазнина от бекона.

— Инцидентът, който е накарал брат ти да се откаже от кариера на адвокат — досети се Брок.

— Да. След злополуката татко се парализира — погледна го през рамо с леко смръщени вежди. — Пери работи за теб от около пет години и сигурно знаеш тези факти.

— Не. Не се интересувам от личния живот на работниците, освен ако не влияе на работата им. А брат ти винаги е бил безупречен — сви рамене с безразличие, опитвайки се да приключи с темата.

— Но сигурно искаш да знаеш нещо за техните биографии — настоя Стефани.

— Само квалификацията за определена работа. Докато получа желания резултат, не мога да се интересувам кои са или какво представляват като личности — устата му се изкриви в подобие на усмивка. — Според теб е много коравосърдечно, нали?

Тя насочи погледа си към яйцата в тигана. Ярките жълтъци се облешиха срещу нея.

— Да, така е.

— „Белият глиган“ носи половин процент от общия годишен приход на „Канфийлд Ентърпрайзис“. Това трябва да ти говори колко много перихоловци работят за мен — каза той. — Не мога да се занимавам с личния им живот, без да държа сметка за интересите на фирмата като цяло. Всъщност напълно в реда на нещата е да продам хотела.

— И защо не го правиш? — виждаше логиката в аргументите му, но мислено се ужаси от това доказателство за неговата безчувственост. Яйцата бяха готови. Тя отиде да вземе чинията от масата и с лопатката ги сервира в нея.

— По лични причини — отговори Брок. Стефани си помисли, че той не възнамерява да ги обясни, но сгреша. — Моите родители са прекарвали медения си месец в „Белият глиган“. Баща ми го купи за майка ми по случай шестата им годишнина и наредил младоженският апартамент да се пази само за семейство Канфийлд.

— Не е чудно тогава, че не искаш да го продаваш — усмивката ѝ беше нежна и лъчезарна, когато го погледна, развълнувана от неочаквания изблик на сантименталност.

— Шест месеца след като го купи, те минаха през един мръсен развод, който продължи две години. Оттогава майка ми се омъжва няколко пъти. Баща ми, на свой ред, се утешава с безброй любовници — Брок гледаше почти с доволство как усмивката ѝ постепенно се стопява.

— Той... жив ли е? — като избягваше погледа му, Стефани мина край него, носейки чинията с яйцата и бекона към масата.

Мъжът я последва.

— Да. Оттегли се в Южна Франция. Сигурен съм, че настоящата му любовница е двадесетгодишна манекенка. Разбира се, той я представя като свое протеже.

— Кафе? — щом остави чинията му, тя си потърси извинение да се захване с нещо друго.

— Черно, без захар.

Тя се отдалечи от масата, когато той седна да се храни.

— Предполагам, че детството ти не е било много щастливо — каза младата жена.

— Това зависи от определението ти за щастие. Дядо ми се грижеше за мен дори когато родителите ми още бяха заедно. Те винаги

бяха на почивка в някой екзотичен курорт в най-отдалечения край на света. Разводът оказа слаб ефект върху мен. Повечето време живеех с дядо далеч от тях. Почти от деня, в който съм се родил, той ме подготвяше да поема компанията. Когато преди няколко години почина, аз направих точно това.

Стефани наля кафе в две чаши и ги занесе на масата.

— А последния път, когато си се хранил в кухня, с дядо ти ли беше?

— Едва ли — изсмя се Брок. — Той винаги ядеше на бюрото си, освен ако вечерята не беше делова. Не, прекарах една седмица в дома на мой съученик.

— Защо не продадеш хотела? — тя го гледаше, поуплашена да чуе обяснението му. — Явно е, че не си сантиментално пристрастен.

Брок забави отговора си, но не защото се колебаеше.

— Напомня ми, че интимните взаимоотношения не са вечни, независимо колко силна изглежда на пръв поглед привързаността.

— Идваш тук средно четири пъти в годината. И не съм чула да си довел една и съща жена два пъти. Заради това ли е? — но въпросът ѝ само предизвика друг. — Защо дойде тази сутрин, след като Хелън е в апартамента?

— Защото не исках да бъда с нея. Исках да бъда с теб — остротата му потъна в неприятен смях. — Трудно ти е да ме разбереш, нали? Жени като Хелън непрекъснато влизат и излизат от живота ми. Имам сексуални желания като всеки нормален мъж. Никоя от двете страни не се преструва, че сме заедно по някаква друга причина, освен чисто физическата, или секса, ако предпочиташ. Тя е наясно с основните действащи правила — никакви емоционални претенции към мен или моето време. Не се опитвам да се хваля или да те шокирам. Просто искам да ти обясня обстоятелствата, които диктуват начина ми на живот.

Стефани се опитваше да го разбере, но всичко ѝ звучеше студено и пресметливо.

— Сигурна съм, че можеш да дадеш разумно обяснение на поведението си — рязко отговори тя.

Като се наведе напред в стола си, Брок се протегна и здраво сграбчи ръката ѝ. Дълбочината на погледа му я завладя.

— Това, което не ти казвам, Стефани, е колко ми е трудно да поддържам с която и да е жена такива взаимоотношения, каквито ти намиращ за нормални. Нямам време за ухажване — едно мускулче трепкаше по бузата му. — Утре заминавам за Ню Йорк. Когато пристигна, може да ми се обадят и да се наложи да тръгна за западното крайбрежие. Възможно е да бъда там месец или два. Или да остана само един ден и да потегля за Цюрих. Притежавам хотелски апартаменти в дванадесет града. Днес съм с теб, но може да минат шест месеца, преди пак да те видя. Как мога да създам връзка при това положение? Как мога да моля една жена да ме чака, като не мога да ѝ кажа кога ще я видя отново?

— Изглежда доста отчайващо наистина — гласът ѝ беше приглушен. Обзе я безсилие.

Той пусна ръката ѝ с овладяно раздражение, спирайки за секунда, преди да се залови отново със закуската си.

— Понякога го забравям, но всеки месец... хотелът ми напомня, когато видя името му в докладите.

— Затова ли каза, че не искаш наследник, че е време името Канфийлд да умре? — продума тя, като внезапно усети, че го разбира.

— Никой не трябва да поема тази отговорност, докато сам не пожелае — заяви Брок.

— Ти... можеш да го продадеш — предложи колебливо Стефани.

— Учили са ме и съм много добър в това — на лицето му се появи полуусмивка. — Чудя се дали е възможно въобще да разбереш. Не бих променил живота си дори да имах избор — избърса устата си със салфетка.

— Закуската беше много хубава. Има ли още кафе?

— Да, разбира се — Стефани се изправи сковано, за да вземе чашата му. След всички тези обяснения ѝ беше трудно да определи какво би могло да бъде мястото ѝ в живота му.

Явно Брок прочете смущението в очите ѝ, защото се пресегна да я спре, когато тя мина покрай стола му. Той нежно хвана ръката ѝ под лакътя.

— Щом открия нещо, което искам, посягам и го сграбчвам, Стефани, защото когато се върна, него може да го няма. Животът ми е суров и забързан и любовта ми — също. Ако не ти казвам, че си хубава

или че очите ти имат цвета на утринно небе, то не е, защото не го мисля. Просто не искам да губя ценно време.

— Да, аз... — Отговорът ѝ бе прекъснат от почукване на входната врата. Тя се стресна, но след това се сети кой беше. — Госпожа Хамърмил е.

— Жената с яйцата — кимна Брок, свали ръцете си и я пусна да иде да отвори.

Остави чашата му и тръгна към дневната.

— Да! Влезте, госпожо Хамърмил! — извика тя. Вратата се отвори и пропусна ниска пълна жена с тъмна барета. Под едната си мишница крепеше две дузини яйца.

— Извинявайте, че закъснях, но господинът е болен от грип. Трябваше да свърша и неговата, и моята домашна работа.

— Надявам се скоро да оздравее — промърмори Стефани и я поведе към кухнята.

Жената се спря, когато видя непознатия мъж, и го изгледа подозрително. Домакинята побърза да ги запознае. Госпожа Хамърмил моментално разцъфна в усмивка.

— Не бихте ли поговорили с Пери да снабдявам ресторанта с яйца? Ще трябва да купя още няколко кокошки, но...

— Ще говоря с него — увери я Брок.

Стефани извади парите за яйцата от един буркан в шкафа, плати на жената и тактично побърза да я изведе. Почти съжаляваше, че представи Брок, но щеше да е по-лошо, ако се пуснеше слух за непознат мъж в дома ѝ.

След като я изпрати, се върна в кухнята.

— Съжалявам, че госпожа Хамърмил се опита да те убеждава да поеме снабдяването на хотелския ресторант с яйца — извини се тя с кисела усмивка. — Това, което наистина иска, е Пери да поеме финансирането на малкото ѝ стопанство. Ще трябва да купи повече кокошки носачки, което означава да построи нов кокошарник, както и първоначални разходи за повече жито. Тя е чудесна жена с чувство за отговорност, но не мисля, че се интересува от партньорство в бизнес с яйца — Стефани спря до масата, за да прибере чиниите и да ги прибави към другите в умивалника, които чакаха да бъдат измити.

— Права си. Не се интересувам от бизнеса с яйца, а още по-малко от чиниите. Всъщност... имам друга идея за партньорство. С теб

— Брок я хвана за ръката и я придърпа в скута си.

Движението наруши равновесието на Стефани, уловена в желязната хватка на неговите ръце. Пулсът ѝ заби лудо, когато той издаде тих звук, почти като стон. Ръцете ѝ обвиха врата му. Пръстите ѝ се заровиха в неговата буйна и гъста тъмна коса.

Целувката беше страстна и изучаваща. Устните им се сляха с очарователно опияняваща наслада, която откъсна Стефани от всичките ѝ мисли. В мощната люлка на скута му тя чувстваше под себе си парещите я бедра, гладкия корем, мускулестите гърди и рамене. Толкова мъжествен! Толкова възбуждащ! Това смути още повече и бездруго обърканите ѝ чувства.

Брок покри с целувки устните, бузата и вдлъбнатината под ухото ѝ, подпалвайки настойчивия копнеж на нейното тяло. Целувките му я възбуждаха и я насърчаваха да остави устните си интимно да блуждаят по гладката му брада и страни, от които се носеше стипчивият аромат на афтършейв. Беше напълно непознато изживяване. Притежаваше свободата да отговори на това страстно опознаване.

Широките гънки на развлечената риза, която тя носеше, направиха галещите му ръце нетърпеливи. Когато той повдигна края на ризата, за да открие голото ѝ тяло, дъхът на Стефани секна в неочаквана изненада. Плътта ѝ се напрегна от първоначалния допир на ръката му, а после се разтопи под неговите настоятелни милувки.

Сякаш искаше лично да изследва всеки сантиметър от голия ѝ гръб и рамене. Тя трепереше. Снежnobелите гърди опъваха дантелата на стягащия ги сутиен. Щом Брок покри с длан едната от тях, напрежението изведнъж изчезна и Стефани усети неистова наслада.

И все пак, когато пръстите му затърсиха закопчалката на сутиена ѝ, за миг здравият разум се завърна. Беше се оставила да бъде увлечена, без да е сигурна, че желае това. Тя се отдръпна от него и опря ръце в гърдите му, за да си осигури пространство за дишане, докато се опитваше да избистри главата си от тази зашеметяваща страст.

— Стефани — каза той с приглушен, но настойчив глас и целуна разголеното рамо.

— Не — тя се задави в отговора си и скочи от скута му. Бързо направи няколко крачки далеч от неговия стол, като издърпа ризата надолу към бедрата си. — Още щом те видях, разбрах, че трябва да се

държа здраво стъпила на земята, иначе ще ме обърнеш. Трябваше да го приема и в буквалния смисъл — засмя се неуверено, като се опита да се пошегува със ситуацията, макар да знаеше, че това бе самата истина.

— Желая те, Стефани. Казах ти го снощи — напомни й Брок. Тя отиде до кухненския шкаф и се облегна на него в плах опит да избяга от опияняващата съблазън на гласа му. — И ако не друго, поне желанието ми е повече от истинско.

По изскърцването на стола младата жена разбра, че е станал, и се вкопчи в ръба на шкафа, изпитвайки нужда да се хване за нещо.

— Всичко става прекалено бързо за мен — тя се опита да обясни, за да не изглежда толкова отчаяна, колкото се чувстваше. — Ти не разбираш, Брок. Не приемам секса толкова безотговорно като теб.

— Какво знаеш за секса, Стефани? — когато заговори, тя установи, че е точно зад нея. Гласът му беше спокоен, изпълнен с търпение и самоувереност.

Кокалчетата на пръстите й побеляха, вкопчени в ръба на шкафа. Опитваше се да издържи да не се обърне с лице към него. Знаеше, че ако го направи, е загубена.

За да се противопостави на неговата увереност, избухна остро и отбранително:

— Сигурна съм, че не знам колкото вас, господин Канфийлд.

— Господин Канфийлд? — говореше опасно тихо. Пръстите му сграбчиха раменете ѝ и я накараха да се обърне. Стефани стоеше сковано в ръцете му, но не се противопостави. Под въздействието на присвитите сиви очи тя бавно отметна глава назад. — Хей, какво е това? — запита Брок.

— За теб сексът е просто физически акт, както целуването. Аз не гледам така повърхностно на него — тя защитаваше своето колебание и неувереност.

Той изучава всяка частица от лицето ѝ толкова дълго, че тя почувства как я облива топлина.

— Девствена ли си, Стефани? — сякаш се колебаеше във верността на заключението си.

Тя сведе поглед към бието на пуловера му.

— Трябва ли да се извинявам за липсата на опит? — предизвика го малко гневно, малко обидено и донякъде отбранително.

— На колко години си? — пръстите му се впиха в нежната плът на рамото ѝ.

— На двадесет и две — отговори твърдо тя.

— Господи, къде си била през целия си живот? В манастир ли? — гласът на Брок прозвуча сухо, с недоверие и подигравка. — Двадесет и две годишните девственици си слагат железни пояси, когато излизат навън.

Забележката му разпали гнева ѝ.

— Не ми харесва, че ме смяташ за особнячка. След злополуката баща ми остана почти напълно парализиран. Трябваше да го храня, да го къпя и обличам, да му чета, да се грижа изцяло за него в продължение на пет години. Татко никога не се оплакваше, но често плачеше, защото не излизах и не се забавлявах. Когато Пери си беше въкъщи, той се грижеше за него, но никога не се знаеше кога ще изникне нещо спешно и ще се наложи да отиде в хотела. От време на време излизах — тя беше ядосана и не се опитваше да го скрива. — Кой иска да ходи с някоя, която има болен баща? Не можехме да си позволим да наемем човек да се грижи за него през цялото време. Не се оплаквам от тези пет години. Не съжалявам за нито една от тях, защото те ме сблизиха с моя баща повече от всякога. Така че, ако искаш, подигравай ми се...

Брок сложи пръсти върху устните ѝ, за да спре изпълнената с негодувание тирада. Изваяното му мъжествено лице бе придобило сериозно изражение.

— Не ти се подигравам — той мина с пръст по контурите на устата ѝ и бе погълнат от нейната форма. Гневът ѝ изчезна, сякаш никога не бе съществувал. — Просто е рядкост да срещнеш жена с твоята пламенна природа, която не е имала гадже. Това не променя нищо — вдигна поглед, за да срещне очите ѝ, и го задържа върху тях. — Продължавам да се опитвам да те вкарам в леглото. А това, че ще бъда първият ти мъж, те превръща в трофей, който още по-страстно желая да притежавам.

Пръстите му много нежно повдигнаха брадичката ѝ. След това устните му се сляха с нейните като завършек на обещанието му. Като все по-силно разгарящ се пламък, у нея се надигна желанието.

Брок я прегърна, бавно я наклони назад, а бедрата му я притиснаха към шкафа. Своенравните ласки на неговите ръце бяха

изключително приятни.

— Чия е тази риза? — промърмори Брок, когато заплете ръка в широките гънки.

— На Пери — гласът ѝ беше дрезгав, разстроен от острото усещане на недвусмислената му мъжественост.

— Това да го няма — той разголи гладкото ѝ рамо, изричайки думите във врата ѝ, като ги прекъсваше с целувки. — Отсега нататък, ако носиш мъжки дрехи, ще бъдат моите.

— Както кажеш — прошепна тя със задавен глас, мека и отпусната в неговите ръце. Челото ѝ лежеше уморено на рамото му, докато той опустошаваше чувствителната кожа на врата и шията ѝ.

— Знаеш какво искам да кажа — Брок се възползва от смирения отговор. Тонът му беше страстно тих и настоятелен. — Казвах ти го всеки път, когато те погледнех или докоснех. Искам да те любя тук и сега. Стъпила си с двата крака на земята. Какво искаш?

Но не беше толкова просто. Най-вече за Стефани. Въпреки бушуващата мъчителна страст, която я изгаряше. Ужасното объркване ѝ попречи да му отговори. Но той почувства нейната неотстъпчивост и реши да не насилва нещата. Разхлаби прегръдката и остави ръцете си да се разхождат в ласкави пориви по раменете ѝ.

— Отложил съм всички ангажименти, така че можем да прекараме предобеда заедно — каза ѝ с леко прегракнал глас. — Но не съм в състояние да стоя сам с теб в тази къща и да не... — Брок пое дълбоко дъх и я пусна съвсем. — По-добре да се разходим някъде с колата. Поне докато ръцете ми са на волана, ще мога да ги държа далеч от теб. Иди и се преоблечи. Сложи каквото искаш. Ще те чакам тук, долу.

Стефани го погледна. Не искаше да приеме предложението, но сивите му очи я предупредиха да не протестира, освен ако не приеме другата алтернатива. Имаше нещо, което все още я объркваше.

— Идвам след минута — обеща тя.

ПЕТА ГЛАВА

Пътищата бяха препълнени с коли на туристи, нетърпеливи да видят спектакъла на есенните листа и да зърнат символите на американската Нова Англия — дървените мостове, белите камбанарии на църквите, антикварните магазини и живописните села. Маршрутът, който Брок избра, се оказа по-малко предпочитан от излетниците и сравнително слабо натоварен.

Стефани се отпусна върху велурената седалка, потънала в лукса на синия мерцедес. Радиото свиреше тихо. От четирите тонколони звучеше нежна музика. През прозореца се виждаше пищна пъстра картина: червено и жълто на фона на тъмнозелени борови гори, пълзящи по склоновете на Белите планини, и ясно — синьо небе.

Колите пред тях започнаха да намаляват, когато Брок зави по пътя, водещ на юг през Франкония Ноч. Пред погледа им изникна гранитна скала. Щом Стефани я видя, на устните ѝ се появи доволна усмивка.

— Ето го моя приятел — промълви тя, като несъзнателно наруши мълчанието помежду им.

— Кой? — Брок съсредоточи поглед върху огледалото за обратно виждане, опитвайки се да разбере в коя от колите, които бяха задминали, се намираше нейният приятел.

— Не в този смисъл — усмивката ѝ се разшири и тя посочи. — Онази фигура на стария мъж в скалите — Стефани гледаше към назъбения профил, който майката природа бе изваяла в гранита преди хиляди години. — Когато бях малка, си измислях разни истории за него, както правят някои деца.

— Ако той е единственият ми конкурент, съгласен съм — Брок ѝ изпрати един поглед, изпълнен с топлина и желание, скрити зад весели искрици.

— Поне сърцето ти не е от камък като неговото — те минаваха покрай гранитната глава, обезсмъртена преди години от Натаниел Хоторн в класическата му творба „Великото каменно лице“. Стефани

се намести отново на седалката, оставяйки очите си да обхождат профила на Брок, още по-силен и подчертано мъжествен. Само един поглед към него бе достатъчен да я накара да пламне. — Когато бях малка, бях сигурна, че има начин, чрез който да го съживя. Да направя някоя магия — като феите от приказките с техните вълшебни пръчици. А той щеше да ми каже всичките тайни на света — тя се засмя леко на своята приумица.

— А сега? — Въпросът на Брок прозвуча някак особено и несигурно.

Стефани вдигна рамене.

— Мисля, че пораснах.

— Не. Всичко, което трябва да направиш, е да ме докоснеш и аз ще се съживя — тихите му думи бяха натежали от възбуда, която се долавяше и в тъмния блясък на очите му. — Мога да ти го, докажа, когато поискаш.

Младата жена преглътна и извърна поглед встрани, усещайки огъня, който се разливаше по вените ѝ. Очите ѝ не спираха да се взират в гледката, сменяща се зад прозореца. Тя търсеше бягството, без да го желае наистина. Сякаш изведнъж луксозната кола бе станала много тясна и задушна. Звукът на включените мигачи я стресна и тя насочи поглед към Брок.

— Мисля, че можем да подишаме малко въздух — предложи мъжът вместо обяснение на идеята си да спре.

Преди да стигнат до края на планинския проход. Той отби от пътя и спря на паркинга за посетители, който беше до самия поток. Когато изключи мотора, Стефани отвори вратата, без да го изчака да заобиколи колата и да ѝ отвори. Ободряващата свежест на есенния въздух веднага избистри главата ѝ и позволи на сетивата ѝ да изпитат съвсем други усещания.

Докато чакаше Брок да дойде, тя вдигна ципа на якето си от боядисани бели и сиви заешки кожички в комбинация с щавена кожа. Носеше тъмновинени кадифени джинси и високи ботуши. Късото яке подчертаваше стройната ѝ фигура. Въздухът бе достатъчно студен, за да превърне дъха ѝ в облаче пара.

Когато Брок импулсивно посегна към голата ѝ длан, също импулсивно тя я постави в неговата. Топлината и силата на стискането му я изпълниха с едно приятно усещане за притежание. Той леко ѝ се

усмихна, преди да се присъединят към групата туристи, наредени пред автобуса, който щеше да ги закара до потока.

Безкрайното бръцолевене на хората ги освободи от необходимостта да разговарят. Стефани нямаше нищо против. Мълчанието ѝ даваше възможност да се наслаждава на усещането да бъде така силно притисната до Брок, че на автобусната седалка до тях да има място за трети.

Той я бе прегърнал с една ръка и рамото ѝ лежеше върху разкопчаното му палто. Мускулестото му дълго бедро и хълбокът му бяха плътно притиснати до нея. Стефани се чувстваше в безопасност, като знаеше, че са заобиколен от хора. Това ѝ позволяваше просто да се наслаждава на близостта, без да се страхува от изкушението да я превърнат в по-голяма интимност.

Щом автобусът намали скорост при приближаването на мястото, Брок промърмори в ухото ѝ:

— Ако се окаже, че си някаква проклета шегобийка, ще ти извия врата, след като го нахапя.

Тя уплашено завъртя глава. Погледна нагоре и с облекчение видя, че Брок се смее. Забележката му целеше да ѝ покаже, че той по свой начин изпитва удоволствие от силно притиснатото ѝ тяло. С нежна целувка устните му леко преминаха по извивката на нейната вежда.

Една възрастна жена зад тях бързо прошепна на своя спътник:

— Не е ли чудесно, двойка влюбени! Забележката накара ъгълчетата на устните на Брок да станат по-дълбоки, без да се извият в усмивка. Стефани се загледа пред себе си, чувствайки се малко смутена.

Когато автобусът спря, нито един от двамата не гореше от желание да се присъедини към слизащата група. Те оставиха другите туристи да избързат напред и бавно ги последваха. Младата жена не се чувстваше така удобно в безмълвието между тях, както преди. Когато Брок отдръпна ръката си от гърба ѝ, за да закопчее копчетата на палтото си, тя спря до него.

Пред тях беше оградената с перила пътека, която се виеше през хладните сенки на клисурата.

— Наистина е по-добре да се дойде тук през лятото, когато е горещо — каза Стефани, за да запълни мълчанието. — Тогава можеш да оцениш прохладата и сенките.

— Ако искаш да се стоплиш, само ми кажи. Ще бъда много щастлив да ти помогна — щом очите ѝ срещнаха неговия лениво подканящ поглед, той се протегна и прокара пръсти през кестенявите ѝ коси. Придърпа я към себе си и леко погали бузата ѝ с другата си ръка. Брок нежно се усмихна. — Не знаеш как да се справиш с цялата тази любовна игра, нали?

— Никога не съм била с някого... който непрекъснато говори за това като теб — призна тя, като се опитваше да не се чувства неловко.

— Просто казвам това, което мисля — заяви мъжът и впи поглед в сините ѝ очи. — Това, за което си мисля винаги, когато съм до теб — трептенето в тихия му глас я накара да затаи дъх. — Притеснява ли те?

— Да.

— Радвам се — каза нежно и устните му се спуснаха надолу, за да срещнат хладината на нейните. След това Брок се изправи, отдръпна ръка и я прегърна през рамото, насочвайки я към пътеката.

Мълчейки, те навлязоха в клисурата. Вървяха един до друг, докато пътеката не се стесни и Стефани мина пред него. От двете им страни се издигаха два метра високи отвесни скалисти стени. Мъхът бе избуял върху влажната скала, като очертаваше цепнатините в нея. През пролетта и лятото в сенчестата тъмнина цъфтяха нежни редки планински цветя.

Весел поток подскачаше в каменното си легло и се спускаше надолу покрай пътечката. Дълбоката бездна бе изваяна от природата и буйните води на река Пимиджуосет бяха минавали през земята векове преди глетчерите на ледниковия период.

Съчетанието от ниската температура и високата влажност на въздуха пронизваше костите със смразяващ студ. Стефани мушна ръце дълбоко в джобовете на якето си, за да ги предпази от вкочаняване. Те вървяха бавно по пътечката, която следваше извивките на клисурата. Червени и жълти листа се ронеха от дърветата високо над главите им и описваха кръгове във въздуха, преди да заплуват като шарени детски корабчета по водите на буйния поток.

Стефани спря близо до брега, където пътеката завиваше под прав ъгъл. Облягайки се на перилата, тя се загледа надолу към течението. Купчина мокри листа бе натрупала миниатюрен бент, но прииждащата вода вече преливаше от единия му край и бързо разрушаваше крехката преграда.

— Тук е спокойно, нали? — Тя погледна към Брок, подпрян на парапета.

Вниманието му бе погълнато единствено от нея.

— Вечеряй с мен днес, Стефани — каза той. — Само ние двамата. В моя апартамент — с вино, на свещи и нежна музика. Ще наема кола и ще изпратя Хелън да отиде, където иска — Бостън, Ню Йорк, Рим. Ще бъдем заедно цяла нощ и ще завършим със закуска в леглото утре сутринта.

Стефани понечи да се отдръпне от него, но той спря опита ѝ, като се премести и я притисна към парапета, ограждайки я с ръце и от двете страни.

— Запознах се с теб преди по-малко от двадесет и четири часа — безпомощно каза тя.

Когато Брок започна да покрива шията и страните ѝ с целувки, Стефани не устоя на тази майсторски убедителна тактика. Тя усещаше топлината на дъха и хладината на устните му по своята кожа, което я караше да изпитва приятни тръпки.

— Представи си, че срещата ни вчера следобед се е състояла преди две седмици. Вечерята е била преди седмица, а днешната сутрин е вече вчера. Не разполагам с изобилие от време. Трябва да използваме максимално това, което имаме, и да не го прахосваме в ненужни увертюри — промълви Брок. — Остани при мен. Ще имаме цяла нощ, за да се опознаем във всеки възможен смисъл.

Тя потръпна от копнеж, но се отдръпна назад, като малко предизвикателно отметна глава.

— Ти не разбираш, Брок — гласът ѝ звучеше напрегнато и тихо. — Искам да бъда повече от една девственица, с която си спал през октомври в Ню Хемпшър.

Погледът му стана суров, когато той се изправи.

— Добре — каза студено мъжът. — Забрави за довчера — стиснатите му юмруци търсеха джобовете на палтото. Стоеше почти на крачка от нея. — Тръгвам утре, малко след обяда. Какво ще правиш сутринта?

Въпросът завари Стефани неподготвена.

— Аз... аз обикновено ходя на църква.

Мускулите на долната му челюст се стегнаха, разкривени от стаен гняв. Сивите очи излъчваха мраз, който я вцепени с ледения си

повей.

— Предполагам, че ще ме поканиш да дойда с теб. Боже мой, Стефани, да седя на пейката в църквата и да копнея за теб! — той изрече думите с ярост. — Моля те, спести ми това лицемерие!

Тя отвори уста, но не успя нищо да каже. Той извади ръка от джоба си, хвана я за лакътя и я поведе по пътеката. Тихата и спокойна клисура изведнъж се изпълни с тягостно напрежение.

Нито дума не размениха, докато стигнаха до колата и Брок включи мотора.

— Ще те видя ли, преди да си заминеш? — Стефани се осмели да погледне към мрачния му профил, преди да зададе унилия си въпрос.

— Не довечера. Не притежавам такъв самоконтрол.

Той дори не я погледна, когато направи обратен завой на паркинга. Преди да излязат на пътя, Брок намали и извърна глава към нея. Строгото му изражение се смекчи — изглеждаше неохотно търпелив.

— Ще се видим сутринта... преди църква. А сега... — той дръпна ръкава на палтото и погледна часовника си. — Време е да се връщам в хотела. В един часа с Пери имаме среща с архитекта.

Пред дома ѝ Брок не си направи труда да слезе от колата. Когато я погледна, без да мръдне, Стефани се наведе през седалката и го целуна. Ръцете му не я докоснаха, а на допира на устните ѝ отговори много въздържано и хладно.

Малко обезсърчена, тя тръгна към къщата и спря пред вратата на двуетажната тухлена постройка, за да го види как потегля. Наистина не го обвиняваше за това поведение, но и тя си имаше оправдание за своето.

* * *

В неделя сутринта Стефани се събуди по-рано от обикновено. Тъй като Брок не ѝ беше казал кога ще се обади или ще дойде, тя не искаше да я завари неподготвена. Беше облечена и напълно гримирана, когато слезе да направи кафе и да прибере неделните вестници, оставени от пощальона пред входната врата.

Преди да изпие втората си чаша кафе, тя вече седеше на тръни, очаквайки телефонът да звънне или да чуе шума от пристигаща по пътя кола. През цялото време я тормозеше мисълта, че Брок заминава по обед и тя няма никаква представа кога ще се върне. Лек шум в дневната я накара да изтича от кухнята, сигурна, че бе пропуснала да чуе колата му. Причината обаче бе сънливият Пери.

— Бррр, тук е студено! Защо не си запалила огъня? — мърмореше той, треперейки в кадифения си халат. Косата му бе разрошена от нощния сън. Нахлузил чифт стари чехли на големите си крака, брат ѝ уморено тръгна към старовремското огнище. — Много рано си станала тази сутрин. Защо? — той отклони въпроса си, като коленичи да подреди сухите цепеници върху решетката. — Спомни си. На вечеря ми каза, че Брок може да намине тази сутрин.

— Да, така е — докато той разпалваше огъня, Стефани отиде до прозореца, за да погледне навън. — Снощи се прибра късно.

— Знам. Надявам се, че си направила кафето — въздъхна той. — Неделният вестник дойде ли вече? — огънят весело пращеше в огнището, прогонвайки студа от стаята.

— Отговорът е „да“ и за двете. Ще ти ги донеса — предложи услугите си тя и се запъти към кухнята, за да налее чаша кафе на Пери и да вземе вестника.

Когато се върна, той се бе изтегнал в любимото си кресло. Краката му бяха върху табуретката, а очите — затворени. Стефани остави кафето на масичката до него и пусна вестника в скута му. Пери се размърда, бавно отвори очи и се прозя.

— Защо не спа повече? — смъмри го тя. — Нямах причина да ставаш толкова рано. — Теоретично неделите бяха неговите почивни дни, но обикновено следобед се отбиваше в хотела.

— Наистина се чувствам разбит — призна той. — Но се събудих и не можах да заспя отново.

Докато Пери сърбаше от димящото горещо кафе, Стефани се зае с изкривеното килимче, което покриваше широките дъски на пода пред огнището. Дневната беше широка и просторна, с открит гредоред и ръчно рендосани ламперии. Плъзгащите се стъклени врати бяха украсени с октомврийски скреж, който отчасти скриваше гледката на издигащите се зад къщата планини.

— Винаги съм си мислил, че се справям добре, освен след среща с Брок — ето къде е бил брат й до късно след полунощ. — Сега се чувствам празен и изцеден. Той е като гъба. Попива всичко, което знам, и задава безкрайни въпроси — въздъхна Пери.

— За какво? — Стефани се обърна и го изгледа, чудейки се дали Брок е питал за нея.

Той понечи да отговори, но улови погледа й.

— Не, не пита за теб. Явно си го уведомила, че се отказах да уча право, когато се случи инцидентът с татко.

— Защо? Какво каза Брок?

— Разни глупости за вечерно училище и летни курсове — сви ядосано устни той. — Първо, това ще ме откъсне отгук, после трябва да се вземе предвид пътуването дотам и обратно, и най-сетне, остават усилията ми да поддържам работата на хотела на ниво — не, това е просто невъзможно.

— За какво друго говорихте? — Много пъти бяха обсъждали възможността Пери да продължи своето образование. Краят на разговора винаги беше един и същ. Затова Стефани не започна да спори с него. Беше твърде нетърпелива да получи, макар и малка информация за Брок.

— Всичко — от трудностите да получим сигурна подкрепа за обновяване на целия район до превръщането на „Белият глиган“ в най-известния ски хотел на континента — брат й спря. Явно се замисли върху нещо. — Знаеш, Стефани, почти винаги съм се приемал като човек с голям опит, но снощи в апартамента му звъняха от половината свят. Целият ми живот се върти около хотела и все пак сериозно се колебая дали печелим достатъчно, за да покрием дори само разходите на Брок за пътуванията му през годината. Аз съм прекалено малък залък за неговата фирма. Дори хотелът да изгори до основи, на него няма да му липсва.

— Защо мислиш така? — това не беше в стила на брат й. Звучеше съкрушено и потиснато.

— Не знам — Пери вдигна рамене и въздъхна. — Може би ревнувам. Дявол да го вземе, така е — изсмя се той. — Снощи седях в апартамента му и отчаяно се опитвах да се съсредоточа върху разговора, а онова негово пиленце, облечено в ефирен дантелен пенъоар, непрекъснато влизаше и излизаше от спалнята. Повечето

време си представях... — Пери спря при вида на червенината, избила по лицето на сестра му. — Извинявай, Стефани, не бъди глупава.

— Моля те, не продължавай — тихо запротестира тя. — Не можеш да ми кажеш нищо, което аз вече не съм си казала — обърна се, изпитвайки нужда да остане няколко минути сама. — Извини ме. Отивам да донеса още кафе.

Когато се върна в дневната, Пери бе потънал в първата страница на вестника и разговорът не бе подновен. Стефани седна на дивана, за да изпие кафето си. В мига, в който пресуши чашата, отиде до прозореца и погледна през стъклото. Ходеше напред-назад, прекалено нервна, за да седи спокойно, докато големият часовник отмерваше всяка изгубена минута.

— Когато чакаш, времето ти се струва безкрайно — отбеляза Пери при десетия ѝ тур до прозореца.

— Знам — тя отиде до огнището и добави дърва в гаснещия огън.

— Става късно — каза той. — По-добре да ида да се облека за църква. Идваш ли?

Като се надигна, Стефани хвърли поглед към прозореца.

— Аз... — Тогава видя синия мерцедес, който се задаваше по пътя. — Ето го!

Тя се втурна към вратата и вече бе отвън, когато Брок излезе от колата. Усмивката ѝ замръзна, щом видя русото момиче на предната седалка. Наскърбена и обърквана, премести поглед обратно към Брок, който приближаваше. Чертите му бяха изопнати в суров и мрачен израз.

— Налага се да тръгвам. Желая ти всичко хубаво. Трябва да пристигна навреме в Ню Йорк, за да хвана следобедния полет за Женева — каза той.

Стефани не можеше да продума. Гърлото ѝ се бе стегнало. Само го гледаше с големите си сини очи. Октомврийското утро не бе толкова мразовито, колкото тя го чувстваше. Той си отиваше и дори нямаше да прекарат заедно сутринта.

— Дойдох да се сбогувам — продължи Брок. — Трябваше да се обадя, но... — Долната му челюст се стегна.

— Казах ти, че това може да се случи. По дяволите, предупредих те! — Той я хвана за раменете, сякаш да я разтърси.

Физическата болка бе почти добре дошла. В следващия миг той я бе сграбчил в прегръдката си и притисна устните ѝ в яростна целувка — като безжалостно наказание. Но свирепото му държане предизвика у нея чувство, по-силно от болката. То я погълна, оставяйки я отмаляла и без дъх, когато той се отдръпна.

Брок я отблъсна и почти бе тръгнал към колата, когато промърмори:

— Довиждане, Стефани.

Но тя не можеше да произнесе тази проста дума, нито дори неговото име. Автомобилът потегли и зави обратно. Стефани не помръдваше от вратата, където я бе оставил.

Нямаше прощален поглед от Брок, нито помахане — нищо. Сълзи замъглиха очите ѝ, пречейки ѝ да вижда. Тя пропусна мига, в който мерцедесът напълно изчезна от погледа ѝ, спускайки се надолу по дългия път.

На влизане вкъщи забеляза неясния силует на Пери, който стоеше до стълбите.

— Трябваше да тръгне... за Женева — гласът ѝ бе сподавен и много тих. Брат ѝ я гледа една дълга минута, но не каза нищо. Обърна се и се изкачи по стъпалата. Стефани слепешката стигна до кухнята, където бавно и тихичко заплака.

* * *

Северните ветрове дойдоха и обрулиха листата от дърветата, като откриха тъмните скелети на стволовете и оставиха купчини кафява шума по земята. Първата снежна вихрушка за сезона бе през последния уикенд на октомври. Дойде ноември.

Стефани бе написала две писма на Брок. Те бяха кратки, само с информация за хотела и областта, без никакви лични послания. Единственият адрес, с който разполагаше, бе този, на който пращаше ежемесечните доклади. Не беше сигурна дали ще стигнат до него. Последната седмица му бе изпратила само една картичка.

Нямаше никакъв отговор. Постепенно започна да се убеждава, че я е забравил. Не можеше да се отърси от чувството, че е била на прага

да открие нещо прекрасно, а вместо това го загуби... може би завинаги.

Телефонът в кабинета ѝ иззвъня. Като свали обещата си, тя вдигна слушалката.

— Госпожица Хол е на телефона. С какво мога да ви помогна?

— Как си? — запита познат мъжки глас. Невярваща, Стефани здраво стисна слушалката.

Кръвта забушува във вените ѝ.

— Брок? — Усещаше как гласът ѝ пресекна. — Къде си? — в далечината чуваше шум от разговори.

— Можеш ли да повярваш? — краткият му смях прозвуча твърде рязко. — На събрание на борда на директорите. Не знам, по дяволите, те с кого си мислят, че говоря, но трябваше да ти се обадя.

— Радвам се — отвърна почти шепнешком тя.

— Тази сутрин пощата ме настигна. Получих писмото и картичката, които си ми изпратила.

— Аз... аз не знаех дали мога да ти пиша — призна Стефани.

— Живеем в свободни времена, но не се изненадвам, че ти си поизостанала — подигра ѝ се той, но незлобиво.

В далечния разговор се открои нечий глас:

— Господин Канфийлд, ето сведението за спада на валутата през последния четвърт час.

— Добре, Франк — прозвуча приглушеният отговор на Брок, а след това се чу по-ясно: — На телефона ли си?

— Да, тук съм — увери го Стефани. Гласът ѝ възвръщаше силата си.

Брок понечи да каже нещо, но след това промени решението си.

— Това е най-неприятното средство за комуникация — тонът му бе нисък и изпълнен с раздражение. — Не мога нито да те видя, нито да те докосна.

— Знам — това, че го чуваше, ѝ причиняваше мъка.

— Господин Канфийлд? — намеси се същият глас.

— По дяволите, Франк! Не виждаш ли, че говоря по телефона? — извика той. С уморена въздишка продължи разговора: — Извинявай. Има проблем, не мога да говоря сега. Възнамерявам да дойда там през декември или януари.

Толкова късно, помисли си Стефани, но не го изрече. Вместо това небрежно подметна:

— В разгара на ски сезона. Може би ще разполагаш с време, за да прекараш един следобед на пистите. Вече имаме достатъчно сняг.

— Изобщо не ме интересува снегът — той овладя раздразнението в гласа си, за да добави обещаващо: — Ще те видя... скоро, надявам се.

— Дочуване, Брок.

Връзката прекъсна, преди Стефани да затвори телефонната слушалка. Тя продължи да се взира в нея, докато леко движение не привлече вниманието ѝ. Вдигна очи и видя Пери до вратата.

— Брок ли беше? — той безмълвно я изучаваше с поглед.

— Да — тя постави отново обещата на ухото си, не желаейки да обсъжда сладкия кратък разговор с Брок.

Тъга се прокрадна в изражението му.

— Не го оставяй да разбие сърцето ти, Стеф. — Брат ѝ безпомощно удари с ръка по рамката на вратата, обърна се и тръгна надолу по коридора към своя кабинет.

ШЕСТА ГЛАВА

Нямаше повече обаждания от Брок. Стефани продължи да му пише, но не по-често от преди. Казано по друг начин, тя очакваше следващото му идване в Ню Хемпшър, без да храни надежди. Знаеше, че следващия път, когато го види, всичко може да бъде различно, затова не искаше да му изпраща писма, които биха могли да я поставят в неудобно положение.

Прогнозата за Деня на благодарността обещаваше сняг. Заваля кротко и красиво. Снежинките бързо се трупаха по земята, вече побеляла от предишните снеговалежи. За младата жена това щеше да е обикновен работен ден, тъй като почивните дни за семейния празник бяха едни от най-натоварените през зимния сезон.

Сутринта, когато Стефани влезе в кухнята, брат ѝ бе на входната врата, облечен дебело, с шал, ръкавици и ботуши.

— Да забравим за закуската днес. Отивам да поставя веригите за сняг на микробуса. Ще хапнем, като стигнем в хотела.

— Метеорологът снощи позна за снега — тя погледна през заскрежения прозорец към едрите снежинки, които забулваха гледката към мрачните бели върхове.

— Ще има виелица — предрече Пери. — Добре ще е да ми вземеш чиста риза, принадлежностите ми за бръснене и нещо за теб. Ако продължи така, довечера ще пренощуваме в хотела. Снегорините винаги оставят пътя към нас последен — той направи физиономия и излезе през задната врата навън в снежната вихрушка.

Обикновено от дома си до „Белият глиган“ стигаха за десет минути. Но заради намалената видимост и хлъзгавите непочистени пътища времето се увеличи на двадесет и пет минути. По радиото в колата чува съобщението за влошаване на обстановката.

Още преди да приключат със закуската, разбраха, че пистите в района са затворени за скиорите. Изведнъж хотелът стана по-пренаселен от обичайно. Всичките му гости вкупом решиха да ползват услугите и развлеченията, които можеха да им предложат. Хората се

трупача в залата за игри, в клуба и ресторантите. Опашки имаше дори пред наскоро завършената сауна и спортната зала. Почти всяка равна повърхност бе присвоена от играчи на карти. Провеждаха се импровизирани турнири по шах и дама.

Малко след дванадесет, когато Пери и Стефани току-що бяха седнали в ресторанта пред традиционната пуйка, за кратко настъпи истинска паника. Стана ясно, че миналата нощ двама ски бегачи не са се прибрали. По-късно любителите на приключения бяха открити в друг хотел, но когато братът и сестрата се върнаха към обяда, той вече бе изстинал.

След това ги заля поток от закъсали шофьори. Въпреки че всичко бе заето, Стефани временно дублираше стаите, където това бе възможно, предлагайки на семействата да се съберат в една. Помагаше в домакинството, следеше за количеството свободни одеяла и окончателния брой на пътниците, които могат да поемат. Беше навсякъде, където имаше нужда.

— Не забравяй да запазиш място за нас двамата — напомни й Пери в момента, когато тя изчисляваше капацитета на канапетата във фойето.

— Подът винаги е на разположение — отвърна сестра му със смях.

Беше истинско облекчение, когато късно следобед бурята прекъсна телефонните линии и апаратите спряха да звънят. Часът за вечеря не намали шеметната скорост. Поради непредвидените гости на хотела Пери и Стефани трябваше да помогнат в кухнята, като правеха всичко — от сервирането на храната до пускането на съдомиялната машина.

В девет и половина той постави ръка на рамото й.

— Добре се справи, Стеф. Защо не си лягаш?

— Добре, шефе — съгласи се тя с готовност. — Ти какво ще правиш?

— Отивам в клуба. Фреди има нужда от помощ зад бара. И... — той въздъхна уморено. — По-добре да съм наблизо, ако някой се държи хулигански.

Стефани се изкушаваше да го помоли друг да се заеме с това, но Пери приемаше твърде сериозно своите задължения на управител, за да ги повери в чужди ръце.

— Добре, ще се видим сутринта.

— Чакай малко! — извика той, когато тя понечи да тръгне. —
Къде ще спя тази нощ?

— На дивана в твоя кабинет... освен ако вече не е зает —
пошегува се тя. — В такъв случай се оправяй сам.

— Благодаря ти много, сестричке — отвърна Пери, имитирайки
ръмжене.

Стефани се отби в кабинета си, за да вземе багажа си, който бе
приготвила за вечерта, и продължи по коридора. Не знаеше кое бе по-
привлекателно — душ или сън. С достатъчно късмет можеше да има и
двете.

Преди да почука на вратата на апартамента, отвътре се чу детско
кикотене. Почукването ѝ предизвика крясъци и още смях. Вратата ѝ
отвори млада жена, може би само година по-възрастна от нея самата.
Изглеждаше уморена, измъчена и ядосана. На устните ѝ се появи лека
усмивка.

— Здравейте. Аз съм вашата съквартирантка за нощта —
Стефани се опитваше да звучи весело.

— Разбира се, заповядайте, госпожице Хол — но вниманието ѝ
бе отвлечено от дяволито петгодишно момиченце, което се появи на
вратата на спалнята. — Ейми Сю, връщай се в леглото, преди да съм те
напляскала! — заплаши я жената и малката фигурка, облечена в
нощница, побягна със смях. — Извинете. През последния час се
опитвах да накарам момичетата да заспят. Те си мислят, че това е
някакво парти.

— Всичко е ново за тях. Просто са превъзбудени, госпожо
Фостър. И моля, наричайте ме Стефани — настоя тя.

— Аз съм Мадж — жената се насочи към спалнята. — А това са
дъщерите ми, Ейми — на пет години, и Марша — на четири.

Ейми, по-голямата, бързо се втурна към завивките. Леглото с
кралски размери сякаш погълна двете тъмнокоси момиченца. Два
чифта очи гледаха Стефани с явно любопитство.

— Здравейте, Ейми, Марша — усмихна им се тя. Блестящите им
кафяви очички показваха, че бяха готови за всичко друго, но не и за
сън.

— Здравей. Как се казваш? — попита по-малката, без да се
срамува от непознатата.

— Стефани — отговори тя.

— Моята приятелка в детската градина също се казва така — изпищя Ейми.

— Ще ни прочетеш ли приказка? — Марша бързо протегна ръка към книжката с приказки, която бе на нощното шкафче до леглото. — Прочети моята!

— Не, моята! — протестира Ейми.

— Момичета! — Мадж Фостър се опита да се намеси с известна доза авторитет.

— Няма проблем — промълви Стефани. — Ще им почета, докато ти се отпуснеш малко във ваната — жената се колебаеше, но явно се изкушаваше да приеме предложението. Стефани я увери: — Наистина нямам нищо против.

— Благодаря. Не знам какво да кажа — заекна Мадж.

— Цял ден съм карала във вилицата с тези немирни момичета до себе си, след това заседнах тук... нервите ми наистина имат нужда от почивка. Но обещавам, че няма да те оставя дълго с тях.

— Моля те, прочети моята приказка — примоли се Ейми.

— Ще прочета и двете — обеща Стефани. — Но ще започнем с желанието на Марша.

Тя остави багажа си на пода пред леглото, заобиколи и седна на ръба, където светлината от нощната лампа бе най-силна. Марша веднага натика книжката в ръцете ѝ. Момичетата възнегодуваха, когато Стефани настоя да се мушнат под завивките и да легнат, преди да започне да им чете. Те отказваха, докато не обеща да им показва картинките на всяка страница.

Номерът ѝ мина. Когато прочете първата приказка за трети път, децата вече бяха заспали. Вратата на банята се отвори и Стефани предупредително сложи пръст на устните си. Мадж Фостър се усмихна и поклати глава невярващо.

— Сигурно имаш глас като на съпруга ми — Тед. Мога да им чета, докато прегракна, а той веднага ги приспива — прошепна тя. — Мисля, че ще заспя, преди да положи глава на възглавницата. Банята е на твоє разположение. Божествена е.

— Добре — Стефани отпусна рамене, тъй като умората я бе налегнала. Взе несесера си и се запъти към мраморната баня.

— О, госпожице... Стефани, нали няма да имаш нищо против, ако оставя лампата да свети от моята страна на леглото? Момичетата не обичат да спят на тъмно. Опитвам се да ги отуча, но мястото е непознато и... ако не те безпокои?

— Не, няма да ме безпокои. Чувствам се също като теб — обясни Стефани. — Сигурно ще заспя, преди главата ми да докосне възглавницата.

— Момичетата не шават и не се въртят много. Така че не мисля, че ще те притесняват.

— Съжалявам, че не можахме да ви осигурим самостоятелна стая — извини се Стефани.

— Виж какво, доволна съм, че имам легло, в което да спя. Господи, а това е достатъчно голямо, за да побере още толкова хора — усмихна се Мадж. — Иди и се изкъпи. И лека нощ.

— Лека нощ.

Горещата вана накара Стефани да осъзнае колко е изтощена физически, и психически. Струваше ѝ усилие да се изсуши с хавлията и да си сложи нощницата. Когато се върна в спалнята, и трите спяха. Тихичко се промъкна до отдалечения край на леглото, който бе на границата с кръга светлина, хвърлян от лампата. Само след минути тя също потъна в дълбок сън.

Събуди я усещане на хлад. Някой сякаш я викаше. Стефани се опита да придърпа завивките по-близо до врата си, но нещо ги дърпаше надолу. Опита се да се обърне на другата страна, когато усети, че краят на матрака е натезжал към пода.

Полуотвори очи и после широко ги разтвори, съзирайки една фигура да седи до нея на ръба на леглото. Трябваше ѝ секунда, за да разпознае мъжа, облечен в бяла риза.

— Брок! — Сънуваше ли? Изрече името му тихо, за да не прогони видението.

Хладната му ръка леко погали лицето ѝ и тя разбра, че не е сън.

— Здравей.

— Какво правиш тук? — запита тя, като се опитваше да говори тихо.

Той изглеждаше уморен и изтощен. Можеше да го види дори в светлината от нощната лампа. Но блясъкът в сивите му очи говореше за всичко друго, само не и за умора.

— Ето — най-накрая ти си в моето легло и няма стая за мен — погледът му се плъзна към спящите деца. Лицата им бяха осветени от меката светлина на лампата.

— Бурята... — Стефани започна да обяснява шепнешком.

— Да, знам. Във фойето прескачах тела — без предупреждение Брок отметна завивките, пъкна ръце под нея и я вдигна.

Стефани се хвана за врата му, прекалено смаяна и сънлива, за да се бори, освен това осъзнаваше опасността да събуди децата или майка им.

— Какво правиш, Брок? — Въпросът бе зададен със смутено вълнение, но пулсът ѝ се ускори при допира със стегнатото му мускулесто тяло.

— Водя те при мен в другата стая — заяви той и я пренесе през вратата, свързваща спалнята с дневната. — Остава един час от Деня на благодарността и мисля да го прекарам с теб.

Брок не я пусна на земята, докато не влезе в стаята и не затвори вратата. В далечния ъгъл светеше лампа. Навън снегът продължаваше да вали, но по-бавно и не така обилно, както преди.

Все още неспособна да повярва, че той е тук от плът и кръв, Стефани се загледа в мъжествените му черти, в тъмната му коса и сивите му очи, които я разтапяха. Ръцете му обвиха кръста ѝ, плъзгайки се по копринената нощница, и бавно я придърпаха, наслаждавайки се на усещането.

Когато устните му се спуснаха надолу към нея, тя се надигна на пръсти, за да ги посрещне. С нежна страст той завладя нейните меки и сочни устни. Беше толкова различно от всяка друга целувка, че Стефани едва можеше да разбере какво става с нея.

Ръцете му обгръщаха кръста ѝ. Галеци и нежни, те здраво държаха покритото ѝ с коприна тяло и го притискаха към неговите мускулести бедра. Кръвта ѝ забушува, когато Брок нещо приложи тънкостите в изкуството на прелъстяването. Стефани бе погълната от неговите умения и нищо не я интересуваше. Накрая той остави устните ѝ и потърси голотата на нейното рамо, а тя въздъхна с огромно задоволство. Постепенно осъзна, че хладината, която усещаше по оскъдно облеченото си тяло, не идва от стаята. Брок излъчваше студ.

— Студено ти е — загрижено промълви тя.

— И? — устните му бяха до ухото ѝ. Неговият език описваше кръгове по чувствителните вдлъбнатинки. — Стопли ме.

Приемайки думите му буквално, Стефани се притисна по-силно до него в опит да го сгрее с топлината на тялото си.

— Как пристигна в тази буря? — поинтересува се тя. Устните, които докосваха рамото му, прогонваха усещането за хлад от бялата му риза. — Все още не мога да повярвам, че наистина си тук — тя въздъхна от чудото да бъде в прегръдките му.

— И аз! — за миг ръцете му я стиснаха силно. — Имаше моменти, когато се чудех дали ще успея — призна той с уморена и тъжна въздишка.

— Защо дойде? При тази буря и всичко?... — Стефани повдигна глава, като потръпваше при мисълта как се е чувствал навън във виелицата.

Тя бе уплашена от това, което можеше да се случи. Ръката ѝ се плъзна по гладката му брада. Той потри бузата си в нейната длан.

— Защо пое такъв риск? — гласът ѝ бе задавен от опасността, на която се бе подложил.

— Исках да бъда с теб — той се втренчи в очите ѝ и се опита с поглед да я убеди в истинността на думите си. — Не исках да прекарам почивните дни без теб.

— Трябваше да се обадиш. Трябваше да ме предупредиш, че пристигаш — говореше Стефани, но знаеше, че би се притеснила ужасно.

— Исках да те изненадам — устните му се извиха в уморена усмивка. — Беше осемнадесетчасово пътуване, изпълнено с перипетии: затворени летища, отменени полети, спрени влакове, затворени пътища. Когато най-накрая разбрах, че няма да се справя с разстоянието, се оказа, че телефонните връзки са прекъснати. Не можех да се свържа, за да ти кажа, че искам да съм тук, с теб.

— Брок... — Самата тя усещаше разочарованието, което бе изпитал.

— Знам — ръцете му я притиснаха по-силно и той я целуна по слепоочието.

— Как стигна дотук? — Стефани все още се чудеше как е успял.

— Наех кола и подкупих един от разчистващите екипи да ми позволи да следвам снегорина — обясни той.

— Как се досети, че ще бъда в хотела?

— Не, първо отидох до вас — каза Брок.

— Но пътят... — Очите на Стефани се разшириха в тревожен протест.

— Беше затворен — довърши изречението вместо нея. — Наложих се да оставя колата на пътя и да отида пеш до къщата. Добре че двамата с Пери сте доверчиви и сте оставили задната врата отключена. Когато разбрах, че няма никой, се сетих, че сте решили да пренощувате в хотела, и дойдох тук. Естествено не очаквах, че ще те намеря да спиш в леглото ми. За мой късмет, нощната смяна на рецепцията знаеше къде си се настанила и не ми се наложи да обикалям и да чукам по вратите посред нощ, за да те открия. На сутринта щеше да се наложи Пери да се разправя с разгневените гости.

Тя бе потресена от неговата твърда решимост да я намери и да бъде с нея. Сигурно означаваше нещо. Не можеше да бъде само сексуално привличане това, което изпитвах. Мисълта я направи леко еуфорична и тя почти се замая от страстното желание, което като вълна обля тялото ѝ.

— Ела — Брок я улови за ръката и я поведе към дъното на стаята. — Взех възглавниците от дивана, свободните чаршафи и одеялата от шкафа и направих за нас легло на пода.

Стефани се втренчи в покритите с одеяла възглавници на пода и двата чаршафа, които стояха отгоре един до друг. Брок я изучаваше с поглед, очаквайки нейната реакция. Но тя дори не трепна.

— Ще загася светлината — той пусна ръката ѝ и отиде до другия край на стаята, където светеше лампата.

Стефани го наблюдаваше. Тя все още не бе обмислила своето решение. Единственото, което осъзнаваше, бе, че е била много близо до възможността да го загуби в снежната буря. Всички аргументи „за“ и „против“ да бъде с него избледняха в сравнение с неоспоримия факт. Това наистина беше единствената мисъл в главата ѝ.

Щом чу щракането на ключа на лампата и стаята се потопи в мрак, Стефани се отпусна върху твърдото море от възглавници. Обзе я върховно блаженство, когато отметна одеялото, за да се пъкне под него.

Тя обичаше Брок. Но това не беше спокойно осъзнаване и оправдание за постъпката ѝ, а простичка истина. Изглеждаше

неправдоподобно, тъй като го познаваше отскоро, но го обичаше. Огромната сила на чувството я направи топла и узряла, напълно готова за това.

Неясният силует на Брок приближи към импровизираното ложе. Той придоби форма и плът едва когато се присъедини към нея под завивките. Като легна на една страна, се пресегна и я придърпа в прегръдките си.

Ръцете ѝ се опряха в мускулестата голота на неговите гърди. Тъмните им косъмчета възбуждащо се търкаха в дланите ѝ. Краката му се преместиха, за да се преплетат с нейните. Приятната близост опря в корема ѝ пронизващата сабя на неудържимото му желание.

Устните му потърсиха нейните, откриха ги и ги обхванаха в страстна целувка, търсейки отговор, който Стефани не желаше да потиска. Той я завладяваше с пламенен копнеж. Жадуваше да притежава сърцето и душата ѝ и тя му ги отдаваше с огромно желание. С предаваща се въздишка Стефани плъзна ръце по гладката му кожа, като обви мускулестите му рамене, за да го притисне още по-плътно до себе си.

Одеялото се свлече до бедрата им, когато Брок дръпна от рамото ѝ копринената презрамка на нощницата. Устните изучаваха розовите връхчета на гърдите ѝ, открили се внезапно пред очите му. Това засили напрегнатия копнеж, който изопваше тялото ѝ до пръстите на краката. Тогаво устните му се върнаха и започнаха да опустошават нейните, а възбуждащо твърдите косъмчета по мъжествената му гръд дразнеха чувствителната кожа на откритите ѝ гърди.

От гърлото му се изтръгна стон, топлият му дъх изпълни устата ѝ със задушаваша сладост. Фината преграда на нощницата не ѝ попречи да усети, че тялото му все повече се отпуска.

Брок с нежелание се отдръпна от нея и се претърколи по гръб, като просна ръка над главата си върху чаршафа. Стефани беше объркана и засегната от неговото оттегляне. Тя се обърна на една страна, опря се на лакът и се взря в него.

Погледът му се плъзна към нея. Живият блясък гаснеше в неговите очи. Той се пресегна и вдигна презрамката на нощницата върху рамото ѝ, като задържа ръката си и нежно я погали. Тъглчетата на устата му се повдигнаха в полуусмивка. Сякаш и това му струваше голямо усилие.

— Какво не е наред, Брок? — плахо попита Стефани. Изпитваше желание да се сгуши в прегръдката му, но се въздържаше да се подчини на този импулс, защото липсваше покана.

— Последните няколко дни работих много. Опитвах се да изчистя всякакви делови ангажименти, които можеха да изникнат в последната минута и да ми попречат да дойда тук и да бъда с теб — ръката му се премести върху извивката на врата ѝ под завесата от кестеняви коси. — За последните петдесет и два часа ми се събират само шест часа сън. Това е, което не е наред.

Тя чуваше изтощението му глас, но в мрака на тъмната стая не можеше да види умората, изписана по лицето му. Когато той неприятно се изсмя, Стефани, объркана, замръзна.

— Не виждаш ли иронията, Стефани? — промърмори Брок. — След всичкото това време ти най-сетне си до мен, тук, в това легло, точно както си го бях представял. А аз съм ужасно уморен, за да направя нещо — и той въздъхна с раздразнение.

Нейното лично неудовлетворение беше заместено от прилив на любяща загриженост. Като се наведе напред, тя изключително нежно целуна устните му. Изправи се и на лицето ѝ се появи топла усмивка.

— По-добре да поспиш малко, преди да си припаднал — посъветва го тя и се обърна да прибере завивките, за да се върне в другото легло.

— Не — Брок протегна ръка и я спря. — Остани при мен тази нощ.

Колебанието ѝ бе кратко. Прие поканата му и отново легна. Брок я обърна настрани с гръб към себе си и прилепи тялото си до нейното. Ръката му обви кръста ѝ, а дланта собственически обхвана гърдата ѝ.

Стефани се усмихна в себе си на спомена как този мъж бе заявил, че предпочита да спи сам. Той също бе изпитал нуждата да бъде до някого — нужда, превъзмогнала всяка мисъл и чувство, които са му изглеждали важни в миналото. Това, което преживяваха, бе уникално. Стефани го знаеше и подозираше, че Брок също го знае.

Плътно притисната до него, тя усети как дишането му започна да става все по-дълбоко и тежко, като умората бързо го унасяше в сън. Затвори очи, без да е сигурна, че ще заспи толкова бързо, но пълното ѝ задоволство скоро я отнесе надалеч. И така те заспаха един до друг в прегръдка на кротко желание.

Сутрешната светлина нахлу в стаята през големите прозорци, дразнейки очите на Стефани. Тя усети тежест върху краката и корема си. Нещо излъчваше приятна топлина и тя се сгуши по-близо до него. Когато чу ударите на сърце, което не беше нейното, отвори очи.

Видя пред себе си широки рамене със загоряла кожа, която покриваше стегнати мускули. Тежестта върху корема ѝ бе от ръката на Брок. Дланта му собственически бе хванала бедрото ѝ, докато неговият крак бе праметнат през коленете ѝ. Наблюдавайки го скришом през миглите си, тя се любуваше на покоряващата мощ, която излъчваше спящото му тяло.

Изпита силно желание да го събуди с целувка, но обилието от светлина, което струеше през прозорците, и приглушените гласове на хората във външния коридор я предупредиха за късния час.

Тя се измъкна с нежелание от неговата прегръдка и от импровизираното легло. Босите ѝ крака не вдигнаха никакъв шум в спалнята, където младата жена и двете ѝ деца все още спяха. Стефани взе багажа си и се вмъкна в банята, за да се измие и облече.

Когато излезе, отникъде не се чуваше шум. Тя се посетуи в дневната, но Брок продължаваше да спи дълбоко. Бе оставил ключа за апартамента върху малката масичка. Стефани го пусна в джоба си и тихичко излезе от стаята.

Отиде направо в кухнята на ресторанта. Персоналът вече бе на крак, зает с приготвянето на сутрешната закуска. Навън небето беше ясно и ослепително синьо на фона на искрящия сняг. Тя подреди поднос с порцеланови чаши и кана кафе, за да ги занесе в апартамента.

Когато минаваше през фойето, се появи брат ѝ.

— Стефани! — извика той, за да я спре, и щом стигна до нея, каза: — Брок е тук. Пристигна снощи.

— Да, знам — кимна тя. — Сега му нося кафе. Все още спи. Направи си легло на пода в дневната — Стефани с нищо не намекна, че е делила ложето с него. Това не беше опит да скрие нещо от Пери. Предпочиташе сама да избере подходящ момент да му каже, когато няма други хора наоколо, които биха могли да чуят и погрешно да разберат постъпката ѝ.

Брат ѝ спря поглед на подноса, после я изгледа изпитателно.

— Защо е дошъл? Каза ли? — попита той.

— Искал да прекара Деня на благодарността тук — тя се поколеба дали да продължи нататък с обяснението, но не й се наложи.

Пери го направи вместо нея.

— С теб — подчерта той с особена интонация.

— Да — кимна Стефани, неспособна да скрие тържествуващите искрици в очите си.

Брат й поклати глава с едва прикрито удивление.

— В онази виелица... — промълви той. Спря за секунда и замислено прехапа устни. — Може и да съм грешил по отношение на него... и интереса му към теб — каквото и да възнамеряваше да добави, промени решението си и й отправи една крива усмивка. — По-добре му занеси кафето, преди да е изстинало.

— Връщам се бързо — обеща тя.

— Никакво бързане — настоя Пери. — След дългия ден, който имаше вчера, тази сутрин можеш да закъсняваш колкото искаш.

Усмивката й преля от обич към него.

— Благодаря, шефе.

Пред апартамента Стефани трябваше да остави подноса на пода, за да освободи ръцете си и да отключи вратата. Чашите задрънчаха върху порцелановите чинийки, когато влезе в дневната, но нежният шум не събуди Брок. Той все още спеше дълбоко на пода. Нищо не се чуваше и от спалнята, където бяха младата жена и двете момиченца.

Стефани отнесе подноса до масичката, направена от палмово дърво, и го остави там. Знаейки колко малко бе спал Брок през последните няколко дни, тя не му сипа кафе, а наля само в една чашка за себе си. Термичната кана щеше да запази напитката топла още дълго време. Отиде до единия стол, като несъзнателно избра този, който й позволяваше да наблюдава спящия мъж.

Одеялото се бе свлякло около бедрата му, откривайки пред очите й стройното тяло. Тя се възхити на съвършените пропорции, ясно очертаните мускули и плоския корем с тъмната дупчица на пъпа точно в средата. Той лежеше на една страна с лице към нея.

Стефани остави погледа си да блуждае нагоре по твърдата линия на устата и гъстите тъмни ресници, по дебелиите вежди, извити по мъжки. На челото му падаха няколко рошави кичура тъмна коса. Дори заспал, Брок излъчваше невероятна мъжественост. Толкова много искаше да го докосне. Беше почти физическа болка.

Когато той се размърда, тя неволно затаи дъх. Ръката му се плъзна по празната възглавница до него, сякаш инстинктивно търсеше нещо. Нея ли търсеше? Каква прекрасна мисъл! Ръката му спря за секунда, после той моментално се събуди, като се обърна по гръб, а по лицето му бе изписана тревога.

— Стефани! — нетърпеливо извика мъжът миг преди да я забележи седнала на стола. Неспokoйният израз веднага бе заменен от доволство.

— Добро утро! — Гласът ѝ бе станал дрезгав от откритието, че спящото ѝ тяло му бе липсвало.

— Не е толкова добро — възропта той. — Когато си се събудила, трябваше да събудиш и мен.

— Искаш ли кафе? — Стефани стана и забеляза, че погледът му поглъща напълно облеченото ѝ тяло детайл по детайл. Без да изчака отговор, отиде до масичката и му наля чаша кафе.

— Защо веднага си се облякла? — попита я, преди да отмести очи към потока от слънчева светлина, който се лееше от прозореца. — Колко е часът?

— Почти девет — занесе му чашата.

Одеялото се бе свлякло още малко надолу, давайки ѝ възможност да зърне ластика на белите му боксерки. Нейният пулс лудо реагира на гледката, макар че много пъти бе влизала в спалнята на брат си, за да го събуди, когато бе проспал звъна на часовника, и го бе заварвала в подобен вид. Тогава и окото ѝ не мигваше.

— Предполагам, че трябва да работиш тази сутрин — устните му бяха строго стиснати, когато тя застана до импровизираното легло. Той продължаваше да стои облегнат на лакти.

— Не. Пери каза, че мога да закъснея — увери го Стефани и се наведе да му подаде кафето.

Но Брок не посегна към него.

— В такъв случай защо не се върнеш в леглото? Той прикова поглед в устните ѝ и това накара сърцето ѝ да заблъска в гърдите.

Стефани не можеше да продума. Тя се съвзе, след като Брок седна и обви ръка около кръста ѝ. Дланта му легна в извивката на шията ѝ и той я придърпа към себе си.

— Ще разлея кафето — бързо го предупреди тя, преди устните му да покрият нейните, пламенно напомняйки ѝ за страстното

привличане, което изпитваха един към друг.

Чашката с кафе заподскача върху чинийката в ръката ѝ. Димящата течност се плискаше над порцелановия ръб. За да запази равновесие, тя сграбчи рамото му с другата длан. Разтопена от неустоимото му привличане, младата жена не оказа никаква съпротива на целувката.

— Махни това кафе и тези дрехи и се върни при мен в леглото — нареди Брок близо до устата ѝ и продължи да очертава устните ѝ с език.

Той я целуна силно и страстно, преди да се отдръпне. Стефани изпадна в еуфорично състояние, щом срещна сивата дълбочина на неговите очи. Прекъсна ги шум. Тя усети някакво движение в полезрението си и вдигна поглед.

Петгодишната Ейми стоеше на вратата. Облечена в памучна нощница, с боси крачета, едното стъпило върху другото, тя ги гледаше с любопитство. Стефани веднага се съвзе. Брок се обърна и погледна зад себе си, едва сдържайки реакцията си — по-скоро на разочарование, отколкото гняв. В очите му имаше искрици весела ирония и дълбоко съжаление, когато погледна отново към Стефани.

— Кой е този мъж? — Ейми искаше да знае. — Съпруг ли ти е?

Брок спаси чашата от разтрепераната ѝ ръка и присмехулно повдигна вежди към нея.

— Не, той е мой приятел — обясни Стефани малко смутено.

Момиченцето бързо прекоси стаята, сякаш бе поканено.

— Защо спиш на пода? — запита то, скочи върху възглавниците и седна на чаршафа с подвити крачета.

— Защото нямаше къде другаде да спя — отвърна той, приемайки спокойно и търпеливо малката натрапница, което донякъде изненада Стефани.

— В леглото имаше много място — настоя Ейми.

— Стори ми се малко по-населено, отколкото очаквах — погледът му стрелна Стефани, натежал от скрито значение.

Сънена, Марша влезе в стаята, като търкаше очи и стискаше книжката с приказки. Тя бързо изтопурка до по-голямата си сестра, сви се с кръстосани крака в края на чаршафа и се прозя.

Брок отпи от кафето и промърмори на Стефани:

— Това легло е почти толкова пълно, колкото беше моето снощи.

— Боричкахте ли се? — невинно се интересува по-голямото чернокосо момиченце.

В присвитите очи на Брок имаше удивление.

— Защо питаш?

— Защото понякога мама и татко го правят сутрин — обясни то.
— Татко я гъделичка ли, гъделичка. А това кара мама да се смее толкова силно, че чак вика. После татко я целува, както ти го направи.

— Разбирам — ъгълчетата на устните му се извиха в лека усмивка. — И след това какво става?

Стефани отвори уста в силно смущение, улавяйки дяволития блясък в неговите очи.

— После бузите на мама стават розови като на Стефани — призна Ейми с чаровна невинност. — Тя ни пъди в нашата стая и там ни облича, за да излезем навън и да си играем.

Усетила смущаващо подигравателния поглед на Брок върху себе си, Стефани продължи да се чувства неловко.

— Майка ви събуди ли се? — запита тя, като се опитваше да смени темата.

— Не още — очевидно това не ги притесняваше. — Имаш ли деца? — Ейми отправи въпроса си към Брок. Както всяко същество от женски пол, и тя бе привлечена от мъжкаря на групата.

— Не — отговори той, като погледът му прескачаше от едното дете на другото.

— Не искаш ли да си имаш свое собствено малко момиченце? — Ейми изглеждаше озадачена. — Татко казва, че това е прекрасно; особено когато имаш две.

— Така ли казва? — Брок умишлено отговори уклончиво, макар че почти автоматично погледна към Стефани.

— Да. Може да имаш и две момченца — побърза да допълни Ейми.

— Ама те понякога са подли — намеси се за първи път Марша.
— Джими Джо Барне нарочно стъпи върху моята кукла и счупи главата ѝ.

— Но татко я поправи — напомни ѝ Ейми, преди отново да се обърне към Брок. — Какво предпочиташ да имаш?

— Не знам. Сутрин момченцата също ли се вмъкват в леглото на родителите си? — запита той лукаво, издувайки с език бузата си.

— Мисля, че да — намръщената физиономия на Ейми показваше, че тя не разбира същността на въпроса.

— А ти какво предпочиташ, Стефани? — Брок погледна към нея с преднамерено предложение, при което дъхът ѝ замря. — Момчета или момичета? Или по едно от двете?

— Аз... — Не ѝ се наложи да отговаря на тази провокация, защото гласът на Мадж Фостър се разнесе от спалнята и я прекъсна.

— Ейми? Марша? Къде сте? — все още сънена, викаше тя разтревожено.

— Тук сме, мами — веднага се обади Ейми.

— Какво... — Въпросът остана недовършен, щом младата жена се появи на вратата.

Гледката на полуголия Брок, а до него Стефани и двете ѝ дъщери изведнъж я накара засрамено да се сети за прозрачната нощница, която носеше. Тя бързо се скри зад вратата, използвайки я като параван.

— Момичета, веднага елате тук! — нареди майката. — Още не сте си измили зъбите — допълни тя, сякаш това бе причината.

Децата весело скочиха на крака и се втурнаха към спалнята. Преди да затвори вратата, Мадж отправи извинителна гримаса към Стефани.

— Сега... — Брок хвана Стефани за ръката и нарушавайки равновесието ѝ, я придърпа в прегръдките си. — ... докъде бяхме стигнали, преди така грубо да ни прекъснат? — Устните му едва бяха докоснали нейните, когато на външната врата се почука. Пусна я и промърмори: — Това място се превръща в истинска гара. По-добре ми подай панталона. Сигурно след минута тук ще има парад.

Стефани му донесе панталона, който бе метнат върху близкия стол, и отвори вратата. Оказа се един от икономите, който проверяваше стаите. Когато затвори и се обърна, Брок вече бе станал, полуоблечен в тъмните панталони.

— Още кафе? — предложи Стефани.

— Щом обстоятелствата не позволяват нищо друго, защо не? — Той повдигна рамене с кисела усмивка.

Тъкмо му наливаше кафе, когато телефонът иззвъня. Брок ѝ направи знак да остане на мястото си.

— Аз ще се обадя — той вдигна слушалката, после се поколеба и поглеждайки към Стефани, каза: — Един момент, моля! — Отдръпна

слушалката и я попита: — Младата жена, която се е разположила в спалнята, по фамилия Фостър ли е?

— Да — потвърди тя.

— Обажда се съпругът ѝ. Явно линиите отново работят. До леглото има телефон, който може да използва.

— Ще ѝ кажа — преди да се запъти към вратата, която свързваше двете стаи, тя му подаде чашата. После почука настойчиво. — Мадж, съпругът ти те търси по телефона.

От спалнята се разнесоха радостните възгласи на двете момиченца. Те отекнаха в дневната и в телефонната слушалка, която Брок все още държеше в ръка. Той я постави върху вилката и отпрати поглед към Стефани.

— Как според теб ще обясни, че се обади мъж? — попита подигравателно.

— С бурята и всичко останало. Сигурна съм, че съпругът ѝ ще разбере — за нея това не съществуваше като проблем и тя взе чашата си от масичката, за да я напълни отново.

Както наливаше кафе от термичната кана, усети, че Брок се озова зад гърба ѝ. Той плъзна ръка по талията ѝ и се наведе, за да я целуне отстрани по врата.

— Вярвай ми, че ако те потърся и ми отговори мъж, който не е брат ти, ще трябва доста да ми обясняваш.

Пърхащите му целувки предизвикваха приятен гъдел по кожата ѝ.

— Ще се опитам отсега нататък сама да вдигам телефона — пошегува се тя, — особено когато се забавлявам с приятели.

Изведнъж ръката му яростно я притисна.

— Не се шегувам, Стефани. Само като си представя как някой друг те докосва...

Прекъсна ги дискретно почукване на външната врата. Разгневен, Брок се отдръпна от нея, прекоси стаята с големи нетърпеливи крачки и рязко отвори вратата.

Стъписан, Пери стоеше отвън.

— Не знаех дали вече сте станали.

Брок грубо се изсмя.

— Буден съм благодарение на две любопитни момиченца, после на грижовната им майка, по-нататък и на бащата, който ги диреше по

телефона, и някъде в този порядък, като капак, се появи и един иконом. Влизай. Всички вече го направиха — опитът да се пошегува не успя да прикрие раздражението му. — Предполагам, че ти трябва Стефани.

— Не съвсем — очите на Пери унило се извиняваха, когато срещнаха погледа на сестра му. — Трябва ми графикът с резервациите, които направихме вчера следобед. Погледнах на бюрото ти, но не го открих.

— Там е, в дясното чекмедже, в най-горната папка — бързо го уведоми тя.

— Мога ли да се измъкна оттук? — неочаквано запита Брок.

Тя се втренчи в него, невярваща на ушите си. Той дори не погледна към нея.

— Летището все още е затворено, но пътищата са проходими. Според доклада на пътната служба, който получихме сутринта, на места снегът е натрупал, но иначе обстановката е добра — отговори брат ѝ.

— Да не би да заминаваш? — попита Стефани.

— Налага се — той я погледна ядосано, уловил болката, изписана по лицето ѝ. — По дяволите! Нежеланието ми да тръгна е по-голямо от твоето!

Пери се измъкна тихичко от стаята и ги остави сами. Стефани се отдръпна от Брок и се обърна, опитвайки да скрие горчивото си разочарование. Чу го, че остави чашата, и усети приближаването му. Ръцете му колебливо се спряха върху раменете ѝ.

— Можех да отделя само двадесет и четири часа — обясни той сурово. — Вече съм надхвърлил този лимит, защото повече от времето си прекарах в опит да стигна дотук.

— Разбирам — тя се обърна и се сблъска със стената на голите му гърди. Вдигна очи и го погледна в лицето. — Честно казано, радвам се, че дойде... макар и за толкова кратко.

Гневът от обидата в сивите му очи отстъпи пред огъня на страстта, щом в един дълъг и разкъсващ миг се спряха на полуотворените ѝ уста. Нямаше никакво колебание в жеста, с който я придръпа, преди стремителните му устни да я завладеят.

Мощна и пламенна, целувката я изпепели и я принуди да осъзнае неговите потребности и да жадува за мъжката му агресия. Щом я притисна към гърдите си, ръцете ѝ се увиха около врата му. Преди

прегръдката да излезе извън контрол, Брок със стенание я отблъсна от себе си.

— По-добре си отивай — нервно я посъветва той. — Не разполагаме с повече време да бъдем сами. По-добре да се сбогуваме сега.

— Брок! — прозвуча като тих протест.

— Повярвай ми, така е по-добре — настоя той. — Когато мога, ще дойда да те видя, нали знаеш?

— Да — кимна тя и се опита да не мисли колко дълго можеше да продължи това.

Съпроводи я до външната врата и я целуна по устните, преди да излезе от стаята. Гърлото ѝ бе свито, очите ѝ пареха, но не заплака. Вътрешният глас я предупреждаваше, че тези сбогувания са нещо, което трябва да приеме, ако се надява на продължителна връзка с Брок Канфийлд.

Пери не каза нищо, когато тя влезе в кабинета си и го завари да разглежда графика, който бе извадил от чекмеджето на бюрото. В погледа му имаше нежно съчувствие и скрита загриженост.

Стефани прекара почти два часа в очакване, че Брок ще се отбие да я види, преди да замине. Но той си тръгна, без да се обади. Тя изправи рамене и се съсредоточи върху работата си.

Това бе единственият начин да накара времето да тече по-бързо до следващата им среща. Дълбокото чувство, което изпитваха един към друг, правеше нещата по-лесни. От него черпеше сили.

СЕДМА ГЛАВА

— Имел? — Пери хвана клончето за червената му панделка и повдигна вежди към Стефани, която бе коленичила пред огнището и подреждаше сцената на Рождество Христово върху снежнобяла покривка. — За какво ни е имел в тази къща?

— Добър въпрос — тя му хвърли закачлив поглед през рамо. — Може би за новата учителка, госпожица Хендерсън. Разбрах, че снощи отново е вечеряла в ресторанта. А също така разбрах, че случайно си решил да ползваш почивката си точно по същото време.

— Ресторантът беше препълнен — защити се той, но лицето му пламна. — Логично е да я поканя да седне на моята маса.

— Два пъти за половин седмица? — подигра го Стефани. — Не знаех, че учителите получават такива заплати, че могат да си позволят да вечерят в скъп ресторант в понеделник и в сряда отново. Тя ли си плати сметката?

— Пати наистина има голяма уста — възмути се Пери.

Стефани се засмя на забележката му за касиерката, която бе нейният източник на информацията, че снощи Пери е платил вечерята на младата и привлекателна учителка.

— Пати просто се притеснява за положението ти на ерген.

— Това не е нейна работа.

— Така е — отстъпи тя. — Но ако си решил да поканиш госпожица Хендерсън за едно питие по случай празника, защо не окачиш имела на средната греда? Според мен там ще е в стратегическо положение.

— Кой каза, че ще я поканя? — настръхна Пери.

— Не съм аз — побърза да отрече сестра му с широко отворени невинни очи. — Но ако решиш, предупреди ме. Винаги мога да ношувам в хотела.

— Сама си закачи имела — раздразнен, Пери захвърли клончето настрани и започна да рови из кутията с коледни украшения, за да извади венеца за вратата.

— Донеси ми стълбата и ще го направя — съгласи се Стефани, като усети, че новата учителка бе необичайно болезнена тема.

Въздишка се отрони от устните ѝ, когато Пери гордо излезе от стаята, за да донесе стълбата. Съжеляваше, че го бе подразнила. Явно за него бе повече от обикновен флирт, щом бе толкова чувствителен към забележките ѝ.

Разбира се, тя нямаше право да обсъжда чуждите взаимоотношения. Брок не се бе обаждал от Деня на благодарността преди две седмици. А две седмици бяха цяла вечност.

Пери се върна със стълбата. Без да каже и дума, той я постави под средната греда, където Стефани бе предложила да закачат имела. Остави малкия чук, взе големия, два пирона, както и коледния венец от вечнозелени клонки, борови шишарки и червени панделки, и запали лампата над входа. Излезе навън и затвори вратата, за да не нахлуе студеният нощен въздух в дневната.

Стефани приключи с аранжирането на сцената на Рождество Христово, взе клончето имел, чука и пирона и се качи на стълбата. Спря на предпоследното стъпало и се протегна да стигне гредата.

Макар че бяха само с Пери, след десети декември те по традиция окачваха коледната украса, а една седмица преди Коледа поставяха елхата. С лека тъга Стефани осъзна, че тази вечер и двамата не са в коледно настроение.

Преди да успее да закове имела, телефонът извънтя. Тя се поколеба, но после продължи да удря с чука, без да обръща внимание на упоритото звънене. Входната врата се отвори и брат ѝ се втренчи в нея.

— Не чуваш ли телефона? — сопна се той.

— Това е едва третото извънтяване — отвърна му със същия тон.

— Четвъртото — поправи я Пери и побърза да вдигне телефона, за да спре дразнещия звук. — Домът на семейство Хол — кратко и раздражено каза той, после замълча. — Един момент — хлопна слушалката на масата. — За теб е.

Пиронът се изкриви при последния удар с чука, което означаваше, че трябва да започне всичко отначало.

— Попитай кой ме търси и кажи, че ще се обадя по-късно.

— Вече знам кой е: Брок — за миг изражението му се смекчи. — Наистина ли искаш да му кажа, че си заета и не можеш да говориш с

него?

Споменаването на името му я накара бързо да слезе от стълбата, като почти я събори в бързината да стигне до телефона. Когато понечи да хване слушалката, тя се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Изплашена, че може да я е повредила, Стефани я притисна към ухото си.

— Брок? Там ли си? — в гласа ѝ прозвуча лека паника.

— Господи, Стефани! Какво направи? — заинтересува се той.

— Изпуснах слушалката. Бях на стълбата и закачах имела, когато Пери вдигна телефона — бързо заобяснява тя. — Не знаех, че си ти, докато той не ми каза. После аз... — Щеше прекалено да се разкрие, ако му признаеше колко е развълнувана, затова съкрати обясненията си: — Така бързах да стигна до телефона, че съборих всичко по пътя.

— Радваш ли се, че се обаждам? — Гласът му промени звученето си и тонът му стана топъл и нежен.

— Знаеш, че е така — промълви Стефани и забеляза брат си да се измъква от стаята, за да я остави да говори спокойно. — Толкова отдавна не съм чувала гласа ти. Аз... — тя се спря, наистина неспособна да признае останалото.

— Какво, Стефани? Какво искаше да кажеш? — Брок настоя да довърши изречението и отгатна думите ѝ. — Липсвам ли ти?

— Да, липсваш ми — гласът ѝ трепереше от усилието.

— Защо не ми писа за това? — попита той. — Не можех повече да издържам, без да знам дали изпитваш същите чувства, които ме измъчиха до смърт. От начина, по който ми пишеш, добивам представа, че там всичко е просто прекрасно.

— Наистина ли ти липсвам? — тя не се осмеляваше да повярва на думите му.

— Като луд съм — в гласа му се промъкна тревога. — Стефани, трябва да те видя. Не мога да чакам повече.

— И аз искам да те видя — ръката ѝ стисна слушалката, опитвайки се да спре мига. — М-можеш ли да дойдеш тук? — заекна тя от вълнение.

— Не — кратко отговори на въпроса ѝ. — В Палм Спрингс съм. Не мога да тръгна оттук, вероятно не преди празниците — Брок нарочно наблегна на неустановения период от време. — Искам да дойдеш тук, скъпа. Ще организирам всичко. Можеш да тръгнеш утре

сутринта и да си тук до обяд. През уикенда ще мога да ти отделям само по няколко часа следобед, но нощите ще са наши — целите нощи.

— Брок! — тя бе поразена от поканата и от силното му желание да я види — независимо от цената.

— Не се притеснявай и не вземай много багаж. Недей да преравяш гардероба си. Ще направим предколедна веселба по магазините, само ти и аз.

— Не е нужно нищо да ми купуваш — бързо подхвърли тя.

— Искам го — отвърна Брок. — Нощем се събуждам с мисълта, че си до мен. И не мога да ти опиша през какъв ад минавам, когато не те открия. Стефани, ще дойдеш ли?

Положителният отговор бе на върха на езика ѝ, но изведнъж се сети нещо.

— Не мога, Брок — в гласа ѝ се усещаше болезнено разочарование.

— Защо? Какво искаш да направя, да те моля ли? — той се ядоса и почти не вярваше, че му отказва. — Защо не можеш да дойдеш?

— Трябва да приключа ведомостта. Утре е ден за плащане на заплати в хотела — обясни Стефани.

— Да върви по дяволите! Искам да си тук, при мен. Това не е ли по-важно? — започна да спори той. — Нека някой друг свърши тази работа.

— Никой няма нужната квалификация.

— Брат ти може да го направи. И не ми казвай, че не разбира — отвърна Брок.

— Той е прекалено натоварен, хотелът е препълнен, а и хората от временно наетия персонал нямат достатъчно опит. Не мога да го направя — това, за което я молеше, бе неразумно и Стефани се опитваше да го накара да разбере. — Не че не искам да дойда, Брок. Не мога.

— Ако много го искаш, ще намериш начин — категорично отказа да изслуша обясненията ѝ. — Кажу ми всички, че трябва да чакат до другата седмица, за да получат заплатите си. Не ме интересува, Стефани, трябва да те видя! Искам те тук.

— Невъзможно е. Не мога да направя това, за което ме молиш. Ако помислиш малко, ще разбереш защо — гласът ѝ постепенно бе

станал напрегнат от гняв и мъчително объркване. — Не постъпваш честно.

— Честно? А това, което правиш с мен, честно ли е? — започна да спори Брок. — Нуждая се от теб, Стефани.

— Моля те, недей! — тя едва се сдържаше да не заплаче. — Не мога да дойда.

Настъпи дълга тишина, преди гласът му да отрони мрачно:

— Добре, щом така предпочиташ.

— Не предпочитам! Просто обстоятелствата са такива — глухо настоя Стефани.

— Както искаш — отвърна Брок с безразличие. — Сбогом.

Линията прекъсна и тя изхлипа. Остана дълго втренчена в телефона, преди да изтрие сълзите от бузите си. Стефани още подсмърчаше, когато Пери влезе в стаята. Той ѝ подаде носна кърпичка, без да я пита какво се е случило.

Не ѝ каза нищо и когато тя натъпка имела на дъното на кутията с коледната украса и изнесе стълбата на задната веранда. Пери не бе проявил никакво желание да го окачи и Стефани реши, че е малко вероятно да им потрябва.

Измина почти една седмица, преди да преодолее гордостта си и да напише кратко писмо на Брок. В него му казваше само, че съжالياва, задето не е разбрал причината за отказа ѝ. Но и деликатно настояваше, че е взела правилното решение.

След като му изпрати писмото, повече не му се обади. Брок ясно бе показал, че няма смисъл.

Пери бе нейната опора. Той никога не ѝ спомена „казах ти“. Напротив, всеки път, когато я обземаше пълно отчаяние, а това се случваше често, той се опитваше да я развесели. Двамата бяха преодолели заедно много трудни ситуации. Неговата подкрепа даде на Стефани надеждата, че отново може да се справи. Ако не беше брат ѝ, тя не знаеше как щеше да го преживее.

В дните преди Коледа църквата организира коледно празненство. В последната минута злополука с един от скиорите, отседнали в „Белият глиган“, принуди Пери да остане в хотела, но той насърчи Стефани да отиде без него. Приемайки тържеството по-скоро като религиозна сбирка, отколкото като светско парти, тя се съгласи.

Брат ѝ я остави пред храма и заръча да му се обади, когато реши да се прибира вкъщи, за да мине да я вземе. Оказа се, че това няма да се наложи, защото един от първите, които срещна в църквата, бе Крис Бергланд. Родителите му имаха ферма на миля от тях и с Крис бяха израснали заедно — другарчета в игрите, а после и съученици. Отстрани изглеждаше, като че ли ги свързва нещо по-сериозно, но не беше така.

След като завършиха училище, Стефани го виждаше рядко. Той продължи да учи в колеж и си идваше само за ваканциите, както сега за Коледа.

Когато Крис разбра, че тя няма с какво да се прибере вкъщи, веднага предложи да я закара. Те си побъбриха приятелски, размениха новини и си припомниха весели случки от общите им училищни дни.

Колата зави по алеята към къщата, Стефани се облегна на седалката и въздъхна. Не помнеше откога не бе се смяла така и на душата ѝ бе станало леко. Погледна към Крис — към извитите му кестеняви вежди, очилата с тъмна рамка, дебелия яке, което придаваше обем на слабата му фигура.

— Все още не мога да повярвам, че ще станеш лекар — отбеляза тя. — Помня как ти прилошаваше при вида на кръв.

— Слава богу, надраснах го! — засмя се той.

— Доктор Крис Бергланд — Стефани пробва как стои титлата до името му. — Звучи много добре.

— Нали? — съгласи се младежът с иронично самодоволство. — Но ми остават още няколко години следване плюс специализация, преди това да стане реалност. Трябва да се науча изискано да казвам: „Отворете си устата и кажете «ааа»!“

Стефани се засмя, както се очакваше от нея.

— Обзалагам се, че в креватните умения си виртуоз.

— Знаещ ли, права си — когато приближиха къщата, той намали скоростта. — Като че ли Пери те чака. Сега големият брат ли играе ролята на строгия родител?

— Това не е в стила му. Пери си е просто Пери. Не бих го заменила за нищо на света — отговори тя и наистина го мислеше.

— Той е страхотно момче — съгласи се Крис и спря автомобила до изринатия тротоар пред къщата.

Двамата слязоха от колата и той я изпрати до вратата.

— Защо не влезеш за едно питие? — предложи тя. — Пери ще се радва да те види.

— По-добре не — той неохотно отказа поканата. — Върнах се вкъщи днес следобед. Двамата с мама бяхме ангажирани с коледното празненство и разни други неща, така че не ми остана време да се видя с приятелите. Свещеникът и съпругата му, както и едно друго семейство, ще бъдат вкъщи довечера. Мисля, че нашите ще искат да се поперчат с мен.

— Естествено — отвърна разбиращо Стефани и се обърна към него. — Радвам се, че си дойде, Крис. Не е същото, когато те няма.

— При следващото си идване ще доведе двама приятели от студентската организация. Ще те запозная с единия от тях — намигна ѝ той. — Не искам моята любимка да остане стара мома — обхвана с ръце кръста ѝ и я придърпа към себе си. — Много си хубава.

— Ласкател — засмя се тя, но почувства остра болка в гърдите.

Целувката му беше топла и приятелска, невинна и безкористна. Стефани не си помисли да се противопостави — все едно я целуваше неин роднина. Същото беше и за Крис. Никой от тях не таеше никаква скрита страст.

Той се усмихваше, когато се отдръпна да си ходи.

— Кажй на Пери, че утре ще се отбия в хотела. Може всички заедно да прием кафе.

— Добре — съгласи се тя и щом той изчезна надолу по тротоара, добави, махвайки бързо с ръка: — Благодаря, че ме докара!

Отговорът му бе помахване. Вратата на колата се затръшна и Стефани се обърна да влезе в къщата. Като бързаше да се скрие от студа навън, тя спря да затвори входната врата и да изтърси снега от ботушите си върху дебелията вътрешна изтривалка.

— Хей, Пери! — извика Стефани и се обърна, за да развие вълнения шал от врата си. — Познай кой си е дошъл за Коледа.

Едва бе направила две крачки в дневната, когато видя тъмна фигура да стои до огнището. Тя се олюля от изненада, преди опустошителна радост да се разлее по цялото ѝ тяло.

— Брок! — извика щастливо и тръгна към него с леки стъпки.

— Изненада! Изненада! — сарказмът в напрегнатия му глас я спря като бариера.

Лявата му ръка бе скрита в страничния джоб на палтото. В дясната държеше чаша с уиски. Трябваше да е уиски, защото това бе единственото питие, което държах в къщата. Краката му бяха леко разкрячени в предизвикателна поза. Но това, което накара Стефани да замръзне на място, бе пронизващата ярост в сивите му очи. Неговите мъжествени черти сякаш бяха изсечени от камък.

— Кога пристигна? — успя най-накрая да продума. — Защо не ме предупреди?

— Преди петнадесет минути. Какво става? — присмя се Брок. — Искат ти се да бях дошъл петнадесет минути по-късно, за да не видя малката нежна сцена отвън? — Сви устни, отпивайки глътка уиски. Ноздрите му се разшириха от гневно възмущение и отвращение. — Обзалагам се, че си предпочитала да знаеш за моето пристигане. Щеше по-добре да жонглираш с мъжете в живота ти, така че да не се засичат, когато идват и си отиват.

— Не е така, Брок! — запротестира Стефани с болка в гласа.

— Искат да кажеш, че това не е пример как предано ме чакаш? — предизвика я той с открито презрение. — Видях те да го целуваш.

Тя се обърна и погледна към прозореца в горната част на входната врата. Външната лампа осветяваше входа. Ако Крис я бе целунал в дневната, вероятността да ги види беше почти същата. С ъгълчето на окото долови появата на брат си на вратата на кухнята, привлечен от гневния мъжки глас.

— Беше Крис! — С несъзнателна молба тя се обърна към него, за да убеди Брок колко невинна е тази целувка.

— Той е съсед... — започна Пери, опитвайки се да ѝ помогне.

— Доста удобно — грубо отговори Брок.

— Ти не разбираш — безпомощно настоя Стефани.

— Разбирам много добре! — Гласът му бе безмилостно тих. — Разбрах, че съм бил глупак, като си мислех, че си различна.

С необуздана ярост той запрати чашата в огнището. Стефани трепна при звука от счупеното стъкло и последвалата малка експлозия от разлетия по дървата алкохол.

Всичко стана толкова бързо, че тя не успя да забележи тръгването на Брок, докато той не префуча край нея. Когато се обърна, входната врата бе затръшната в лицето ѝ. Стефани дръпна силно

дръжката на вратата. От припряното ѝ движение обаче бравата моментално заяде.

В мига, когато успя да я отвори, той се скри зад микробуса, размерите на който бяха скрили от погледа ѝ паркираната зад него кола. Но тя и не беше се оглеждала за нея.

Стефани затича по тротоара след Брок и чу как той затръшна вратата на мерцедеса си и запали веднага. Преди да стигне до алеята, той вече бе направил обратен завой по пътя. Тя едва успя да зърне мрачния му профил, преди колата да потегли по шосето с бясна скорост.

— Стефани? — брат ѝ я викаше от отворената врата.

Тя мълча доста дълго, после попита:

— Ключовете в микробуса ли са?

— Да. Къде отиваш? — интересува се той, макар че се досещаше.

— Трябва да му обясня. Не мога да оставя нещата така — подхвърли тя през рамо, докато тичаше към колата.

Когато излезе на пътя, Стефани не видя пред себе си задните светлини на мерцедеса, но съдейки по посоката, в която бе поел, реши, че е тръгнал към хотела.

Като пристигна, видя колата му на служебния паркинг, а от капака на мотора се издигаше пара. Спря микробуса до нея и се втурна вътре. Докато минаваше през фойето, леко забави крачка. Подмина въпросителния поглед на нощния управител, без да обясни какво прави тук в този час.

Когато стигна пред апартамента на Брок, бе останала без дъх, а сърцето ѝ биеше лудо. Преди да загуби самообладание, бързо почука три пъти на вратата. Испита облекчение, щом чу приближаващите се тежки стъпки от другата страна. Нечия нетърпелива ръка отвори рязко. С присвити очи Брок я изгледа с леден гняв.

— Имам право да ти обясня това, което видя — побърза да изрече Стефани, преди да ѝ заповяда да си върви.

Той беше без палто и сако, само по бяла риза. Вратовръзката му бе изкривена от опита му да разхлаби възела ѝ. Брок се отдръпна от вратата, без да я затваря, ръката му се върна към яката да си довърши работата. Скрытата ярост, с която той свали вратовръзката и я захвърли

върху възглавницата на дивана, накара Стефани да влезе с колебание и да затвори вратата.

Без да я поглежда, Брок отиде до миниатюрното барче с позлатена вратичка. Отвори я и си наля в чаша малко уиски от бутилката. Отпи бързо една глътка и се отдалечи, без да каже и дума.

— Аз... — беше й трудно да започне при подобно студено пренебрежение. — С Крис Бергланд израснахме заедно. Играехме като деца, после бяхме в едно училище. Той учи за лекар и не съм го виждала от години. Днес следобед си е дошъл за коледната ваканция.

— Трябва да си била много щастлива да го срещнеш отново — заядливо отбеляза Брок.

— Беше чудесно, че пак се видяхме — не отрече Стефани. — С Крис сме стари приятели. Винаги сме били приятели. Нещо като брат и сестра. Знаем как изглежда...

— Така ли? — Брок се обърна и я срази с яростен изблик на гняв. — Имаш ли представа какво е да отменяш ангажименти, да пращаш по дяволите важни изпълнители само защото има една жена, която не може да ти излезе от главата, и ако не я видиш, ще полудееш! Затова зарязваш всичко и тръгваш. Отиваш в нейния дом, чакаш я да се върне от църква. От църква! — повтори той саркастично. — Чуваш пристигаща кола и гласове. Нямах търпение да я видиш и почти излиташ през вратата. А там тя се целува с друг!

— Но това нищо не означава — гласът й беше дрезгав, развълнуван от признанието му за накърнено самолюбие и от чувството, че е бил предаден. — Трябва да разбереш. Не беше по-различно от това да целуна Пери.

— Очакваш да повярвам, че съм ти липсвал? — невярващ, я предизвика той. — Че си искала отново да ме видиш?

— Да — беше поразена, че подлага това на съмнение.

— Тогава защо не ми писа? — запита Брок и почти блъсна чашата в масата.

— Защото мислех... Когато ми се обади и аз не дойдох в Калифорния... — Стефани бе толкова обърквана, че не успяваше да завърши едно изречение, преди да започне друго. — Ти каза „сбогом“... мислех, че е краят. Беше ядосан, че ти отказах — напомни му тя.

— Да — той започна да крачи из стаята. — Бях ядосан на теб и на себе си. Когато писмата спряха, помислих, че съм те загубил. Изминах целия този път, за да ти се извиня, че бях толкова егоистично и арогантно копеле. — Брок спря пред нея, протегна ръце и впи пръсти в нежната плът на раменете ѝ. — И после да те видя в прегръдките на онзи мъж. Аз...

Мъжествените черти на лицето му се открояваха още по-ясно, когато той се опитваше да овладее своите противоречиви чувства. Със сподавено проклятие той впи устни в нейните. Бруталността на неговата груба и жестока целувка изненада Стефани, която мълчаливо я изтърпя, докато моментът на гняв отмина.

Като вдигна глава и видя подпухналите ѝ и треперещи устни, Брок я остави за минута да си поеме дъх. След това ръцете му започнаха да си проправят път през дебелото ѝ яке, смачквайки я в мъчителна прегръдка. Той покриваше косата и слепоочията ѝ с груби целувки, преминаващи в стенания.

— Сърдиш ли ми се, че малко откачих? — изръмжа Брок. — Чудя се... — отново вдигна глава. В очите му все още проблясваха гневни искрици. — ... колко такива мъже има? Колко мъже биха прелетели половината свят, за да бъдат с теб?

— Само един: ти — прошепна Стефани, като протегна трепереща ръка и прокара връхчетата на пръстите си по строгата линия на брадичката му.

— Така казваш — мрачен цинизъм премина по неговото лице. — Но аз не знам какво правиш, когато ме няма. Господи, дори не знам дали още си девствена!

Беше потресена от недоверието му.

— Не говори така!

— Докажи го — предизвика я Брок с нова настойчивост в гласа. Ръцете му я стиснаха силно и я придърпаха по-близо до мускулестото му тяло, принуждавайки я да усети неговото желание. — Остани при мен тази нощ.

— Очакваш, че ще легна с теб само за да ти докажа, че все още съм девствена! — обвини го тя. С ръце, опрени в гърдите му, тя се опитваше да се държи на разстояние от него. — Това може ли да бъде причина?

— Това е една дяволски добра причина! — избухна Брок. — Защото ще ме убедиш, че не съм минал през целия този ад за нищо!

— Не! — внезапен прилив на сила ѝ помогна да се освободи от прегръдката му и тя бързо заотстъпва към вратата. — Не е нужно да ти доказвам каквото и да било. Питам ли те с колко жени си спал, след като се запознахме? Не забравяй, че знам за Хелън! Какви неща, мислиш, си представям, когато си заминеш? Едва ли си стоял буден толкова нощи, колкото мен, чудейки се с коя си. Но ти обещавам, че тази нощ това няма да съм аз! Не и заради причината, която изтъкна.

Обърна се и изтича в коридора, но бързането не беше необходимо. Брок не направи никакъв опит да я догони. Демоните, които я преследваха, бяха в нейното въображение. Стефани намали темпото и премина почти нормално през фоайето и навън до микробуса.

Справедливото негодувание и гордостта оставиха очите ѝ сухи, а брадичката — спокойна. Така беше, докато не се прибра къщи и не остана сама в спалнята. Тогава се замисли за някои от нещата, които Брок бе казал, и проумя, че той наистина се интересува от нея, нещо повече — че той я обича.

Гневът ѝ премина, когато осъзна, че бе отхвърлила точно това, което най-много бе желала. Следващият въпрос бе дали е в състояние да преглътне гордостта си и да го признае на Брок.

ОСМА ГЛАВА

Цяла нощ Стефани се бори със своята дилема. В събота сутринта не беше и на крачка по-близо до решението, отколкото предишната вечер. На закуска Пери забеляза тъмните кръгове под очите ѝ.

— Как мина снощи? Брок изслуша ли те? — той избута празната чиния и се облегна на масата, за да довърши последната си чаша кафе.

— Изслуша ме — но тя не спомена дали ѝ е повярвал.

— И? — настоя брат ѝ.

— Не пожела да разбере — призна Стефани и стана от масата. — Искаш ли нещо друго, преди да тръгнеш?

— Не — поклати глава Пери и допи кафето. — Късно е, по-добре да тръгвам. Ще переш ли тази сутрин? Кошът с моето пране е още в стаята ми — отбеляза той промяната в домакинските ѝ навици. Обикновено тя сваляше долу мръсните дрехи, преди да му приготви закуската.

— Да... ще пера. Ще ги взема после — в момента прането беше последното нещо, което я интересуваше. — Ще се видим довечера — разсеяно промърмори Стефани.

След като Пери излезе, тя реши да остави прането за следобед. Вместо това се зае да избърше праха и да почисти дневната. Тайничко се надяваше, че Брок ще направи първата крачка към сдобряване. Затова не искаше да е далеч нито от телефона, нито от предния прозорец.

Сутринта мина без телефонно обаждане и Стефани започна да се тревожи, че си е заминал. Измъчваше я мисълта, че се бяха разделили с горчивина и гняв. Изведнъж ѝ се стори много детинско, че стои и кротко се надява той да дотича и пръв да си признае, че съжالياва.

Втурна се към телефона, набра номера на хотела и помоли да я свържат с апартамента му. Несъзнателно задържа дъха си, докато слушаше продължителното звънене — един, два, три пъти, — и тогава...

— Да? — беше Брок. Веднага позна гласа му.

— Стефани е — каза тя и зачака някаква благосклонна реакция. Отговорът му дойде след дълго мълчание. Той беше разочароващ и неутрален.

— Да?

Телефонът се превърна в много безлично и незадоволително средство за комуникация.

— Бих искала да поговорим. Може ли да дойда и да се видим? — запита тя, опитвайки се да звучи спокойно, а не разтревожено, както се чувстваше.

Отново настъпи напрегната тишина.

— Кога?

— Сега! — „Преди да съм се отказала“, помисли Стефани.

Мълчанието на Брок бе с няколко секунди по-дълго.

— Очаквам презокеански телефонни обаждания. Може би по-късно... да кажем, около пет часа — предложи той с напълно безчувствен тон.

— Така е добре — съгласи се тя, защото нямаше какво друго да каже.

— Добре. Ще те чакам тогава — кратко и делово отвърна той. — Довиждане.

— Да... довиждане — отговори Стефани. После се чу щракване и сигналът „свободно“ се разнесе в ухото ѝ. Тя бавно остави слушалката, чудејки се дали е взела правилното решение, като се обади първа. Брок изглеждаше толкова равнодушен.

Мръсното пране бе забравено. Стефани прекара следобед в къпане, грижи за косата и прическата си и пробване на половин дюзина тоалети, докато накрая се спря на роклята в цвят бордо. Беше я облякла на вечерята с Брок и русокосата му приятелка в деня, когато го срещна за пръв път.

Пери беше взел микробуса, затова си поръча такси. Точно в пет часа застана пред вратата на апартамента на Брок. Мислено преговори речта, която бе подготвила, и почука.

След секунди той отвори. Погледите им се срещнаха мълчаливо. На Стефани ѝ се стори, че видя някакво пламъче в сивите дълбини, но то се скри прекалено бързо, преди да успее да го определи. Нейните сетива реагираха на коралово червената копринена риза, която бе

облякъл. Разкопчана до средата, тя ѝ предоставяше съблазнителната гледка на загорялата кожа и тъмните косъмчета по гърдите му.

— Точно навреме. Влез — устните му се извиха в усмивка, но в нея липсваше топлота.

— Благодаря — промълви тя, когато Брок отстъпи встрани, за да влезе. Стефани притеснено си играеше с металната закопчалка на чантичката си. Без да знае защо, се чувстваше неспокойна с него.

Острият му поглед забеляза нервните движения на пръстите ѝ върху чантичката.

— Искаш ли питие? — предложи той.

— Да, моля — изпитваше нужда да се подкрепи с нещо. Въпросителната извивка на веждите му я накара да добави: — Уиски със сода ще бъде добре.

Брок се запъти към позлатената вратичка на барчето, а тя нервно обходи с поглед стаята. Беше безупречно подредена. Освен куфара, оставен на пода до телефона, нямаше други следи, че е била използвана. Вратата към спалнята беше затворена, но Стефани подозираше, че положението там е същото.

Въпреки това атмосферата в дневната бе изпълнена с невидими и опасни подмолни течения. Усещаше как повличат и самата нея.

Погледът ѝ се върна към Брок, така съдържан и недостижим. Бе приготвил две питиета и прекоси стаята, за да ѝ подаде нейното, но не я покани да седне и да се разположи удобно.

Като осъзна това, тя хвана чашата с две ръце и се загледа в ледените кубчета, които плуваха в кехлибарената течност. Започна да съжалява, че е дошла. Чу леда в чашата на Брок да дрънчи, когато той отпи, но знаеше, че ръцете ѝ ще се разтреперят, ако повдигне своята.

— Каза, че искаш да ме видиш — напомни ѝ той.

— Да — Стефани повдигна очи. — Някои от нещата, които снощи каза, ме обидиха — започна тя и се вгледа в него с надежда да забележи поне намек на разкаяние.

Но лицето му бе непроницаема маска. Разбра, че няма намерение да я улесни. Речта, която толкова усърдно бе репетирала, внезапно бе напълно забравена.

Заложил всичко в последния си опит да се докосне до него.

— Ако искаш, ще остана при теб довечера. Обичам те, Брок.

Но нейното признание не го впечатли. Той дори не трепна.

— Ще го преживееш — беше хладният отговор.

Стефани не можеше да повярва, че я отблъсква с такова безразличие. Втренчи се в него, прекалено засегната, за да чуе, че вратата към спалнята се отваря. Чак когато пред погледа ѝ се появи сексапилна блондинка в прозрачен пенъоар, разбра, че с Брок не бяха сами. Беше Хелън, с която бе дошъл първия път.

— Скъпи... — момичето го хвана за ръце и глезено се нацупи. — ... обеща ми, че ще прекараме сами останалата част от вечерта.

— Стефани, помниш Хелън, нали? — провлече Брок. Погледът ѝ бе прикован от подигравателно студената му усмивка. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. То придоби цвета на белия кожен стол, на който се опираше. — За щастие Хелън се съгласи да прекара с мен уикенда. В противен случай трябваше да изтърпя една нощ с аматьорски забавления.

Думите му, произнесени ясно, целяха да я засегнат. Чашата се изплъзна от изтърпналите ѝ пръсти, но тя не чу как се разби на пода. Стефани се олюля от злъчния му сарказъм като ударена, обърна се и слепешком избяга от стаята. Горещи сълзи извираха като потоци от очите ѝ и се лееха по бузите ѝ.

Срамът и унижението я поглъщаха като огън. Мислейки единствено за отчаяното си желание да избяга, тя не обръщаше внимание на вперените в нея очи, когато префуча през фойето и излетя навън.

Дори нулевата температура не охлади изгарящата я болка. Хлипайки, Стефани осъзна, че единственото място, където може да избяга, е вкъщи. Микробусът бе паркиран до входа. Забърза към него. Погледна вътре и трябваше да избърше сълзите си, за да види, че ключовете се поклащат на мястото си.

Седна зад волана, запали мотора и излезе от паркинга. Сълзите отказваха да спрат, всъщност пороят едва сега започна. Озовала се на главния път, едва не се блъсна в една насрещна кола, спаси я рязко завъртане на волана в последния момент.

Като сви рамене, Брок се освободи от ръцете на Хелън и отиде да затвори вратата, която Стефани бе оставила отворена. Обувките му изскърцаха, когато мина върху парчетата от счупената чаша. За да

отмие лошия вкус в устата си, той отпи глътка от питието. Погледът му равнодушно се отмести към полуголото момиче.

— Шоуто свърши. Облечи се, Хелън — спокойно нареди мъжът.

Очите на блондинката се плъзнаха по него с неодобрение. Замитайки прозрачната материя, тя изчезна в спалнята. Брок довърши уискито си и зачака обичайният му ефект да започне да действа. Не се получи така бързо, както обикновено, затова отиде до барчето, за да напълни чашата си отново.

Тръгна оттам с бутилката и чашата в ръка. Изтегна дългото си тяло в стола, просна крака и мрачно се загледа през прозореца към покритите със сняг планини.

Дори не вдигна поглед, когато Хелън се върна, облечена в черна роба до глезените, обточена с хермелин. Дрехата идеално контрастираше на платинено русата ѝ коса. Без да чака покана, тя отиде до барчето и си наля джин с тоник.

— Искаш ли да извикам камериерката да почисти тази мръсотия? — попита момичето, като посочи към счупената чаша и разлятата напитка.

— Не — Брок затвори очи. Имаше чувството, че дробовете му всеки момент ще се пръснат.

— Трябваше ли да бъдеш толкова груб с нея? — изрази недоволството си Хелън. — Не можеше ли да ѝ дадеш урок малко по-изискано?

— Това е единственият начин. Сега съм сигурен, че е разбрала посланието ми — той усети умората в гласа си и в цялото си тяло.

— Понякога се чудя дали имаш сърце, Брок Канфийлд — каза жената.

— Има такъв принцип: Бъди жесток, за да са любезни с теб — вдигна чашата си и заразглежда съдържанието ѝ на фона на гаснещата светлина на зимния следобед. — Не съм от мъжете, които могат да бъдат разигравани.

Потокът сълзи забулваше погледа на Стефани. Не можеше да види къде отива, нито дали кара по пътя. Това бе без значение за нея. Когато микробусът започна да занася по хлъзгавия път, тя спря

опитите си да го контролира и се остави на случая. Колата се завъртя, блъсна се и рязко спря. Изненадана, тя изхвърча напред към волана.

Не го прие като катастрофа. Стефани просто се подпря на кормилото, като сгъна ръце, опря чело върху тях и заплака. В душата ѝ се бе събрал океан от болка. Сълзите бяха единственият начин да се освободи от непосилния товар.

— Възнамеряваш да се напиеш ли, Брок? — запита Хелън, която се бе изтегнала на канапето. — Или държиш тази бутилка уиски, за да се чувстваш по-сигурен?

Той погледна кристалното шише и празната чаша.

— Обмислям го.

Но явно не си струваше усилието. В края на краищата вцепенението щеше да отшуми и той щеше отново да се върне към обичайния си начин на живот.

Почукване на вратата прекъсна мислите му и го накара да вдигне глава.

— Отвори — каза на Хелън. — Който и да е, отпрати го. Не искам да виждам никого.

Робата на момичето прошумоля леко, когато свали крака от канапето, изправи се и тръгна към вратата, обути в сатенени чехли. Открехна я с дискретно движение.

— Съжалявам, но точно сега господин Канфийлд не може да се види с никого — свенливо промълви Хелън.

— С мен ще се види — Пери Хол нахълта в апартамента.

— О, скъпи Брок, това е братът — подигравателно заяви тя, демонстрирайки уплаха.

Брок остави ръката си да падне върху облегалката на стола. Можеше да мине без конфликт с брата на Стефани, макар да го очакваше.

— Какво искаш, Пери? — въздъхна той.

— Искам да знам къде е Стефани — строг, със здраво стиснати челюсти, Пери застана пред стола на Брок.

— Откъде да знам? — присви леко очи. — Не е тук.

— Но е била. И се обзалагам, че тя — Пери посочи с ръка към Хелън — е причината сестра ми да избяга оттук разплакана.

— Този въпрос трябва да зададеш на Стефани — Брок отвори бутилката и напълни чашата си.

— Когато я открия — отговори Пери. — Тръгнала е с моя микробус.

— Тогава сигурно се е прибрала вкъщи — Брок повдигна рамене.

— Не е. Звънях и звънях, но никой не се обади. Накрая се свързах със съседите. Те са отишли до къщата, но не са я намерили там.

Новината накара Брок да се изправи на крака.

— Казваш, че е изчезнала? — Въпросът му прозвуча спокойно.

— Да. Не знам какво се е случило тук или какво е било казано, но знам в какво състояние е била Стефани, когато е изтичала през фойето — отвърна Пери. — И не е била способна да шофира. Тъй като ти си отговорен за това, трябва да ми послужиш с колата си, за да я потърся.

— Ще донеса ключовете. — Брок отиде в спалнята и се върна облечен. — Идвам с теб.

— Нямам нужда от теб — отхвърли предложението Пери.

— Не моля за твоего позволение — Брок се запъти към вратата. — Тъй като, както казваш, съм отговорен за нервната криза на сестра ти, идвам, за да се уверя, че е добре.

— Трябваше да помислиш за това преди — обвини го Пери.

— Осъзнавам миналите си грешки — противопостави се Брок. — Това, което се случи днес, определено е за доброто на Стефани. И двамата с теб го знаем, Пери.

— Предупредих я, че ще я нараниш, но тя не ме послуша — въздъхна братът.

— Не я нараних толкова, колкото можех.

Стефани се чувстваше изстискана и празна. Нямахше сили дори да вдигне глава. Гърлото ѝ бе пресъхнало и я болеше, продрано от последните ридания. Очите ѝ пареха. Не изпитваше облекчение и когато ги затвореше. Болеше я. Никога не бе помисляла, че може да боли така неопишуемо силно, че животът може да бъде агония.

Чу се шум, после прилив на свеж студен въздух, но тя не се зарадва на този съживителен полъх. Някой я сграбчи за раменете. Някакъв глас викаше името ѝ. Толкова много приличаше на гласа на Брок. Тя бе убедена, че сънува. Простена в протест, когато внимателно я отдръпнаха от опората ѝ върху волана и я накараха да се отпусне назад в седалката.

— Боли ли те някъде, Стефани? — гласът продължаваше да е като на Брок. — Чуваш ли ме?

— Да — със слаб и дрезгав шепот отвърна тя, но не си направи труда да отвори очи. Нищо от това не беше реално.

С познатата гальовна нежност на Брок ръцете изучаваха лицето ѝ и отмятаха косите от челото ѝ. Усещането бе сладко мъчение.

— Не откривам никаква следа от нараняване или удар — отново неговият глас, тих и загрижен.

— Стефани, помниш ли какво се случи? — намеси се друг глас, който я накара да се намръщи. Беше на брат ѝ.

— Пери? — събирайки сили, Стефани отвори очи.

Отново я споходи усещането, че сънува. Полуседнал на шофьорското място, Брок я гледаше. Дълбока бръчка на челото събираше веждите му. Отново ѝ се прииска да заплаче, но не ѝ бяха останали сълзи. Някакво движение я накара да погледне встрани. Свел ниско глава, Пери се опитваше да влезе в колата.

— Тук съм, Стефани — увери я той. — Помниш ли какво се случи? Откога си тук?

— Аз... не знам — на последния въпрос не можеше да отговори, но на първия отговорът беше „да“, болеше я. Стефани обърна поглед към Брок. Не беше сън. Тя много добре знаеше къде е и защо. Отблъсна ръката му от лицето си. — Защо си тук? Връщай се в апартамента, да се забавляваш с твоята сексапилна приятелка — обвини го тя с променен глас. — Махай се и ме остави сама!

Но той не обърна внимание на думите ѝ.

— Удари ли си главата, когато колата е налетяла в тази пряспа? — ръката му се върна на челото ѝ, търсейки цицини.

— Не, не, изобщо не се ударих — припряно настоя Стефани и отново отблъсна ръката му. — Загубих контрол върху колата... на заледен участък, предполагам. Това ли ме е спряло, снежната пряспа?

— Имаш късмет, че не е бил телефонен стълб — промърмори Брок и се пресегна към рамото ѝ. — Хайде, нека те извадим от колата.

— Не! — Стефани се изплъзна от ръката му и се обърна към брат си. — Искам да се прибера вкъщи, Пери — каза твърдо тя и се премести на мястото до това на шофьора.

Успя да зърне отражението си в огледалото за обратно виждане. Лицето ѝ бе бледо, безцветно, очите — подпухнали и зачервени, а бузите — зацапани от потоците сълзи, които бяха отнесли оскъдния грим. Приличаше на изстискан парцал.

Не искаше да достави на Брок удоволствието да я види сломена от грубостта му. Затова бе избягала. Тя се загледа в треперещите си длани, които кършеше в скута си. Брок се дръпна встрани от шофьорското място и остави брат ѝ да се пъхне зад волана.

Пери запали мотора и включи на задна. Гумите се завъртяха и отскочиха от натрупалия се сняг. С ръце в джобовете, Брок стоеше отстрани на пътя и ги наблюдаваше. За момент самотната му фигура се очерта върху фона на снежната пряспа. Погледът му бе прикован върху Стефани. След това микробусът потегли напред.

— Защо трябваше да го водиш със себе си? — Стефани болезнено се задави във въпроса си, тъй като сълзите отново изпълниха очите ѝ.

— Търсихме те с неговата кола. Той настоя — брат ѝ отмести очи от пътя и я погледна. — Добре ли си?

— Не, не мисля, че съм добре — тя се взираше с невиждащ поглед в мрачния пейзаж от сняг и голи дървета. — Всички тези думи ми звучаха толкова мелодраматично преди, но в този момент бих искала да умра.

Когато се прибраха вкъщи, Стефани отиде направо в стаята си. Без да се съблече и без да пали лампата, легна на леглото и се сви на кълбо върху завивките. Беше почти девет часът, когато Пери почука на вратата и влезе с поднос, върху който имаше купа гореща супа и бисквити.

— Моля те, остави ме — помоли го с унил глас.

Той сложи таблата на нощното шкафче и запали лампата.

— Трябва да ядеш, Стефани!

— Не — тя се претърколи в затъмнената част на противоположния край на леглото.

— Поне малко — настоя брат ѝ с характерния си спокоен тон. Тя се претърколи обратно и той нежно ѝ се усмихна. — Седни — нагласи възглавниците, така че да се подпре на тях, и постави подноса в скута ѝ.

Заради него тя се насили да хапне няколко лъжици, без да усеща вкуса им. Когато му върна подноса, той не се опита повече да настоява.

Беше почти полунощ, когато успя да излезе от стреса дотолкова, че да се преоблече в нощница и да се пъхне под завивките. Вцепенението, в което изпадна, не бе сън... или поне не бе обичайният сън.

С тъжни очи видя как зората пропълзя в спалнята ѝ през източния прозорец. Чу звъна на църковните камбани, оповестяващ ранната служба, но не напусна леглото. Пери влезе с портокалов сок, кафе и препечени филийки. Опита от всичко по малко... заради него.

Цялата сутрин прекара в стаята си. Когато брат ѝ дойде да ѝ каже, че отива в хотела за около час, едва кимна с глава. Следобед го чу да се прибира, но не излезе от стаята.

Щом стана време за вечеря, Пери се появи при нея.

— Масата е сервирана.

— Не съм гладна — тя седна в средата на леглото, притискайки към гърдите си възглавницата.

— Стефани, не може вечно да стоиш в тази стая — твърдо каза той. — Беше жестоко. Знам, че адски боли. Но всичко свърши. Трябва да се опиташ да събереш парчетата и да започнеш отначало.

Стефани се взираше в него, осъзнавайки истината в думите му и колко трудно щеше да е това на практика.

— Хайде! — подаде ѝ ръка. — Колкото по-дълго стоиш тук, толкова по-мъчно ще ти бъде да излезеш.

Тя колебливо постави ръка в неговата и го остави да ѝ помогне да стане от леглото. Заедно слязоха по стълбите и отидоха в кухнята. Младата жена седна на масата, на която имаше поднос с печено говеждо по американски, картофи, лук и моркови. Иронията в тази ситуация я срязва като нож, защото си спомни думите на Брок, че тя яде говеждо печено, а той — шатобриан.

— Брок... замина ли? — боязливо попита тя.

Кухненският нож застина над месото, а Пери хвърли бърз поглед към нея.

— Да.

По тялото ѝ преминаха ледени тръпки, но тя не издаде и звук.

На следващата сутрин стана първа. Установи, че навикът е почти единственото стабилно нещо, на което може да се опре в своя разклатен свят. Направи кафе, приготви закуската, облече се и тръгна с Пери към хотела. Имаше една малка разлика. Когато започна работа, затвори вратата на кабинета си. Вече не се интересуваше кой от гостите на хотела пристига и кой заминава.

Колегите и зададоха няколко любезни въпроса, но тя ги отклони. Знаеше, че те правеха собствени предположения за това какво може да се е случило, но не им предостави никаква информация, за да не подхранва слуховете.

Всички помещения бяха украсени за Коледа. Бодри гласове изричаха поздравления, из коридорите се носеха характерните весели песни. Но никакви радостни новини не стоплиха сърцето ѝ.

Крис Бергланд се отби няколко пъти, докато си беше вкъщи за ваканцията. Стефани подозираше, че честите му посещения са поощрявани от брат ѝ. Повечето време Крис прекарваше в разговори с него, а тя се грижеше да имат достатъчно за пиене — кола, кафе или бира. Оценяваше факта, че Пери се опитва да запълва времето на госта. Донякъде методите му имаха ефект.

Идването на новата година не донесе съществени промени. Стефани нямаше почти никакъв апетит. Ядеше, защото трябваше, но въпреки това отслабна. Рядко успяваше да спи през цялата нощ. В резултат на това погледът на сините ѝ очи бе станал някак особено загадъчен и тъжен. Рядко се усмихваше и още по-рядко се смееше. Кестенявите ѝ коси бяха прибрани назад в стегнат кок. Видът ѝ беше много стилин и изискан и това допринасяше за нейната недосегаемост.

Ако не я придружаваше Пери, тя не посещаваше никое обществено събитие. Дори дългогодишните ѝ приятели не я виждаха често. С изключение на ходенето на пазар и на работа, тя почти не напускаше къщата.

Жителите на Ню Хемпшър цъкаха с език, когато я видеха да върви по улицата, и пророкуваха, че сигурно ще остане стара мома. Все по-често Пери се появяваше с младата учителка и те се питаха какво ще прави сестрата, когато брат ѝ се ожени.

Но тя не можеше да гледа по-далеч от следващия ден. Така преминаха януари, февруари и март. Не й бе лесно. Питаше се дали изобщо някога ще й олекне. Но най-лошото мина... мина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Опасно балансирайки върху сгъваемия стол, Стефани се протегна толкова, колкото можеше, но пак не успя да стигне до прашния участък, който сякаш ѝ се надсмиваше от високия шкаф. С въздишка тя се изправи върху нестабилния стол.

Вратата на кабинета ѝ се отвори и влезе Пери.

— Здравей.

Очите ѝ се изпълниха с топла обич, въпреки че устните се усмихваха едва забележимо.

— Здравей, идваш точно навреме — Стефани внимателно слезе от стола. — Имам нужда от дългата ти ръка. Трябва да избърша праха върху шкафа.

— Какво е това? Пролетно чистене? — добродушно взе парцала, който му подаде, и се качи на стола, като с лекота достигна горния плот.

— Това е най-подходящото време в годината — отбеляза тя. Календарът на стената бе отгърнат на месец април. — А и нямам какво друго да правя този следобед.

— Калният сезон винаги е най-продължителният период в годината — пошегува се той. — Искаш ли да избърша праха върху другия шкаф?

— Чувствай се като гост — Стефани взе свободния парцал и се запъти към металната етажерка, където държаха непопълнените бланки и формуляри. Рафтовете изглеждаха така, сякаш някой бе рисувал с пръсти по праха.

— Брок пристига — каза Пери.

Беше живяла в страх от тези думи. Те сякаш я блъснаха и я завъртяха и тя неволно бутна от бюрото дървената чаша, пълна с моливи и химикалки, и ги разпиля по пода.

— По дяволите! — извика сподавено Стефани и се наведе да ги събере. Беше благодарна, че може да скрие вълнението, което пареше в очите ѝ.

Докато събираше моливите, успя да преглътне сълзите. Ръцете ѝ трепереха, когато постави обратно чашата на бюрото. Пери се преструваше, че се интересува от ножа за отваряне на писма, давайки ѝ възможност да се свърже.

— Кога... — трябваше да преглътне бучката, заседнала в гърлото ѝ, и да опита отново: — Кога пристига?

— Този уикенд. В петък — уточни той.

— Ох! — ръцете ѝ смачкаха парцала на топка.

— Възнамеряваш да избягаш и да се скриеш ли? — въпросът му бе открито предизвикателен.

Накара я да се почувства като най-голямата страхливка, защото смяташе да постъпи точно така.

— Не — каза тя съвсем тихо.

— Добро момиче — похвали я брат ѝ. Стефани вдигна глава и му позволи да види страданието в очите ѝ. — Хайде — окуражи я той, — нека видим гордата осанка на Нова Англия.

— Разбира се — тя пое дълбоко дъх и се обърна.

Пери погали рамото ѝ в знак на безрезервна обич.

— Днес няма много работа тук. Ще тръгнем рано следобед, около четири. Съгласна ли си?

— Имаш ли среща с Джойс довечера? — попита Стефани, опитвайки се да го следва в смяната на темата.

— Не. Ще се видим по-късно — запъти се към вратата.

Стефани се върна при бюрото си и седна.

Брок пристигаше. Стягаше я отвътре и искаше да извика, но не го направи. Беше се готвила за това. Моментът беше настъпил и щеше да е първият ѝ истински тест. След тези четири кошмарни месеца тя трябваше да издържи.

Петък. Петък. Петък. Думата сякаш отекваше с всеки удар на сърцето ѝ. Сутринта, когато пристигна в хотела, се чувстваше вътрешно съсипана, независимо че си придаваше спокоен вид.

Отне ѝ два пъти повече време от обикновено, за да приготви ведомостите, които Пери трябваше да подпише. И най-вече последните, защото тогава брат ѝ се бе показал на вратата да ѝ съобщи,

че Брок току-що е пристигнал. След това се стряскаше от всеки шум, очаквайки всеки момент той да влезе.

Стефани пропусна обяда, за да довърши работата си, и приключи с ведомостите към два часа. Прибра ги в една папка и тръгна по коридора към кабинета на Пери. Вратата стоеше отворена, но него го нямаше.

Тя предположи, че е с Брок, и влезе да остави папката на бюрото. Машинално се спря и оправи преспапието, което бе принадлежало на баща им.

— Извинете, госпожице! — гласът на Брок я порази като гръм. — Бихте ли ми казали къде мога да намеря господин Хол?

Постепенно започна да схваща, че въпросът е отправен към нея. Обърна се бавно и го видя да стои на вратата. Висок, облечен в сив костюм и все така неустоим, какъвто го помнеше, ако не и повече. Видя как по лицето му премина сянка на колебание.

— Стефани! — промълви името ѝ и направи крачка навътре в кабинета. — Променила си се. Не те познах.

Сивите му очи изучаваха всеки детайл от грациозната ѝ фигура и изисканата прическа. Огледът му остави у нея усещането за физически допир. Чувстваше се като кълбо от нерви.

— Да. Променила съм се — призна тя, но нямаше предвид това, от което той се интересуваше. Любовта, която изпитваше, бе така силна, сякаш раздялата не бе оказала никакво влияние. Стефани се обърна и се престори, че подрежда книгата по бюрото, за да не се поддаде на желанието да се хвърли в обятията му. — Съжалявам, но не знам къде е брат ми. По-добре провери на рецепцията.

— Как си? — запита Брок. Гласът му вече бе само на няколко крачки зад нея.

— Добре.

Лъжеше. Отвътре умираше. Но тя се обърна с лице към него, за да придаде категоричност на думите си.

От съвсем близо видя промените, които времето бе оказало върху Брок. Беше все така жизнен, енергичен, мъжествен, но лицето му бе по-изпито. Бузите му бяха хлътнали. По кожата се бяха появили още бръчки, а предишните бяха станали по-дълбоки, особено тия около очите.

— От докладите, които получих, разбрах, че хотелът е имал много успешен зимен сезон — отбеляза той.

— Да. Сега не е много посетен, но през пролетта обикновено е така — защо позволяваше разговорът да продължава? Защо не си тръгнаше? Стефани се разсърди на себе си, че няма волята да излезе от стаята. Тя вдигна гордо глава и го погледна студено. — Но съм сигурна, че това не те притеснява, защото си идваш със забавленията — ядоса се, че макар и косвено, намесваше неговите приятелки. — Извини ме, имам работа.

Префуча покрай Брок, бързайки да излезе навън, преди да се е почувствала пълна глупачка. В коридора срещна Пери.

— Брок те търси. Чака те в офиса ти — гласът ѝ прозвуча несвойствено заради усилието да се овладее.

Брат ѝ веднага прояви загриженост.

— Добре ли си?

Тя отговори с безмълвно утвърдително кимване. Пери хвана ръката ѝ, докато вървяха по коридора. Стефани се прибра в кабинета си и разтреперана, се облегна на вратата. Изминаха няколко минути, преди краката ѝ да станат достатъчно стабилни, за да я отнесат до бюрото.

В пет часа Пери дойде, за да я заведе вкъщи. Като излизаха от хотела, каза:

— Не е нужно да готвиш за довечера.

— Сигурно ще вечеряш навън — „С Брок“, допълни тя мислено.

— Наполовина си права — весело отговори той. Беше забелязала доброто му настроение, когато дойде да я вземе. — Ние ще вечеряме навън.

— Пери, аз... — Стефани се опита да откаже.

— Има повод за празнуване — допълни брат ѝ и я погледна. Като видя изражението в очите ѝ, се усмихна. — Брок няма да присъства. Поне не е поканен — Пери се разсмя. — Само ти, аз и Джойс. Тя ще ни чака в ресторанта.

Празненство, Джойс...

— А... — имаше радостно предчувствие в намека. Стефани се завъртя на седалката. Очите ѝ блестяха, широко отворени. — Пери, да не би да се жените с Джойс? Годеж ли ще празнуваме?

— Не точно това, поне засега — започна да увърта Пери. — Дори не съм я питал. Харесваш ли я, Стефани?

— Да, и идеята да ми стане снаха много ми допада — призна тя. — Но да се върнем на вечерята. Какво ще празнуваме тогава, щом няма да е твоят годеж?

— Изненада. Пазя я за вечерта — заяви Пери с тайно задоволство. — И не разполагаш с цяла нощ да се обличаш. Обещах на Джойс да се видим малко след шест часа, затова трябва да побързаш.

Освен че направи фигурата ѝ тънка и стройна, отслабването доведе до обновяването на целия ѝ гардероб. На Стефани ѝ беше много трудно да реши какво да облече, защото харесваше всичките си тоалети. Тъй като Пери настояваше, че вечерта ще бъде специална, тя избра синьо-зелена рокля от естествена коприна.

Джойс Хендерсън вече ги чакаше, когато се върнаха в хотела. Дребна и жива брюнетка, тя бе природно интелигентна и остроумна. Според Стефани тя беше идеалният избор за брат ѝ, който на моменти ставаше прекалено сериозен.

— За какво е всичко това, Пери? — веднага попита Джойс. — Беше толкова загадъчен по телефона.

— Почакай малко — настоя той, хвана я за ръката и я поведе към входа на ресторанта.

— На теб каза ли? — попита момичето Стефани.

— Нищо, освен увъртания — отвърна сестрата.

— Скоро и двете ще разберете — обеща им той. След като се настаниха на масата, брат ѝ отказа предложените менюта. — Ще поръчаме по-късно. Донесете бутилка шампанско.

— Шампанско? — изненада се Стефани. — Значи си говорил сериозно, когато каза, че ще празнуваме! Докога ще ни държиш в неизвестност?

— Изчакай шампанското — Пери се наслаждаваше на своята загадъчност.

Шампанското пристигна. Тъй като обслужваше шефа си, сервитьорът изпълни целия ритуал в церемонията по отваряне на бутилката. Накрая трите чаши бяха напълнени с пенливото вино.

— Добре, шампанското е тук. Сега кажи — обади се Джойс.

Пери вдигна чаша и понечи да заговори, но погледът му се спря отляво на Стефани и после бързо се отмести към нея. Това бе

единственото предупреждение, което тя получи, преди да чуе гласа на Брок:

— Оказа се, че тази вечер трябва да вечерям сам. Имате ли нещо против, ако се присъединя към вас?

Бяха се настанили на маса за четирима и столът, който бе свободен, се намираше до Стефани. Искаше да извика на Пери да му откаже, но гласът ѝ я предаде. Или може би знаеше, че той няма да я послуша.

— Разбира се, Брок. Заповядай, седни — брат ѝ го покани с вълнута ентузиазъм и направи знак на сервитьора да донесе още един прибор за хранене.

Докато Пери представяше Джойс на Брок, Стефани седеше безмълвна, усещайки до себе си рамото и ръката му, облечени в тъмно сако. Не поглеждаше към него. Не можеше да го погледне.

Но явно това нямаше никакво значение. Сетивата ѝ поглъщаха неговото присъствие — силната мъжка миризма на парфюма, топлия плътен глас и усещането, че бе нужно само да протегне ръка и да го докосне.

Наляха чаша шампанско за Брок.

— Каза ли им новината? — обърна се той към Пери.

— Още не — призна брат ѝ.

— Ти знаеш? — Стефани погледна изненадано Брок и очите ѝ бяха уловени от загадъчния му поглед. Задържа ги за миг, а после отмести очи към Пери.

— Знам.

— Някой от вас ще ни каже ли? — запита Джойс с леко раздражение.

Пери се колебаеше и хвърли поглед към Стефани.

— Брок продава хотела.

— Това не е нещо изненадващо — не можеше да почувства събитието като празнично. Пръстите ѝ заиграха със столчето на винената чаша, а очите ѝ се стрелнаха към Брок. — Наистина хотелът беше една досада за теб. Сигурна съм, че се радваш да се отървеш от него.

— Да, радвам се, но не по тази причина — отговори той, без да дава обяснение.

— Това ли празнуваме? — Джойс беше объркана.

Пери я погледна и се усмихна.

— Продава го на мен. Седиш до бъдещия собственик на „Белият глиган“.

— Какво? Не вярвам! — Джойс бе изумена и въодушевена едновременно. Тя се смееше, а в очите ѝ проблясваха сълзи. — Пери, това е чудесно!

— И аз мисля така — съгласи се той.

— Радвам се за вас — каза Стефани. А в себе си вече знаеше колко ще ѝ липсва предишният собственик.

Но брат ѝ не забеляза формалния ѝ поздрав, защото чашите бяха вдигнати за тост. Тя едва отпи от шампанското. Нямахме нужда от опияняващия му ефект, когато Брок седеше до нея и разбиваше спокойствието и самообладанието ѝ.

— Пери не обясни предложението, което му направих — заяви Брок, като погледна Стефани над ръба на чашата си. — Всъщност му позволих да избира между две неща.

— Добре, направих своя избор — вдигна рамене брат ѝ. — Това е, което искам. Нямам никакви колебания.

— Какво беше другото предложение? — Стефани отмести очи от Пери към Брок. Усещаше, че е било важно.

— Следобед му обясних, че съм решил да продам хотела — започна Брок. — Ако пожелаеше да го купи, бях съгласен лично да го финансирам или... — Той спря. — Предложих да му дам заплатата за една година плюс още нещо, което е повече от достатъчно, за да плати обучението си по право.

— Но... — Стефани се втренчи в брат си. — Не разбирам.

— Нито пък аз, докато Брок не ми предложи да избирам — той поклати глава, сякаш бе малко изненадан от себе си. — Но когато ми изложи нещата, разбрах, че това, което наистина искам, е хотелът. През целия си живот съм мечтал да стана адвокат, но когато се появи подобна възможност, не можах да се откажа от това място.

— Познато чувство — каза Брок. — Хотелът не е единственото нещо, което продавам. Доста от другите ми компании са също на пазара. А останалите ги обединявам — той остави чашата си, като гледаше как мехурчетата се издигат към повърхността. — Всъщност се интересувам от къщи с четири спални.

Сърцето на Стефани замря. Страхуваше се да диша или да помръдне, изтръпнала от догадката, че в думите на Брок се крие нещо друго. Широко отворените ѝ сини очи се втренчиха в него. Той бавно вдигна поглед към нея.

— Би ли ми помогнала да избира къща, Стефани? — дрезгаво попита той. — Не искам да има никакви съмнения относно моите намерения. Затова те питам пред брат ти: Ще се омъжиш ли за мен?

— Да — бързо каза Стефани. Къде беше гордостта ѝ? Тя веднага оттегли отговора си. — Не — после се разколеба. — Не знам.

— Трябва ти по-интимна атмосфера, за да я убедиш, Брок — предложи Пери.

— Ще ми дадеш ли възможност да те убедя? — той я изучаваше с поглед.

— Да — прошепна Стефани.

— Извинете ни — Брок стана от стола и я изчака.

Чувстваше се като лунатичка, попаднала в прекрасен сън, когато той я изведе от ресторанта, положил ръка собственически на кръста ѝ. Тя се вцепени в безмълвна съпротива, щом разбра, че я води в своя апартамент.

Той бе станал сцена на прекалено много конфликти и болезнени драми. На всяко друго място щеше направо да се разтопи в ръцете му в мига, в който останеха сами. Но когато мъжът затвори вратата, Стефани установи дистанция между тях.

— Защо, Брок? Защо след всичкото това време? — попита го, спомняйки си мъчителните дни, които бе преживяла.

— Защото направих същото откритие като Пери. Бях убеден, че живея така, както искам, докато не те срещнах. Но дори и тогава не разбрах какво се случи. Не виждах избора, който стоеше пред мен. През последните няколко месеца живях, както аз си знам, но най-накрая осъзнах, че дори и да загубя всичко, ще ми е все едно, ако имам теб.

— Но... — Стефани се обърна и потърси очите му, като отчаяно искаше да му повярва. — Тук... Хелън... — Споменът бе толкова болезнен, че думите спряха на устните и.

— Знам колко много те нараних — едно мускулче на долната му челюст потрепна, толкова здраво я бе стиснал. — Желая те от мига, в който те видях. Лъжех се, като вярвах, че можем да имаме връзка,

дълга връзка, дори и по-късно мислех, че бракът ни не може да оцелее при моя начин на живот — каза той. — Онази нощ, когато се направих на ревнив идиот заради твоя съсед, ти ми разкри несигурността и мъката, която изпитваш, когато ме няма. Тогава разбрах, че честите раздели неминуемо ще убият това, което имахме. А те вече ме разкъсваха. Можех само да си представя какво изпитваш ти.

— Защо не ми обясни това? — запита тя, докато той се приближаваше към нея.

— Защото, моя прекрасна янки, можехме да се убедим един друг, че ще се справим. Затова, когато се обади и ме помоли да се видим, знаех, че идваш с намерение да изгладим нещата. Отложих срещата и се обадох на Хелън в Бостън — ръцете му започнаха да гаят раменете ѝ в низ от безкрайни милувки. — Толкова много те желяех, че не можех да се доверя на себе си и да остана насаме с теб. Не можех да разчитам, че ще устоя на възможните ти аргументи. Затова направих този театър с Хелън, която трябваше да се появи малко след като пристигнеш.

— Как можа! — укори го тя с напрегнат шепот, предизвикан от спомена за болката.

— Признавам, че беше особено жестоко — в очите му проблясваше дълбоко съжаление. — Но и за миг не бях допуснал, че едно от първите неща, които ще кажеш, е, че ме обичаш. Най-трудното нещо, което съм правил, бе да отхвърля теб и любовта ти. Мислех, че за теб ще бъде по-лесно, ако ме намразиш.

— Почти успя!

— Почти? — Брок хвана брадичката ѝ и я повдигна, за да разгледа лицето ѝ. — Казваш, че не ме мразиш.

— Не. Брок, обичам те. И никога не съм преставала да те обичам — призна Стефани.

Ръката му притисна нейната крехка фигура към мускулестото му мъжко тяло. Сведе глава, за да намери устните ѝ и ги разтвори, изпълнен с копнеж. Нуждаеше се така отчаяно и изцяло от нея, както тя от него. Дива и величествена, любовта избухна, понасяйки ги върху своите лъчисти пламъци. Задъхан, Брок вдигна глава, преди прегръдката да се превърне в ад.

— Защо чака толкова дълго? — въздъхна Стефани.

— Защото нямаше кой да ми предложи да направя конкретен избор: теб или наследството на Канфийлд. Бях прекалено голям глупак, за да разбера, че е толкова просто. Но можеш да вярваш в това — обхвана с ръце лицето ѝ и се взря в него, сякаш беше най-прекрасното произведение на изкуството в света. — Обичам те, Стефани. И не ме е грижа, ако през останалата част от живота си не пия шампанско, не спя в хотелски апартаменти и не ям шатобриан.

— Никога не съм мислила, че ще бъда толкова щастлива! — призна тя, сияеща от радостта, която изпълваше сърцето ѝ.

— Всичко, което казах тази вечер за продажбата и обединението, не може да стане за един ден — предупреди я Брок. — Ще ми отнеме поне една година. Междувременно ще ми се налага все още да пътувам. След това ще бъде само няколко пъти в годината. А и тогава ще можеш да идваш с мен.

— Както кажеш — промълви Стефани.

— Остави ме само да те обичам. Нека да изкупя болката, която ти причиних — устните му започнаха да се движат върху нейните. Първоначално леко, а после с все повече страст. Минаха дълги минути, преди и двамата да си възвърнат контрола над чувствата, за да си поемат дъх. — Колко време ще е нужно на брат ти да си намери нов счетоводител, за да мога да се оженя за моята годеница?

— Сега е слабият сезон — тя погали с ръка тъмната му коса, като се наслаждаваше на здравината и жизнеността ѝ. — Все още имам някаква връзка с шефа. Може би седмица, най-много две.

— Къде би искала да прекараш своя меден месец? На Карибите? Може би на Вирджинските^[1] острови? — нежно я закачи той. — Какво ще кажеш за Европа? Или може би точно тук, в младоженския апартамент, където започна всичко?

— Тук — Стефани изобщо не се поколеба в избора си.

— Ще наредя да сменят онова легло с кралски размери — ръцете му непринудено опипаха тънкото ѝ тяло. — Ще те загубя в него.

— Така ли мислиш? — тя мина с устни по ъгълчето на устата му.

— Нямам намерение да рискувам — измърмори Брок, преди да слее устните си с нейните в целувка, която беляза Стефани като негова завинаги.

[1] Игра на думи: на английски virgin означава девица. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Саманта удряше безмилостно по клавишите на пишещата машина. Една замислена бразда се бе появила между тъмните ѝ вежди, а устните ѝ бяха стиснати решително. Независимо от усилията си, не можа да постигне кой знае каква бързина с обикновената пишеща машина. Резултатът би бил същият и ако работеше с един пръст. Все пропускаше „л“ в „Йейл“ и напечатаната дума ставаше „Йей“.

С въздишка на нетърпение Саманта посегна към гумата, почти изхабена от честата употреба. Образът на лъскавата електронна машина вкъщи пробяга през съзнанието ѝ. Само да можеше да си я донесе тук, помисли си тя, но веднага отхвърли идеята. Такъв скъп модел щеше да повдигне прекалено много въпроси и да предизвика всеобща завист.

Гумата почти издълба дупка в хартията.

— Проклятие! — промърмори разгневено и измъкна листа от валяка.

— Проблеми? — Въпросът бе съпроводен с добродушна насмешка.

Саманта изгледа тъмнокосото момиче.

— Нищо, което не би могло да се оправи с малко сръчност. Защо не ми заемеш малко твоята, Бет? Можеш да си го позволиш.

В хапливия отговор се долавяше завист. Нямаше машина наоколо, с която Бет да не може да се справи със светкавична бързина и експедитивност. Без значение дали това е обикновена или електрическа пишеща машина, копирен апарат или пък телепринтерът в съседната стая за предаване на новините.

— Бедната Сами — усмихна се Бет, — защо не опиташ с един пръст по метода „потърси-и-удари“? Господин Линдзи го използва от години — забележката се отнасяше за техния шеф, собственик и главен редактор на вестника.

— Ето един репортер, който ще напредне с машинописа, освен ако преди това не си загуби ума — Саманта направи гримаса, но си

възвърна чувството за хумор, макар и не напълно.

— Върху какво работиш? — Бет не обърна внимание на коментара, като се изключи леката състрадателна усмивка, която заигра по устните ѝ. — Не съм заета. Навярно ще мога да го напиша вместо теб.

— Не, благодаря — Саманта тръсна категорично глава и пицната ѝ светлокестенява коса се разпиля по раменете ѝ. — Това е текстът за колоната „Наоколо и Относно“. Толкова е тъпо, че ще заспиш още преди да стигнеш до средата. Ще ми се Хар... господин Линдзи да ми позволи да я поразкрася малко — бързо поправи тя опита си да нарече шефа с малкото му име.

Бет сбърчи нос.

— Как изобщо би могла да разкрасиш тази отегчителна рубрика? „Дъщерята на г-жа Карлмайкъл си беше вкъщи за уикенда“. „Г-н и г-жа Доналд Брадшоу посрещнаха гости от чужбина“ — непочтително имитира тя баналните информации, които щяха да се появят в нея.

— Нямаше да е никак трудно — заяви Саманта, — ако ми позволявах да се поотслушам. Да вземем например новината за Франк Хауард, нашия изтъкнат пълномощник, завършил „Иейл“, който прекарва уикенда с един от бившите си съученици. Става така, че точно този бивш съученик се кандидатира за поста на районен училищен управител, а Франк Хауард се оказва председател на борда на училището. И това ако не намирисва на политически машинации и заговор, няма какво друго.

— Наистина ли? — прошепна Бет, като очите ѝ се разшириха при тази клюка. — Но постът все още не е предложен на никого.

— Все още не — съгласи се сухо Саманта. — Но се съмнявам, че ще го получи някой, който не е приятел или съученик на нашия председател.

— Шефът знае ли?

— Да — тя постави нов лист хартия в пишещата машина и обърна киселата си физиономия към бележките си. — И ми напомни, че той не е съгласен да публикува подобни новини в колоната.

Хари Линдзи бе казал малко повече от това. Саманта бе изслушала двадесетминутната му лекция относно дипломатичността, която е необходима да се ръководи вестник в едно малко градче. Той беше изтъкнал, че всяка една от безобидните информации може да

бъде превърната чрез предположения и хипотези в пикантна клюка — факт, който бе добре известен на Саманта. Освен това той настойчиво бе отбелязал, че хората, които обичат да виждат имената си в колоната, са предимно почтени бизнесмени. А на същите тези бизнесмени той разчита да публикуват реклами в неговите вестници и така да осигуряват необходимите средства за финансирането им. Един добър редактор не посяга на клиентите си само за да продаде по-добър тираж, освен ако няма солидно основание — измама или престъпно деяние. Разбира се, известно политическо ласкателство не спадаше в тази категория.

Това беше изявление, което Саманта не можеше да оспорва от страх, че някой от аргументите ѝ ще се върне като бумеранг. Баща ѝ охотно използваше ласкателства. Именно неговото значително влияние ѝ бе осигурило тази работа при Хари Линдзи за цялото лято. Бе пожелала да овладее основите на репортерския занаят, а какво по-добро място да направи това от екипа на един малък градски вестник? С натрупания опит и дипломата по журналистика, която щеше да получи в края на следващата година в колежа, тя беше сигурна, че би могла да си намери работа в голямо издателство. Амбицията ѝ бе да стане един от най-добрите автори на журналистически разследвания в региона.

Но реално погледнато, трябваше да се съгласи с мъдростта в начина на мислене на Хари. До този момент от нея се изискваше просто да потиска инстинктивния си порив да дълбае под повърхността на дадена ситуация. Вроденото ѝ любопитство можеше да ѝ послужи по-късно, когато постигнеше стремежите си.

Тя не говореше много за това. Знаеше, че малко хора биха разбрали желанието ѝ. Повечето от съученичките ѝ, а дори и нейните колежки във вестника като Бет, все още придаваха на работата второстепенно значение. Тяхната най-важна цел беше да си намерят подходящ мъж и с малко повече късмет да се омъжат. Имаше една или две, които като нея бяха отдадени на кариерата, но всяка от тях също планираше да си намери съпруг в бъдеще.

На двадесет и две, Саманта не хранеше кой знае какви илюзии за мъжете, поне доколкото това я засягаше лично. Не че ги мразеше или не ги харесваше. Просто бе приела факта, че никога няма да има мъж в живота ѝ.

Това не означаваше, че изглежда зле — дори напротив. Нейните гладки и здрави черти бяха много приятни за окото. Извивката на устните ѝ загатваше за известна чувственост. В кафявите ѝ очи, със същия плътен тъмен оттенък като косата ѝ, често проблясваше оживление и жажда за живот. В изражението им имаше една откровеност, несъмнено свежа и трогателна. Очите ѝ не умееха да имитират свян и да флиртуват. Понякога в топлите им дълбини светваше лукавство, наследено от баща ѝ, което смяташе да използва, за да напредне в избраната кариера. Всъщност бе идеалната сестра за всеки мъж. Доста двусмислен комплимент, който получаваше толкова често, че той бе загубил ироничното си значение. От тази ситуация можеше да я спаси само подходящият мъж. Саманта обаче се съмняваше, че съществува такъв човек, който би я избавил от най-големия ѝ проблем.

Шарадата^[1] от това лято ѝ бе доказала това. Фактът, че беше ново женско лице в един малък град, бе привлякъл вниманието на много мъже. Повечето от тях бяха пленени от миловидния ѝ вид на малко момиче. На една местна танцова забава тя дочу как се заяждаха с партньора ѝ, че когато я изпраца до вкъщи, вероятно се чувства така, сякаш целува собствената си сестра. Той повече не се обади, за да я покани на среща.

Саманта знаеше, че и малцината, които бяха запазили интереса си към нея, ще си плюят на петите веднага щом разберат, че е дъщеря на Рубен Джентри. Твърде рано бе открила, че мъжкото его е прекалено крехко. Мъжете нямаха особено желание да се женят за жена, чийто баща ще ги засенчва през целия им живот. Освен ако не искат дял от богатството и властта, които той притежава, но Саманта не се интересуваше от подобни индивиди. Благодарение на острата интуиция, също генетично придобита от таткото, тя обикновено забелязваше този вид хора в момента, в който ги срещне, и бързаше да излезе на чисто.

По някое време си мислеше, че ако попадне на мъж, който притежава също толкова власт и богатство като баща ѝ, няма да е необходимо да се притеснява от това, че е дъщеря на Рубен Джентри. Тя дори беше сгодена за такъв човек, когато бе на осемнадесет, но това продължи само месец. Беше разбрала две неща. Първото — че парите

винаги искат повече пари, затова нейният годеник гледаше на техния годеж като на делови съюз с баща ѝ. И второ — тя не го обичаше.

Разваленият годеж беше сложил край на всякакви планове за мъж в живота ѝ — поне засега. След време вероятно щеше да има връзки с мъже. Беше пълноценна жена и трябваше да удовлетвори потребностите на тялото си. Дори беше възможно да се влюби в някого, но това нямаше да продължи дълго, Саманта го знаеше. Тя ненавиждаше думите „престаряла“ или „стара мома“. Предпочиташе да се смята за заклета „ергенка“. В тези либерални времена нямаше защо да се срамува от това, че не е омъжена.

Рубен Джентри винаги мълчаливо бе разбирал тежестта, която понася като негова дъщеря. Той спомена за това само веднъж, когато годежът беше развален и Саманта му обясни защо го е направила. Беше предположил, че би предпочела известна анонимност, затова ѝ намекна, че не би възразил даже ако промени името си. Тя веднага отказа, заявявайки гордо:

— Не се срамувам от това коя съм!

Леки трапчинки се появиха на бузите ѝ, когато се опита да прикрие недоловимата си усмивка. Беше скрила самоличността си само за това лято, защото искаше да поработи за малкия вестник, без да усеща тежестта на известността, която обикновено я преследваше. Усмивката продължи да играе по устните ѝ.

Само преди няколко минути бе пожелала да поразкраси колоната с малко клюки. Всъщност най-голямото събитие в този град бе самата тя. Представете си само как всички щяха да се изправят на нокти, ако разберяха, че невинната Саманта Джоунс всъщност е Саманта Джентри!

— На какво се смееш? — поиска да разбере Бет.

Устните на Саманта се разтегнаха в пълна усмивка.

— Само си представих реакцията на читателите, ако действително напиша истината — отвърна тя, без да обясни какво точно иска да каже.

Бет сви рамене, като не разбра какво толкова смешно намира колежката ѝ в тази идея. Тя продължи да прелиства списанието, което лежеше на бюрото ѝ, и се спря, когато една статия привлече вниманието ѝ.

— Това е хороскопът ми за месеца — каза високо Бет и започна да чете. — „Юни ще бъде един спокоен месец с много топлина и смях. Уикендите ще са свързани с приятни излети, не много далеч от къщи. Най-близките ви приятели ще бъдат източник на радост.“ Нищо за сватби — въздъхна тя. След това прегледа останалата част на страницата. — Ето го и твоя, Сами. Искаш ли да го чуеш?

— Не ме интересува — повдигна рамене Саманта. Тя не вярваше на хороскопите. Според нея те винаги жонглираха с такива думи, че читателите да могат да ги интерпретират както си пожелаят.

Липсата на ентузиазъм от нейна страна не възпря Бет.

— „Юни ще бъде един несигурен месец. Пазете се от непознати, които навлизат в живота ви. Те може да не са това, за което се представят. Проверете фактите, преди да се доверите на интуицията си. Не се препоръчва пътуване.“

— Почакай да кажа това на шефа — засмя се Саманта. — Едва го накарах да се съгласи да напиша статията за онази дама, която празнува стотния си рожден ден в съседния град, а сега ще трябва да го уведомя, че не мога да го направя, защото в хороскопа ми пише, че пътуването не е препоръчително.

— Ще побеснее — сериозно се съгласи Бет.

— О, стига, нали не вярваш наистина във всички тези глупости?! — попита Саманта, като недоверчиво поклати глава. Беше се пошегувала, но момичето, изглежда, прие думите ѝ буквално.

Бет сбърчи брадичка, за да измисли нещо в свое оправдание:

— Тези прогнози са много прецизни.

— Зависи от това, дали четеш между редовете — промърмори Саманта малко учудена, че толкова експедитивен и практичен човек като Бет би могъл да се доверява на астрологически предсказания. Повечето от тях бяха написани така наслуки, както и книгите с рецепти за забогатяване.

Но тя нямаше желание да бъде увлечена в каквато и да било дискусия относно фактите или фантазиите на астрологията. Като поклати презрително глава.

Саманта се обърна отново към пишещата си машина и започна да удря по клавишите. Бет не каза нищо повече, леко обидена от открито скептичното отношение на колежката ѝ към нещо, което тя наполовина, ако не и напълно, считаше за чиста истина.

Когато текстът за колоната беше готов, Саманта махна листа от валяка и започна да сверява с бележките си дали всички имена са изписани правилно.

Входната врата се отвори и тя машинално вдигна поглед. Бе висок тъмнокос непознат, който се изкашля, за да привлече вниманието ѝ.

Въпреки че живееше в градчето по-малко от месец, интуицията недвусмислено ѝ подсказа, че той не е местен жител. Беше облечен небрежно в дървесно зелено яке и карирани панталони, нищо крещящо или открито натруфено. Безгрижният му външен вид не биеше на очи, но въпреки това Саманта имаше усещането, че непременно би чула нещо, ако подобен мъж живее наоколо. Не беше от хората, които можеха да бъдат пренебрегнати с лека ръка.

Той отиде направо до писалището на Бет, което, освен че беше приемно бюро, също така изпълняваше и ролята на специализиран отдел за реклами. Зад небрежната поза Саманта почувства някаква странна предпазливост. Овладяната му гъвкава походка издаваше превъзходно физическо състояние. Тя предположи, че скритите под якето рамене и тясна талия ще потвърдят това наблюдение. Непознатият се спря до бюрото.

— Търся Саманта...

Един предупредителен звънец иззвъня в съзнанието ѝ.

— Аз съм Саманта Джоунс — бързо го прекъсна тя. При звука на ясният ѝ глас мъжът се обърна към нея. Инстинктът ѝ подсказа, че е разбрал, че го наблюдава от момента, в който влезе през вратата. Тя стана от стола си, а откритите ѝ очи не трепнаха пред непоколебимия му поглед. Отново се усмихна с привидно безгрижие и тръгна към бюрото ѝ.

— Снимката на бюрото на баща ви не дава правилна представа за вас, госпожице Джоунс.

Фалшивото ѝ име бе произнесено със завидна лекота. Мъжът говореше тихо, но властно, сякаш несвикнал да повишава тон. В гласа му се долавяше желязна повелителност, без да се налага да вика.

Вероятно това беше първото, което я убеди, че всъщност той е дошъл да види Саманта Джентри, а не Саманта Джоунс, репортерката. Самообладанието беше черта, която баща ѝ особено ценеше у своите служители и съдружници. Споменаването за снимката ѝ върху бюрото

му потвърждаваше връзката на непознатия с него. Не познаваше този човек, но това не бе нещо необичайно. Тя познаваше много малко от хората, които работеха с и за Рубен Джентри. В повечето случаи сътрудниците му бяха за нея само безплътни имена.

— Баща ти? — гласът на Бет отекна глухо откъм бюрото ѝ. — Не ми ли каза, че е починал преди две години, Сами?

За част от секундата Саманта се почувства оплетена в собствената си мрежа.

— Да, така е — продължи тя с невинната си лъжа, като посрещна спокойно леко присвития поглед на непознатия. — Но този човек очевидно е познавал баща ми.

— Да, така е.

Добре оформената мъжествена уста с подчертано твърда линия за миг се изкриви, когато той се съгласи с обяснението.

Очевидно носеше съобщение от баща ѝ и не би могъл да го предаде пред Бет, която смяташе господин Джоунс за покойник. Саманта се пресегна за чантата си, която стоеше до стола ѝ.

— Бет, ще отидем до задната стая, за да прием по едно кафе — заяви, без да задоволи любопитството, което блестеше в очите на момичето.

В една от вътрешните стаи имаше съваеми столове и маса. В единия ѝ ъгъл беше поставена голяма кафеварка, а наоколо бяха струпани чисти и употребявани картонени чаши и пластмасови лъжици. Нямахте нищо общо с тапицираните в плюш заседателни зали, където Рубен Джентри провеждаше срещите си, но Саманта дори не се и опита да се извини за изцапаната с кафе и мастило маса. Отиде до кафеварката и започна да пълни една от чашите.

— Съжалявам, но не ви познавам — тя хвърли бърз поглед към непознатия. Стаената му предпазливост беше почти осезаема. — Предполагам, че Рубен ви е изпратил — още преди години тя беше престанала да използва думата „баща“.

— Оуен Брадли, вашият ба...

Саманта се изправи:

— Вие сте Оуен Брадли! — думите ѝ бяха заглушени от недоверчив смях. Тъмните ѝ вежди се повдигнаха в ням въпрос. Тя незабавно стисна устни и се опита да прикрие усмивката си. —

Съжалявам, не исках да ви засегна. Просто съвсем не си представях така Петкан на Рубен Джентри.

Ясните ѝ кафяви очи отново огледаха мъжа, сега идентифициран като Оуен Брадли — секретар на баща ѝ и човек за всичко. Зад това име тя си представяше някакъв женствен мъж, нисък и слаб, вероятно с бледа кожа и очила с дебели рамки, безкрайно експедитивен, истински ходещ компютър. Докато този Оуен Брадли, истинският Оуен Брадли, изглежда, принадлежеше към външния свят. Чертите му сякаш бяха изсечени от тиково дърво. В него нямаше нищо женствено. Мъжествеността беше ярко подчертана — от здравите му челюсти през леко извитата линия на носа до гладкия наклон на челото му.

Като го погледна по-отблизо, Саманта разбра, че очите му не са тъмнокафяви, както си бе помислила отначало. Бяха тъмносиви като гъст дим и притежаваха същата странна способност да прикриват мислите му.

Той не беше красив, но въпреки това тя чувстваше една невидима сила да спира дъха ѝ.

Младата жена се обърна отново към кафеварката и наля втора чаша.

— Искате ли сметана или захар? — прозвуча сега по-ясно леко дрезгавият ѝ глас.

— Чисто.

— Много е силно — предупреди Саманта. Докато му подаваше чашата, забеляза големите му ръце с груби пръсти, които предполагаха тежка физическа работа. — Хари го харесва така. Понеже идва тук пръв, той приготвя кафето, без да се съобразява с предпочитанията на останалите — тя добави две лъжици сметана на прах в своята чаша, пълна с тъмна течност, сладка като сироп.

— Не ми пречи — той отпи от силната напитка без ни най-малка гримаса.

Саманта леко потръпна при мисълта за концентрирания вкус на кафето, което той току-що преглътна. Тя също го предпочиташе чисто, но това все пак не беше представата ѝ за кафе.

— Седнете — посочи към разнебитените сгъваеми столове.

Мъжът, наречен Оуен Брадли, избра един, чиято облегалка опираше в стената. Погледът му обходи стаята и коридора с въл

интерес. Саманта се съмняваше, че е пропуснал нещо в краткия си оглед.

— Научих, че сте променили името си, госпожице Джоунс, но не предполагам, че сте погребали господин Джентри — прозвуча като извинение за непредвиденото споменаване на баща ѝ пред Бет, но Саманта не се подведе.

— Само за през лятото — беше седнала на един стол срещу него и разсеяно пригладжаше гънката на дънковата си пола. — Стори ми се по-лесно, отколкото да измислям някаква легенда и за него — не беше съвсем сигурна защо му обяснява това. Знаеше само, че не желае секретарят да реши, че иска преждевременно да се отърве от баща си, макар и само в мислите си. — Защо Рубен ви е изпратил, вместо да предаде съобщение по Хари?

Главният редактор беше връзката между нея и баща ѝ.

— Опита се, но господин Линдзи бе напуснал Ню Йорк още вчера, така че баща ви изпрати мен.

— Бях забравила това — със закъснение Саманта си спомни, че предния ден шефът ѝ бе напуснал офиса съвсем изненадващо и го очакваха да се завърне всеки момент. Тогава тя наклони глава встрани и в открития ѝ поглед се появи любопитство. Учудваше я не това, че баща ѝ не се е свързал с нея направо, а фактът, че е сметнал за необходимо да изпрати при нея Оуен Бродли. — Нещо спешно ли има?

— Баща ви реши да си даде няколко седмици почивка. Искане да ги прекара с вас — прозвуча тихият глас, а скулестото лице дори не потрепна. — Той каза, че държи да изкарате една последна ваканция заедно, преди да разперите крила и завинаги да напуснете гнездото.

„Това е типично негова фраза“, помисли Саманта с въздишка. Като се подвоуми, преди да отговори, тя прокара пръсти през гъстата коса по слепоочието си.

Оуен Бродли трябва да бе разбрал причината за колебанието ѝ, защото каза:

— Може да бъде уредено извинение за отсъствието ви от работа. И без това Хари никога не е имал нужда от друг щатен репортер.

За миг кръвта ѝ кипна. Първоначално реши, че я взема за разглежено и лекомислено богато момиченце, чийто татко ѝ е намерил работа. В тъмния му поглед обаче не се долавяше неодобрение. Тя овладя надигания се гняв, за да не му позволи да се възползва от

мълчанието ѝ. Вероятно той само целеше да я успокои, че не изоставя Хари в критичен момент.

— Бих могла да отделя една седмица — съгласи се тя. Искаше ѝ се да бъде с баща си, но въпреки това знаеше, че лятото е кратко, а тя държеше да натрупа колкото се може повече опит във вестника. — Къде ще бъде той — Бермудите, Сейнт Кроа, Хавай? — попита, като изброи любимите му места за почивка.

— Таузанд Айлъндс^[2] — беше спокойният отговор.

— Таузанд Айлъндс? — повтори Саманта.

— Да, веригата от острови в морския път Сейнт Лорънс близо до Клейтън, в горната част на щата Ню Йорк. Той нае лятна къща на един от тях — обясни търпеливо Оуен.

— Чух за това — бе невъзможно да е другояче, защото беше прекарала по-голямата част от своите двадесет и две години в щата Ню Йорк.

Областта някога беше известна като място за забавление на милионерите. Саманта подозираше, че това бе причината баща ѝ да го избягва. Рубен Джентри рядко общуваше с така наречения елит. Предпочиташе да бъде канен на дадено събитие заради заслугите си като личност, а не поради размера на банковата си сметка. Тя предположи, че той е решил да проучи островите едва сега, след като те се бяха превърнали в обикновено място за отдих.

— Нещо не е наред ли? — Оуен Бродли я беше наблюдавал как обмисля ситуацията и сега питаше за резултата.

— С избора ли? — отвърна с въпрос Саманта, а после незабавно поклати глава отрицателно. — Не, просто ме изненада, но би трябвало да съм свикнала с подобни неща. Кога трябва да тръгна, за да се видя с него?

— Днес.

— Какво? — тя зяпна смаяно.

— Изглежда прибързано — съгласи се той с лека усмивка. — Няколко важни срещи бяха отложени и Рубен се възползва от това, за да отдели малко време за почивка. Трябва да ви закарам там днес.

Саманта въздъхна. След като веднъж вземеше решение, баща ѝ никога не губеше време, за да го приведе в действие, и тази неочаквана ваканция не правеше изключение. Тя се сети за дрехите, които трябваше да събере, и за прането, което отлагаше за уикенда, както и за

всичките си спортни облекла, които висяха в гардероба на спалнята в апартамента на баща ѝ.

— Не е необходимо да се притеснявате за багажа — каза Оуен Бродли, като прочете мислите ѝ. — Баща ви се съмняваше, че тук разполагате с подходящи дрехи, така че тази сутрин се погрижи да изпрати необходимото. Някои лични принадлежности, които може би е пропуснал, ще трябва да си купите, когато стигнем там.

— Помислил е за всичко — каза Саманта, като безпомощно сви рамене в знак на съгласие. — Предполагам, че той вече е там и ме чака.

— Той ще пристигне при нас вдругиден, в събота.

Когато чу думите, тя току-що беше вдигнала картонената чаша до устните си.

— Нас? — попита, като отпи бързо. Сметаната не беше подобрила горчивия вкус. — Да не би това да е една от онези ваканции, в които половината време е отделено за бизнес?

— Нещо подобно — съгласи се той и довърши кафето си.

Саманта направи същото, но не можа да избегне гримасата на отвращение. Ъгълчетата на очите му се свиха в усмихнато състрадание, но не коментира нищо. Когато стана от стола, зеленото му яке не ѝ даде възможност да забележи добре оформения му гръден кош. Жалко бе човек с неговата физика и мускули да не може да си позволи шивач като моделиера на баща ѝ, но тя много добре знаеше, че в живота съществуват и по-важни неща от дрехите.

— Има около шест часа път до Клейтън. Ако тръгнем сега, можем да стигнем, преди да се стъмни — заяви Оуен Бродли.

— Не можем ли да изчакаме, докато Хари се върне? — намръщи се тя. — Бих искала да му обясня...

— Имам писмо за него — той извади снежнобял плик от вътрешния джоб на якето си. — Ще го оставя в офиса му, докато се поосвежите, преди да тръгнем.

Нямаше какво да възрази, затова кимна леко и се изправи. Когато излязоха в коридора, му посочи офиса на Хари Линдзи и продължи към своята стая, а Оуен Бродли се спря, за да остави писмото.

Бет незабавно дойде при нея.

— Кой е този? — прошепна нетърпеливо тя.

— Приятел на семейството — Саманта покри пишещата машина и бързо започна да разчиства бюрото си.

— Познаваш ли го?

— Не точно. Знаех за него — тя подаде на момичето текста, който беше довършила точно преди да влезе Оуен Бродли. — Дай това на господин Линдзи, когато дойде. Имам спешен семеен ангажимент и трябва да тръгна.

— С него? — Бет отвори широко очи. — Сигурна ли си, че не поемаш риск? На мен ми изглежда някак опасен.

— На мен ми изглежда съвсем нормален мъж — усмихна се Саманта. В съзнанието си тя виждаше „мъж“ с главна буква.

— Сигурна ли си, че можеш да му се довериш? — настоя Бет с тих шепот. — Поиска ли му някакви документи за самоличност? Спомни си какво казва хороскопът ти: „Пази се от непознати!“.

— О, сериозно! — този път Саманта се засмя на глас. Как можеше Бет да приема тези глупости за чиста монета!

— Предполагам, че е просто съвпадение. Но предупреждението за среща с непознати този месец е факт и ето — днес се появява един непознат, за когото казваш, че само си чувала! — каза Бет с обиден тон.

— Това е всичко — като поклати глава при вида на недоверчивия израз, изписан по лицето на колежката ѝ, Саманта се обърна и забеляза Оуен Бродли, който стоеше мълчаливо до вратата. Белите му зъби проблеснаха, когато се усмихна:

— Готова ли сте?

— Да — кимна тя, като реши, че той я застрашава единствено с бъркотията, която може да предизвика в чувствата ѝ.

Усмивката му бе ускорила пулса ѝ, макар да се бе мярнала само за секунди. Жалко, че работи за баща ѝ. Нищо нямаше излезе от растящото привличане, което чувстваше.

„Наслаждавай му се, докато можеш“, каза си Саманта. Поредица от приятни интерлюдии вероятно щеше да е единственият любовен живот, който я очаква. Никакви съображения не можеха да я накарат да се отдръпне от първия истински вълнуващ мъж, който се изпречи на пътя ѝ, само защото подобна връзка бе обречена на провал.

Защо да не се възползва от предимството, че на него би му било трудно да откаже на дъщерята на шефа си, особено когато шефът е

Рубен Джентри? Саманта се усмихна на себе си, защото знаеше, че никога не би се възползвала от този факт, независимо от това, колко привлекателен ѝ изглежда този мъж.

[1] Шарада — игра на отгатване на думи. — Б.пр. ↑

[2] Хилядата острова. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Крайпътните стълбове профучаваха така бързо край тях, че се сливаха в илюзорна ограда. Когато навлязоха в един завой, Саманта инстинктивно посегна към дръжката на вратата. Центробежната сила я отхвърли към нея, но колата не се отдели от пътя през целия вираж до следващата права отсечка.

— Преследва ли ни някой или просто винаги караш толкова бързо? — попита тя полунашега полусериозно.

— Извинявай — Оуен Брадли я погледна разсеяно, сякаш беше забравил, че тя седи до него. Беше сигурна, че през последните два часа беше точно така. Той отпусна газта и мощната кола намали хода си до скорост, близка до определеното ограничение. — Не исках да те изплаша — оправда се той.

— По принцип това не ме притеснява на междуцатската магистрала, но на тези второкласни пътища с техните завойи и кръстовища... — Саманта не довърши мисълта си.

Не ставаше въпрос за това, че се съмнява в шофьорските му способности. Те бяха превъзходни. Беше сигурна, че нито за миг не изпуска от контрол спортната кола. Притесняваше я да не срещнат някой идиот с книжка.

— Вярно е, но второкласните шосета предлагат много живописна гледка — отвърна той.

Като погледна през прозореца към хълмовете, осяяни с горички и пасторални ферми, тя мълчаливо се съгласи, че е красиво. Докато се наместваше по-удобно на седалката, тъмносивите очи отново се обърнаха към нея.

— Уморена ли си? — попита мъжът.

— Схванах се от седене — призна тя с усмивка, която показваше, че това е нормално след повече от четири часа пътуване.

Бяха спирали само веднъж, за да заредят, и тогава тя се поразтърпка, но това беше преди два часа.

— Има един добър ресторант в следващия град. Ще спрем там, за да хапнем — каза той.

Отново последва тишина, но предложението не беше толкова лошо, съгласи се Саманта, Всъщност бе много добро. Би искала да разбере повече неща за истинския Оуен Бродли, след като вече го среща. Той с готовност бе отговорил на общите ѝ въпроси в началото на пътуването им, но не каза нищо, което вече да не бе чувала от баща си.

Не беше склонен да говори за себе си, така че разговорът премина в общи приказки и накрая замря.

Въпреки че знаеше много неща за Оуен Бродли, като цяло този мъж си оставаше една загадка за нея.

Очевидната му животинска грация предполагаше, че е човек, който се занимава както с умствена, така и с физическа работа. На Саманта ѝ бе трудно да си представи как прекарва часове наред в заседателни зали и офиси, което изискваше постът му на секретар.

Той беше в края на трийсетте и неженен — това беше научила от баща си, който бе търсил човек без семейни ангажименти, за да бъде изцяло на негово разположение.

Но дали никога не се е женил? Явната му мъжественост би привлякла много жени, самата Саманта чувстваше нейното въздействие. Дали беше разведен или вдовец? Или пък заклет ерген като нея? Рано или късно, щеше да разбере. Ненапразно учеше за репортер. Всъщност би могла да се осведоми за подробностите от баща си, като го види в събота.

Четиридесет и пет минути по-късно те стояха в ресторанта, вече приключили с яденето, и бавно пиеха кафе. Оуен ѝ беше задал няколко въпроса във връзка с работата ѝ във вестника, на които тя бе отговорила.

— Това кафе определено е по-добро от кафето на Хари — каза тя с усмивка и вдигна очи към лицето му.

Той не гледаше към нея, а наблюдаваше поведението на хората около тях. Ъгловата маса му даваше неограничен изглед и той се възползваше от него от момента, в който бяха седнали, като само случайно поглеждаше към Саманта.

Това, че не ѝ обръща внимание, я ядоса. Тя беше дъщерята на шефа и той би могъл поне да се преструва, че се опитва да я забавлява.

Младата жена наклони глава встрани, а светлокестенявата ѝ коса се разпиля по раменете.

— Отегчавам ли те? — попита съвсем откровено.

Неразгадаемият поглед се обърна към нея изпод тъмната, почти черна коса, която падаше над широкото му чело. Добре оформената уста беше леко извита, което загатваше известна твърдост в иначе чувствената ѝ и мъжествена линия.

— Съвсем не — увери я Оуен Бродли с тихия си глас, чиято равна интонация, изглежда, никога не се променяше.

Сега, след като вече беше започнала, Саманта нямаше намерение да се отказва.

— Не съм сигурна, че обърна внимание на онова, което казах — подчерта тя.

— Не е така. Разказваше ми за художествената статия, която си щяла да пишеш за столетницата Джейн Бейтс и за уникалната си идея да я разпиташ за промяната във възгледите на жените през годините и как това ѝ е повлияло, ако изобщо ѝ е повлияло — направи той кратко резюме на нейния разказ.

— Оттеглям обвиненията си — извини се Саманта кисело. — Стори ми се, че мислиш за нещо друго.

— И за миг не съм забравял, че си до мен — той я гледа замислено няколко секунди.

Саманта не знаеше как да приеме това — дали искаше да каже, че би предпочел да забрави за нея, или че му е направила прекалено силно впечатление. Имаше неприятното усещане, че той проявява снизхождение към нея.

— Имаш ли сестра? — попита тя накрая, като се подготви за язвителния отговор, който щеше да последва. Изглежда, беше изгубила имунитета си.

— Не — той я погледна засмяно. — Но ако имах, тя вероятно щеше да изглежда като мен, а не като теб — Саманта примигна. Той отдръпна стола си от масата и се изправи. — Слънцето залязва. По-добре да продължим пътуването.

Когато отново седна в колата, Саманта не се опита да задоволи любопитството си. Като се извъртя на седалката си, тя се загледа за миг в грубо изсечения профил.

— Защо каза това? — попита тя.

— Кое?

Лъчите на фаровете прорязваха полуздрача. Погледът му не се отдели от пътя.

— Че сестра ти, ако имаше такава, не би изглеждала като мен — отвърна Саманта.

— Вярно е. Но не това питаше всъщност, нали? — той погледна в огледалото за обратно виждане, преди да премине в другото платно, за да изпревари колата отпред. — Няма човек, който да е работил с Рубен и да не е чувал коментарите за него и дъщеря му.

— Значи, си чувал да ме описват като привлекателна, в смисъл на „по-малката сестра“ — заключи тя.

— Срещал съм много мъже, но никой от тях няма сестра, която да прилича на теб.

Шеговитият блясък в тъмните му очи за момент задържа погледа ѝ. Тихият глас се опитваше да я подразни и Саманта се засмя леко. Приятна топлина нахлу в крайниците ѝ. Задоволството, което чувстваше, нямаше нищо общо с пълния стомах или с освежаващия чист въздух, който влизаше през малкото странично стъкло. Тя се отпусна на седалката и се загледа през прозореца към първата вечерна звезда, която блестеше във все още розовеещото небе.

Звездите вече светеха силно, когато най-сетне преминаха през тихите улици на Клейтън в Ню Йорк. Оуен Бродли безпогрешно прекоси града, като не спря, преди да стигнат речното пристанище.

Там нямаше никакви завързани плавателни съдове и Саманта реши, че това е място, където лодките само взимат или оставят пътници. Когато Оуен се пресегна към седалката за куфара си и слезе от колата, тя веднага го последва.

Нощта бе потопила реката в мрак и вълнистото ѝ течение отразяваше лунните лъчи, които плетяха сребриста дантела върху черния сатен на водите. Хоризонтът се сливаше в неясна грамада с релефни очертания.

Един странен глас наруши нежната тишина, като накара Саманта да подскочи.

— Лодката ще бъде тук след малко.

Когато се обърна, до Оуен Бродли видя мъж с неговия ръст. Сянката на близката сграда скриваше чертите му от погледа ѝ.

— Благодаря, Берт — каза нейният придружител и подаде нещо на непознатия.

Явно бяха ключовете от автомобила, понеже мъжът отвори шофьорската врата и седна зад волана. Той направи обратен завой и пое по пътя, по който бяха пристигнали. Почти веднага към звука на отдалечаващата се кола се присъедини бръмченето на лодка, чиито светлини приближиха пристана.

Оуен улови Саманта за лакътя и я отведе настрани, в сянката на сградата.

— Чакай тук — нареди строго и тръгна с големи отмерени крачки към брега на реката.

Появи се платноходка с прибрани платна и гола мачта, стърчаща в тъмнината. Почти в мига, в който моторът на лодката угасна, за да влезе в пристана, Саманта чу колата да спира на ъгъла. Погледна натам и видя една жена да слиза от тротоара и да се качва до шофьора. „Берт, който и да е той, очевидно има приятелка“, помисли си тя, като се усмихна на себе си и отново се обърна към реката.

Някаква реплика беше подхвърлена към Оуен от лодката. С бързи умели движения той я завърза за едно колче и направи знак на Саманта да се присъедини към него. На палубата стоеше едър възрастен мъж, който ѝ подаде ръка при качването. Беше с телосложение на футболист, с мускулист врат и широк гръден кош.

— Благодаря — промърмори тя, но човекът вече беше изчезнал.

Пътеката беше освободена и Оуен стъпи на борда.

— По-добре да слезеш долу, докато тръгнем.

Нощният въздух бе по-студен над водата. Ако имаше пуловер, за да покрие ръцете си, голи под късите ръкави на блузата ѝ, Саманта сигурно щеше да се противопостави и да остане на палубата. Вместо това слезе долу, без да протестира.

Машините силно забумтяха, когато моторницата се отдели от пристана. Светлините на града започнаха да се губят в далечината.

Саманта се запита дали бяха изминали и две минути от момента, в който колата бе спряла на пристана, до потеглянето на лодката. Леко поклати глава и замислена усмивка заигра по устните ѝ. Само Рубен Джентри можеше да организира толкова експедитивна операция — с човек, който мигновено да поеме колата, и лодка, която ги очаква почти до пристана.

Като седна на една възглавница в кабината, младата жена разтри настръхналите си ръце. На палубата нечии стъпки приближаваха стъпалата, водещи надолу. Няколко секунди по-късно се появи високата фигура на Оуен Брадли.

— Добре ли се чувстваш? — попита той с познатото лениво движение на устните, което премина в усмивка. Куфарът му беше поставен на съседната възглавница.

— Добре съм — кимна Саманта, — въпреки че ми се ще да си бях взела пуловер.

Той погледна към скръстените ѝ ръце, сгушена за да се стопли.

— Мисля, че тук някъде има свободен анорак, който можеш да облечеш — после мина през кухнята на лодката и се скри от погледа ѝ.

Чу го да отваря и затваря врати в посоката, където вероятно бе спалното отделение. За момент си бе помислила, че ще ѝ предложи собственото си яке. Усмихна се тъжно. Подобни кавалерски жестове можеха да се видят само по киноекраните.

Той явно добре познаваше лодката и вътрешността ѝ, защото се появи и ѝ подаде светлосин анорак.

— Ето, вземи.

Саманта бързо се облече и отпусна ръце в дългите ръкави. Дрехата беше с няколко номера по-голяма от ръста ѝ, но поне я предпазваше от студа, а това беше единственото, което имаше значение.

— Съжалявам, но нямаше нищо по-малко.

— Това е добре — тя нави ръкави до китките си и погледна навън през тесните прозорчета. Стъклото обаче отразяваше само тъмните контури от вътрешността на кабината. — Колко още остава, докато пристигнем на острова?

— Приблизително час — той спокойно сви рамене и се запъти към стъпалата към палубата. После изведнъж спря. — Има малко кафе в термоса, налей си — посочи към кухнята, за да ѝ покаже къде се намира тя. В тъмния му поглед се появи искрица топлина. — Не мога да гарантирам, че е по-добро от кафето на Хари, но поне е горещо.

— Благодаря — Саманта се усмихна, а той се скри нагоре по стълбите.

Напитката се оказа превъзходна. Тя обхвана чашата с две ръце, за да постопли измръзналите си пръсти. След това се отпусна на

възглавницата, облегна глава назад и се заслуша в боботенето на двигателя. То ѝ се струваше единственият звук в целия свят, като се изключат долитащите от време не време реплики, които си разменяха горе Оуен и едрият боцман.

Почти неизбежно, мислите ѝ се фокусираха върху Брамбли. В много отношения изглеждаше съставен от противоречия — например мускулестото му телосложение и дълбоката интелигентност. Не че двете бяха несъвместими, но Саманта трудно можеше да си го представи в ролята на секретар на баща ѝ.

Този пост предполагаше ограничена, почти липсваща физическа активност. А и този негов вид на безгрижна леност, който си придаваше, за да скрие постоянната си бдителност. Привидно нехайната му разсеяност граничеше с надменност, но въпреки това във всяка секунда той прекрасно знаеше какво става около него.

Тихият нисък глас беше винаги твърд, целенасочен и властен. Нещо в тона му подсказваше, че този, който дръзне да му се противопостави, би трябвало да внимава за последиците. Зад милото изражение и леката усмивка се криеше безмилостна твърдост, намек за безскрупулност, отпечатана в суровите му черти.

Саманта реши, че би било интересно и дори е истинско предизвикателство да разбере какви са подбудите му. Като изпи остатъка от кафето, тя се облегна отново назад и затвори очи.

Тънкият комплимент, че не изглежда като сестрата на никой от неговите познати, се завърна в мислите ѝ. Тя осъзна, че Оуен Брамбли, освен всичко друго, е и много опитен с жените.

За момент се бе ядосала, когато помисли, че не ѝ обръща никакво внимание. Веднага след това обаче само с няколко думи той я бе накарал да се почувства важна и красива, без да се налага да произнася каквито и да било екстравагантни комплименти, в които тя и без това не би повярвала. Този човек навярно напълно осъзнаваше въздействието на своята мъжественост върху слабия пол.

И все пак това не беше директната атака, която един изключително красив мъж би предприел. Той сякаш бавно бе подкопавал почвата под краката на момичето, докато я свали, преди тя да е в състояние да разбере какво става. Саманта реши, че това е опасността, която Бет интуитивно предчувстваше. Трябваше да му се признае, че тактиката му наистина бе съкрушителна.

Продължителният път я беше изморил повече, отколкото осъзнаваше. Под хипнотичния напев на мотора тя изпадна в полусън. За миг главата ѝ клюмна встрани и това я събуди. Тя се изправи, разтърка врата си и се укори, че дреме като стара баба.

Умереният ритъм на двигателя промени темпото си. С прикрита прозявка, Саманта погледна часовника си, но не можа да си спомни точно кога се качиха на лодката. Стори ѝ се, че е спала по-дълго, отколкото в началото предположи. Когато се изправи, за да надникне навън през тесните прозорчета, нечии стъпки отново приближиха стълбите към каютата.

— Вече пристигнахме на острова — съобщи Оуен, като слезе до половината на стъпалата.

— Веднага идвам — отговори Саманта.

Тя взе чашата си, занесе я до чешмата в кухнята и я изплакна. На път към стълбите забеляза куфара върху възглавницата, взе го и погледна инициалите. Изкачи се на палубата точно когато скалите, дърветата и храстите в сумрака се скриха зад плътна черна стена. Тя внезапно обгради лодката от три страни и закри нощното небе. След миг младата жена осъзна, че бяха влезли безшумно в един навес за лодки. Моторът беше изключен. В тъмнината Саманта едва различи смътните очертания на двама мъже, които бързо придърпаха лодката, докато тя се долепи странично до вътрешния пристан. След като вратите на заслона към реката се затвориха, светна електрическа крушка. Слабата ѝ светлина по-скоро образуваше сенки, отколкото разпръскваше тъмнината.

След непрестанния шум от машините тишината изглеждаше почти зловеща. Водата се плисна в корпуса, а стъпките на мъжете глухо отекваха по дъските на пристана. Навесът приличаше на огромна пещера — с високите си стени и покрива, който се извисяваше, за да позволи на лодка с такава мачта да влезе вътре.

— Готова ли си? — запита гласът на Оуен Бродли от пристана.

Саманта тръгна към него и той я хвана за ръката, докато прекрачи от палубата. Когато се отблъсна, лодката леко се залюля. Куфарът наруши равновесието ѝ и тя залитна, но здравите му ръце незабавно се обвиха около кръста ѝ, за да я задържат права. Почувства как тялото му се притисна в бедрата ѝ.

Като наклони глава назад, младата жена понечи да се извини за своята неловкост, но разтворените ѝ устни не произнесоха нито дума. Гласът и дъхът ѝ замряха пред пленяващия му поглед. Пулсът ѝ биеше ускорено. Когато вниманието му се насочи към устата ѝ, бе сигурна, че ще я целуне, и притаи дъх в очакване.

Ръцете му останаха около талията ѝ още няколко секунди. После той я хвана здраво, докато възстанови равновесието си, и отстъпи назад. Саманта беше обзета от разочарование. Опита се да го прикрие с престожен смях и смяна на темата.

— Би трябвало да помолиш Рубен за увеличение на заплатата, когато дойде в събота — пошегува се, сякаш този интимен момент никога не се бе случвал.

Лицето му незабавно помръкна и зад ленивата му усмивка можеше да се долови напрежение.

— Защо казваш това?

— Защото не подобава на имиджа му неговият секретар да носи вещи с чужди инициали — отговори тя, като му подаде куфара.

Скъпата пътна чанта носеше доста поизхабени издайнически знаци — близо до дръжката имаше две златни букви: К. С. Саманта ги беше забелязала веднага щом я взе от каютата.

— Мисля, че Рубен може да си позволи да ти купи куфар с твоите инициали, Оуен — каза тя.

Не беше придала особено значение на несъответстващите инициали. Ако изобщо си помисли нещо за това, то беше само беглото предположение, че си е купил употребяван куфар, защото този беше здрав и издръжлив и можеше да понесе непрестанните пътувания на притежателя си.

Той взе куфара и замислено погледна инициалите, преди да срещне засмените ѝ открити очи.

— Бях забравил, че си репортер и работата ти е да забелязваш и съпоставяш нещата — произнесе мислите си на глас. После замълча за миг и продължението им потъна зад тъмната пелена на погледа му. — Аз не съм Оуен Бродли.

Кафявите очи на Саманта се разшириха.

— Ти каза...

— Не, ти каза, че съм Оуен Бродли — поправи я бавно. — Аз просто не си направих труда да го отрека. Това, което всъщност щях да

кажа, беше, че Оуен Бродли ми е казал къде мога да те открия.

— Кой си ти тогава? — попита тя, като се намръщи осъдително.

— Крис Андрюз. „С“ е за Стивън, второто ми име — посочи с пръст инициалите върху куфара. — „А“-то е изпаднало някъде.

— Крис Андрюз? — повтори Саманта недоверчиво. — Онзи Крис Андрюз?

— Не знам колко познаваш. — Подигравателна усмивка заигра по добре оформената му уста.

Що се отнасяше до нея, тя познаваше само един Крис Андрюз. Не беше точно конкурент на баща ѝ, но интересите им често се сблъскваха. Рубен Джентри обаче се възхищаваше от неговите способности и предприемчивост дори и когато го проклинаше. Крис Андрюз също като баща ѝ избягваше публичността, Саманта не можеше да си спомни някога да го е виждала на снимка.

— Знае ли Рубен, че си ме довел тук? — попита тя, като все още се опитваше да осмисли това неочаквано разкритие и да открие истинското му значение.

— Разбира се — отвърна Оуен Бродли, който изведнъж се оказа Крис Андрюз, като кимна, без да се двоуми. — Казах ти, че той ще бъде тук в събота.

— Защо? — тя наклони глава встрани.

— Защото го поканих — отвърна спокойно мъжът.

— Това е твоят дом? — предположи Саманта. — И твоята лодка?

— Да.

— Защо аз съм тук? И защо Рубен ще идва?

Всичките и заложби на репортер се събудиха и тя изпита остра нужда да узнае мотивите му. Опита да се изправи в пълен ръст, но пак трябваше да погледне нагоре, за да види лицето му, скулесто и неразгадаемо.

— Рубен притежава акции в някои компании, които се опитвам да купя, а той няма желание да ги продаде. Това е просто едно недоразумение между приятели. Поканих го тук за две седмици с намерението да се договорим за някакъв компромис. Той прие, но не мога да бъда сигурен в подбудите му — отвърна мъжът, който се бе представил като Крис Андрюз.

— Това все още не обяснява защо аз съм тук — напомни му Саманта.

— Ти си тук по същите причини, които ти казах в редакцията. Рубен иска да прекара известно време с теб, преди да излетиш по широкия свят. Попита дали можеш да дойдеш и аз се съгласих.

— Защо би го направил? Няма ли да отвличам вниманието ви от вашата цел? — запита тя.

— Възможно е, но искам да поема този риск — той сви рамене неопределено. Освен това, ако твоето присъствие ще подобри настроението на баща ти, това може да улесни преговорите.

— Искаш да кажеш, че моето присъствие може да го направи поподатлив за твоите внушения. Аз съм тук, за да смекча съпротивата му, нали?

— И с малко късмет, да изкараш една спокойна и приятна седмица с баща си — добави Крис Андрюз.

Логиката му я убеди в истинността на отговорите, които ѝ даде, колкото и егоистични да изглеждаха мотивите му. Имаше обаче още едно нещо, което искаше да си изясни.

— Защо съм тук сега, преди пристигането на Рубен? — поиска да разбере тя, като смело посрещна непроницаемия му поглед.

— Ние никога досега не сме се срещали — той подчерта факта. — Сметнах, че би било разумно да те поопозная малко предварително, за да видя накъде духа вятърът...

— В случай че се окажа пречка — добави тя онова, което той премълча. — Ще разберете, господин Андрюз, че аз не се и опитвам да влияя на баща си по какъвто и да е начин, когато става въпрос за бизнес.

— Тогава всички ние ще изкараме една много приятна ваканция. Особено ако започнеш да ме наричаш Крис — когато се усмихна, леки бръчици набраздиха загорелите от слънцето ъгълчета на очите му. — Отиваме ли в къщата?

Той вдигна ръка, за да я покани да мине пред него към вратата, която водеше извън навеса за лодки. Саманта пристъпи напред в съгласие, но неочаквано прелетял през ума ѝ въпрос спря крачката ѝ.

— Защо не ми каза кой си от самото начало? Защо е цялата тази тайнственост досега? — попита, като наклони глава с леко предизвикателство.

— Не съм сигурен, че би се съгласила да дойдеш с мен, ако ти бях казал в редакцията. Изобщо можеше да не приемеш

предложението ми за тази ваканция. Затова се възползвах, когато ме обърка със секретаря на Рубен, за да те доведа тук. Сметнах, че веднъж пристигнала, ще мога да те убедя и да останеш. Успях ли? — Тъмната му глава беше наклонена встрани, а искриците в очите му закачливо молеха прошка за безобидната лъжа.

— Ако бях казала „не“, щеше ли да ме върнеш? — Погледът ѝ се проясни. Укорът в очите ѝ изчезна. Неговото обяснение я задоволи, но остана лекото раздражение от това, че я бяха измамили.

— По това време? Страхувам се, че не — той повдигна вежди.

Крис Андрюз знаеше, че тя не очаква той наистина да се съгласи, и отговорът му беше в същия лековат тон като въпроса ѝ.

— В такъв случай, понеже успя да ме подмамиш тук, няма да е зле да ми покажеш къде ще спя тази нощ — заяви Саманта с въздишка на примирение, в която се долавяше известно недоволство.

— Оттук — Крис отново посочи вратата, като застана встрани, за да може Саманта да мине пред него.

Когато тя отвори вратата и прекрачи в нощта, светлината отвътре огря пътека, изгладена в скалата отпред от хиляди стъпки. Мъжът я последва и лампата зад него угасна. Саманта спря.

— Човекът, който беше на лодката, все още е вътре — напомни му тя, защото без осветление в навеса за лодки би било тъмно като в рог.

— Том? Не, той тръгна веднага след като пристигнахме. Вече е в къщата и си пие кафето — увери я той, като пхна ръка под лакътя ѝ, за да я води по непознатия път.

През гъстите дървета край тях някъде в далечината проблесна светлина. Това се оказа целта им, тъй като веднага завиха по пътеката към нея.

Саманта не можеше да не се замисли за събитията от деня и за мъжа, чиято ръка уверено я водеше. Потънала в себе си, не се усети, че се смее тихичко.

Крис Андрюз запита с весело любопитство:

— Какво ти е толкова смешно?

Тя хвърли поглед към него, но гъстите клони на дърветата над тях процеждаха оскъдна светлина от звездите и луната и грубите му черти оставаха в сянка.

— Бет, колежката ми в редакцията, днес ми прочете хороскопа за месеца — усмивката ѝ се разшири, като се сети за скептичната си реакция към прогнозата, която се дължеше на искрено недоверие.

— Нима си привърженичка на астрологията? — гласът му прозвуча като ехо на собственото ѝ доскорошно мнение, че това е просто една голяма глупост.

— Не бях, но след днешния ден може и да променя становището си — призна Саманта, а усмивката не слезе от устните ѝ.

— Защо след днешния ден?

— Ами според хороскопа трябва да се пазя от непознати, тъй като не са това, за което се представят — обясни през смях. — В нашия случай това си е чисто ясновидство. Тъкмо бях свикнала с факта, че си Оуен Бродли, човек, когото дълго време съм си представяла като слаб, нисък и блед мъж, при това с очила. Сега научавам, че ти всъщност си Крис Андрюз, а не въпросният господин.

— Разбирам какво искаш да кажеш — интонацията му обаче говореше, че той не намира това за толкова забавно, колкото нея, така че тя изостави темата.

Къщата, издигната от камък и дърво, отвън представляваше асиметрична едноетажна постройка, сгушена в дърветата. Беше проектирана според традициите в изчистени линии. Вътре цялата мебелировка беше фина изработка, но непринудената атмосфера създаваше впечатлението, че можеш да положиш крака навсякъде. Поднос с кафе и бисквити беше поставен близо до дивана пред масивната каменна камина в дневната.

Внезапна прозявка се надигна у Саманта, когато се опита да отпие още една глътка от кафето си. Тя я потули бързо с длан, но Крис Андрюз забеляза жеста ѝ и предположи, че би предпочела спалнята пред още кафе.

— Маги! — извика той и на вратата на всекидневната се появи висока руса жена. — Би ли показала на госпожица Джентри стаята ѝ? — запита той, след което представи гостенката на Маги Карлтън, сестра на Том.

Жената, в средата на тридесетте, приличаше на брат си. Беше привлекателна, въпреки че чертите и изразът на лицето ѝ бяха прекалено резки и дори някак плашещи. В сините ѝ очи се долавяше

вродена интелигентност и те отвърнаха на усмивката на Саманта със сдържано дружелюбие.

Все пак имаше нещо, което не беше съвсем наред, но Саманта не можеше да го определи. Може би погледът, който Маги Карлтън беше хвърлила към Крис Андрюз, преди да отведе Саманта към спалнята ѝ. Не беше от погледите, които обикновено си разменят началник и подчинен. В него имаше нещо по-фамилиарно, което говореше за връзка, подобна може би на отношенията между Саманта и Хари Линдзи. Той беше приятел на баща ѝ и тя го познаваше много преди да започне работа при него това лято.

Нямаше нищо нередно и смуцаващо в предположението ѝ за евентуална връзка между тях двамата, освен може би фактът, че разликата във възрастта между Крис Андрюз и Маги Карлтън не беше толкова голяма, както между нея и Хари. Младата жена обаче не искаше да се замисля защо това би трябвало да я притеснява.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше станало почти обяд, когато Саманта се събуди, и това я накара да побърза с обличането. Гардеробът в спалнята беше пълен с всякакви спортни дрехи, въпреки че повечето от тях бяха твърде непретенциозни и подходящи само за тежък физически труд. Облече чифт бежови памучни панталони и жълто-кафява карирана блуза. В едно от чекмеджетата на скрина бе открила златисто шалче. Бе го усукала и бе вързала косите си така, че блестящите му краища почти не се забелязваха сред гъстите светлокестеняви кичури. Саманта излезе от стаята и забърза по коридора към хола.

Разчитайки на спомените си от предишната вечер, тя се опита да открие всекидневната, но после се остави на инстинкта си да я заведе до мястото, където би трябвало да се намира. От стаята, към която се насочи, се чуваха гласове. Нерешително спря до отворената врата, без да осъзнава, че всъщност подслушва.

Крис Андриуз — тя беше пренастроила мисленето си да го нарича с истинското му име — стоеше пред един голям цветен прозорец. Мръснобели широки панталони от грубо тъкан плат очертаваха мускулестите му крака. Яке в морскосин цвят покриваше по-голямата част от плетен пуловер в по-светъл оттенък на синьото.

Това, което привлече вниманието ѝ обаче, беше изражението върху грубо изсеченото му лице. То беше сериозно и напрегнато, когато се обърна с присвити очи към русата жена срещу него.

— Няма да има никакво обсъждане — зловещо niskият му глас звучеше заповеднически. — Аз не го одобрявам също като теб, но така...

Саманта вероятно беше направила някакво неволно движение в смайването си, защото точно когато Маги Карлтън отвори уста да възрази с едно мрачно „но...“, той погледна към нея. Маска на любезност незабавно се появи върху загорялото му от слънце лице.

— Добро утро. Значи, най-после реши да се завърнеш към живота.

Нюансът на тънка подигравка в гласа му я забавляваше. Ако не беше станала свидетел на сцената преди малко, никога не би разпознала сдържания гняв, горящ под спокойните черти на Крис Андрюз.

Младата жена понечи да се извини, но това би означавало мълчаливо да признае, че е подслушвала частен разговор. Реши да се преструва, че всичко е наред, поне доколкото се отнасяше за нея самата.

— Добро утро — отвърна тя весело и влезе в стаята. — Не мога да си спомня кога за последен път съм спала толкова до късно. Трябва да е от чистия въздух.

— Несъмнено — съгласи се мъжът, като стрелна с остър поглед своята така наречена прислужница.

Маги Карлтън се обърна към гостенката и се усмихна. В жеста ѝ имаше някакво напрежение, което показваше, че не умее да прикрива емоциите си така изкусно като Крис Андрюз.

— Ще ви донеса кафе, госпожице Джентри. Имате ли някакви предпочитания за закуска?

— Не искам закуска — отказа Саманта. — Кафето ще е достатъчно засега, тъй като до обяд остава по-малко от час.

— Сигурна ли сте, че не желаете нещо друго? Препечена филийка или кифла, която да позалъже глада ви до обяд? — запита прислужницата с леко вдигнати вежди.

Младата жена пъхна пръсти в предните джобове на панталоните си и тръгна разсеяно към големия цветен прозорец. Периферното ѝ зрение обаче улови погледа, който двамата си размениха. Беше повече от предупреждение за Маги да напусне. Саманта имаше усещането, че Крис Андрюз я уверява, че всичко е наред.

Когато Маги излезе от стаята, Саманта се загледа в пейзажа отвън. Гледката бе невероятно живописна. Тя беше виждала картини и рекламни брошури от района на Таузанд Айлъндс, но нищо не би могло да я подготви за омайващата красота, която се простираше пред погледа ѝ.

Безкрайната шир на величествената река Сейнт Лорънс отразяваше електриковосиньото на небето. Със зашеметяващия си простор тя приличаше повече на езеро. Брегът беше потънал в яркозелена растителност. На един от островите, които се виждаха най-

ясно, Саманта различи постройка от бели дъски, които блестяха между дърветата.

— Страхотна гледка, нали? — Крис стоеше до нея и също гледаше навън.

— Не съм и сънувала подобно нещо — съгласи се тя. — Всичко е толкова... — Не може да намери подходящата дума. — ... толкова неподправено. Островите наистина ли са хиляда?

От мястото си зад прозореца на къщата, построена на малкото скалисто островче, тя можеше да види само пет, но по размери бяха от най-малки до много големи.

— По течението на Сейнт Лорънс островите са над хиляда и седемстотин и повечето са частна собственост — той посочи на север. — Онзи в далечината е в канадски води.

— Над хиляда и седемстотин! — Саманта още не можеше да приеме факта. — Това е невероятно!

— Площта на най-големия е повече от сто квадратни мили, а най-малкият представлява една скала с две дървета. Според правителственото тълкуване островът — това е земя, заобиколена от вода, върху която има поне едно дърво. Ако то липсва, сушата се смята за плитчина — той се усмихна леко. — Смяташ ли, че сега има вероятност да прекараш приятно тук?

— Може дори да напиша пътепис и да го публикувам във вестника, когато се върна — засмя се Саманта.

Ентусиазмът ѝ за времето, което щеше да прекара тук, започна да нараства. Той вече не се основаваше само на това, че ще бъде с баща си.

— Плуваш ли?

— Да, защо? — Тя го погледна и едно закачливо пламъче заигра в кафявите ѝ очи. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ако поискам да напусна този остров, преди да дойде баща ми, ще трябва да плувам?

— Друго имах предвид, когато попитах — на лицето му се появи неволна усмивка. — Но ще приема и тази възможност.

— Защо питаш тогава?

— Този следобед, изглежда, ще е топъл. Островът е във формата на полумесец и закритият залив е идеален за плуване. Мислех да ти предложа да се възползваме от това — отвърна Крис.

— Звучи прекрасно — съгласи се тя, докато Маги влизаше в трапезарията с кафето.

Беше повече от прекрасно. Саманта заключи, че е попаднала в рая, и положи буза на дланта си. Почернелите дъски на сала, закотвен в залива, излъчваха приятна топлина. Черният ѝ бански с гол гръб щедро подлагаше кожата ѝ на жарещите слънчеви лъчи.

Лека въздишка на съжаление се изплъзна от нея. Един час, прекаран в плуване и гмуркане в залива, плюс още един час в слънчеви бани върху сала... Скоро трябваше да се прибере на сянка, иначе рискуваше да заприлича на сварен омар.

Под полупритворените си клепки виждаше Крис, седнал в противоположния край на сала, мускулест и почернял от слънцето. Погледът му бавно обхождаше реката, което издаваше скритото напрежение в иначе спокойната му поза. Само няколко лодки бяха дръзнали да се доближат до острова. Той ѝ беше обяснил, че туристическите корабчета обикновено избягват да приближават, освен ако не ги управляват хора, които добре познават реката и плитчините.

Каналът за плавателните съдове можеше да се види от острова. Саманта беше забелязала няколко големи товарни кораба да плават към своите пристанища на Грейт Лейкс. От разстоянието, от което тя наблюдаваше, движението им изглеждаше напълно безшумно. Сред тази провинциална обстановка величественият им ход по международния морски път беше впечатляваща гледка.

Сякаш почувствал погледа и, Крис се обърна. Тя не се престори, че не оглежда мъжествената му фигура. Вместо това отвори широко очи и леко му се усмихна.

— Готова ли си да поплуваш отново? — попита той.

— Не — тя въздъхна унило и се подпря на лакти. — Но ако не скоча във водата или не се преместя на сянка в най-скоро време, ще се превърна в препечена филийка.

Той гъвкаво се изправи на крака и когато тя се надигна, ѝ подаде ръка. В движението, с което я дръпна нагоре, нямаше нищо интимно. Хвана я здраво и я пусна без двусмислено забавяне, въпреки че на нея не ѝ се искаше да бъде така.

Погледнато отблизо, стройното му тяло, облечено само в къси кафяви гащета за плуване със златисти ленти отстрани, вълнуваше сетивата ѝ. Беше така осезаемо мъжествен, че у нея се бяха събудили първичните инстинкти. Ако вече не беше наясно с тяхното съществуване, щеше да бъде шокирана. Сега тя се опита да не обръща внимание на чувствата си.

Държането му този следобед беше приятелско и не ѝ беше дало и най-малко основание да си въобрази, че връзката им може да продължи на по-интимно ниво. Саманта се питаше дали причината е Маги Карлтън, или защото той не се интересува от нея като жена. Независимо от коментара му, че не изглежда като по-малката му сестричка, не можеше да е сигурна, че не си го мисли.

Като я погледна през рамо, той ѝ даде знак с очи да го последва миг преди да се гмурне плавно във водата. Тя го последва и почти се изравни с него. Когато изплува на повърхността, отметна мократа си коса, от която се разлетяха пръски. Студената вода по нагрятата ѝ от слънцето кожа я накара да се разтрепери цялата и зъбите ѝ затракаха.

— Ледена е! — каза, зъзнейки.

— Страхотен ден, нали? — попита той, като прокара пръсти през мократа си коса.

Вместо отговор Саманта заплува към брега. С няколко загребвания той я настигна. Силните му ръце без всякакво усилие го носеха по водата. Саманта не се и опита да се състезава с него, знаеше, че веднага ще я надмине. Въпреки че беше добър плувец, не би могла да му бъде равностоен съперник.

Физическото усилие прогони студа, но тя се разтрепери отново още щом стъпи на дъното, за да излезе на брега. Плажните кърпи стояха на голям камък наблизко. Крис ги достигна пръв.

— Мисля, че се нуждаеш от това — той се усмихна любезно и разгъна хавлията, за да я увие около раменете ѝ.

Слънцето беше нагряло дебелия плат и когато той я обви, тя затвори очи и мълчаливо се наслади на топлината. Притисна хавлията към гърдите си, докато Крис започна да масажира раменете и ръцете ѝ.

Като повдигна клепки, промълви доволно:

— Ммм, благодаря... прекрасно е!

Подвластна на големите му ръце, тя несъзнателно се олюля към него. Отметна глава назад, за да може да го вижда, а по устните ѝ

блестяха капчици вода. Ръцете му спряха, но не я пуснаха.

Магнетичен ток протече между тях. Времето спря. Силните му пръсти едва доловимо се стегнаха върху раменете ѝ. Когато той леко наведе глава към устните ѝ, сърцето ѝ затуптя в очакване на целувка.

Някаква моторница приближи до острова и когато премина край залива, бръмченето заглъхна до провлечен напев.

Тъмните му очи потрепнаха при този звук, той се поколеба няколко секунди и после погледна лодката. Повдигна глава, а ръцете му останаха да лежат на раменете ѝ без никакво чувство. Отдръпването беше пълно. Когато отново погледна към нея, нищо не подсказваше, че само преди миг беше възнамерявал да я целуне.

— Да се връщаме в къщата, за да облечеш сухи дрехи — предложи мъжът.

Когато отстъпи встрани, свали едната си ръка. Другата се плъзна надолу между плешките ѝ, за да я насочи към отъпканата пътека.

Вкус на горчиво разочарование остана в устата на Саманта. Не можеше да се преструва, че не бе възнамерявал да я целуне — не и този път.

— Искаше да ме целунеш, после спря. Защо? — попита тя.

С лек натиск ръката му я подтикна напред, въпреки упоритата ѝ съпротива. Тя помисли, че няма да обърне внимание на въпроса ѝ, и беше готова да настоява, ако той не я беше погледнал. Шеговитият блясък в тъмните сиви дълбини не успя напълно да прикрие напрежението в очите му.

— Може би не ми харесва идеята да ме наблюдават — погледът му преднамерено се отклони към навеса за лодки.

Саманта го проследи и съзря здравата фигура на Том Карлтън, който обикаляше наоколо с едно платно. Явно е бил там през цялото време, докато са плували. Тя обаче не повярва нито за миг, че присъствието му има нещо общо с промяната в намерението на Крис, и му го каза.

— Не ми ги разправяй тия! — гневът ѝ започна да се разпалва. — Разстрои те моторницата, която мина. Съмнявам се, че те е грижа дали Том или цяла тълпа непознати биха ни видели. Използваш го като извинение. Нещо друго те накара да промениш намерението си.

Бяха стигнали до гъста горичка, където пътеката завиваше и ги скриваше от всички чужди погледи в къщата и в залива. Ръката му

върху гърба ѝ се отпусна и той, спря. Настръхнала от наранена гордост, тя също спря. Пръстите му се плъзнаха през заплетената мокра коса към тила ѝ.

— Не ставай смешна — той ѝ хвърли бавна и топла усмивка.

Саманта веднага попадна в плен на магията ѝ. Остана неподвижна, когато наведе глава към нея. Докосването до устните ѝ беше леко и студено и я отрезви. Тя не искаше внимание. Рязко се отдръпна встрани, а в очите ѝ заискряха пламъчета.

— Не се дръж надменно! — отсече и се извъртя, за да се втурне нагоре по пътеката.

Той я сграбчи за рамото, за да я накара да се подчини, а пръстите му се впиха през хавлията в нежната плът. Тя спря, но не направи опит да се освободи. После със смразяващо презрение погледна ръката, която я стискаше. В този миг отхвърли неговата близост със сила, съперническа на желанието за неговата целувка, което изпитваше само преди минути.

— Веднага ме пусни! — нареди студено.

— Сам, аз... — В гласа му звънна твърдост, едно мрачно предупреждение, което тя прекъсна.

— Рубен е единственият, който ме нарича Сам. За всички останали съм Саманта или госпожица Джентри! Това включва и вас, господин Андрюз! — предупреди го с ледено презрение.

Нещо в думите ѝ го развълнува. Един мускул трепна на лицето му, когато отвори уста, за да отговори. Навикът да наблюдава реакциите на хората и да търси причините за тях вече бе вкоренен прекалено дълбоко у Саманта, за да може да го пренебрегне.

— Заради Рубен е, нали? — запита мрачно. — Страхуваш се от баща ми.

— Не се страхувам от Рубен Джентри — в отчетливо произнесените думи тя долови твърдостта на тихия му глас.

— Вероятно не и в смисъла, който влагат повечето хора — съгласи се Саманта, като разтърси глава. — Не, ти не искаш да си губиш времето с дъщеря му, защото се опасяваш, че ще го засегнеш — в гласа ѝ прозвуча сарказъм. — Да не би да се страхуваш, че ще изтичам при него и ще те обвиня — как беше онази хубава стара фраза, — че си играеш с чувствата ми? Ако направя това, той може много да ти се ядоса и никога да не се съгласи да ти продаде онези

скъпоценни акции, които толкова много искаш да имаш. Каква история само би се получила!

Смехът ѝ бе кратък и презрителен. Той стисна и другото ѝ рамо. Искрящият ѝ поглед непоколебимо посрещна опасните буреносни облаци, които се събираха в очите му. Почувства се обидена от яростта му. В грубата му хватка имаше заплаха да я разкъса на парчета.

— Вероятно би трябвало да разпространя клюката за това, колко се страхуваш от баща ми — продължи тя хапливо. — Обзалагам се, че на мнозина би им било забавно да открият, че трепериш само при мисълта за неговото недоволство. Преструваш се, че си човекът, който пуска музиката, но всъщност си този, който танцува. Ако не беше толкова жалко, би било...

Той я дръпна до себе си и устата му заглуши останалата част от тирадата. Бруталната му целувка опустоши устните ѝ и ѝ причини болка. Не ѝ хрумна нито да се противопостави, нито да отвърне. Единствената ѝ мисъл бе да устои на жестоката атака на собствените си сетива. Беше в плен на гръмотевичната буря на мъжкото му превъзходство. Пулсът отекваше в ушите ѝ. Сякаш светкавица прорязва вените ѝ заедно с изгарящото усещане на страх и възбуда. Цената на грубата му целувка обаче беше неговият гняв и суровата му прегръдка не ѝ донесе никакво удовлетворение.

Когато той вдигна глава, тя остана прикована до мускулестото му тяло, стегната в железния обръч на ръцете му. Чувстваше се обидена и наранена. Въздишката, която се изплъзна от пулсиращите ѝ устни, бе по-скоро знак на поражение, отколкото на облекчение.

— Точно това искаше, нали?

Не беше в състояние да устои на студения му като стомана поглед.

— Не — Саманта затрепери неконтролируемо, но причината сега не беше плуването в ледената вода. Погледът ѝ се отмести от лицето му. — Не, не исках точно това.

Когато се изтръгна от ръцете му, той не се опита да я спре. Хавлията се плъзна по раменете ѝ и тя я уви здраво около себе си в опит да се скрие в грубата материя. Не можеше да обясни желанието си, не и без да признае колко много я бе наранил — първо с чистия си порив да я целуне, после с неговата пародия. Трябваше да защитава семейната гордост, ако не своята собствена.

Саманта изправи рамене и вирна брадичка.

— Не, не искаше — каза той.

Отне ѝ цяла секунда, за да осъзнае, че Крис се съгласява с твърдението ѝ. Резкият тон бе напуснал гласа му, което я накара предпазливо да погледне към него. Изглеждаше леко развеселен.

— Не се ли страхуваш, че ще изтичам при Рубен и ще му разкажа как се отнесе към мен преди малко? — попита тя.

— Не си от хората, които биха изтичали при татко. Ти си независима и самостоятелна като него — каза той, напълно уверен в твърдението си. — Разбрах това веднага.

Саманта го погледна озадачено.

— Ако не си се боял от неприятности с Рубен, защо тогава не ме целуна? — предизвика го тя.

— Но аз те целунах! — отвърна ѝ той самодоволно и с леко повдигане на раменете. — Малко по-грубо, отколкото възнамерявах първоначално, но ти сама си виновна за това. Езикът ти е много хаплив.

— Не разбирам — тя поклати глава, без да му вярва напълно. — Това не обяснява какво те спря първия път.

— Казах ти, исках да сме сами. Хайде — ръката му се плъзна под лакътя ѝ и я обърна към къщата. Поведението му показва, че няма намерение да дискутира това повече. — Да се прибираме!

Саманта прехапа устни. Отговорът му породил още въпроси, но тя усети, че този път той щеше напълно да ги игнорира. Беше казал всичко, което смяташе да каже. Инстинктът ѝ подсказа, че няма да успее да го подразни повторно, независимо от упорството си. Той се владееше напълно и тя се усъмни в способността си да разклати самообладанието му.

Затова мълчаливо му позволи да я поведе към къщата. Чудеше се дали би могла да му повярва. „Да сме сами“, бе казал той, навярно защото Том ги наблюдаваше. Но младата жена знаеше, че не той, а моторницата бе отклонила вниманието му от нея, а за присъствието на Карлтън се е сетил после.

Но защо това би трябвало да има някакво значение? Крис Андрюз не приличаше на човек, който би се интересувал какво мислят другите за постъпките му. Освен ако — една възможност просветна в ума ѝ, — освен ако Том не би разказал какво е видял на сестра си

Маги. Може би това притесняваше Крис и го бе накарало да се отдръпне.

Беше ли Маги негова приятелка, негова любовница? Това, разбира се, беше напълно възможно, независимо от факта, че тя не беше особено привлекателна. Освен това между тях вече имаше някакво недоразумение — както бе подразбрала тази сутрин. Дали не беше заради нея? Дали Маги не ревнуваше, че той е довел вкъщи млада гостенка, която би могла да привлече вниманието му?

Беше доста вероятно. Какво беше казал Крис на Маги? Че и на него не му харесва, както и на нея, но така трябва да бъде. Да, защото така е поискал Рубен. Той специално бе настоял да поканят и дъщеря му. Крис едва ли е бил в състояние да откаже.

Когато стигна до това заключение, тя се почувства нещастна. Испита съжаление, че инстинктът и репортерските ѝ навици не ѝ позволяват да забрави случката, преди да е открила причините, които се крият зад нея. Да, той я целуна. Но не защото е искал това, а защото тя го бе очаквала и го бе подканила. В качеството си на идеалния домакин той се беше подчинил. Би използвал всичко и всеки съвсем безскрупулно, за да получи онова, което желае.

— По дяволите! — с яд изруга Саманта тихо.

Защо ставаше така, че винаги харесваше мъже, чиято крайна цел всъщност беше да искат нещо от Рубен Джентри? Личността ѝ винаги оставаше скрита зад факта, че е негова дъщеря. Досега си мислеше, че се е примирила с това, но изведнъж осъзна, че не е.

Крис Андрюз я беше накарал да почувства категорична непримиримост с това положение. Какво я накара да мисли, че е различен от другите мъже, които познава?

Точно като всички останали, той искаше да я използва за постигане на собствените си цели.

Този факт издигна бариера. Външно, Саманта остана мила и любезна и се съгласяваше с всичко, което той ѝ предложи като забавление през останалата част от следобеда и вечерта. В същото време обаче внимаваше да не създава предпоставки за интимност. Дори да бе забелязал промяната в поведението ѝ, той не го показва. Така вечерта си легна успокоена, че е възвърнала гордостта и самоуважението си.

На следващата сутрин, на път към трапезарията за закуска, тя мина през всекидневната и там видя Крис. Държеше в ръка черна телефонна слушалка. Когато тя влезе, той я погледна и напрегнатото му съсредоточено изражение отстъпи място на явно облекчение.

— Ще ти я дам да говориш с нея — каза мъжът в слушалката, преди да я покрие с длан. — Баща ти е — обърна се към нея. — Появило се е нещо неочаквано и няма да може да дойде преди началото на другата седмица. Искан да бъде сигурен, че си добре и нямаш нищо против да го изчакаш. Уверих го в това, но мисля, че би предпочел да го чуе от теб. — В тона му се долавяше лека насмешка.

Докато вървеше към телефона, Саманта се запита дали Крис не допуска, че би приветствала идеята за още няколко дни насаме с него. Беше достатъчно самонадеяна да смята, че престореното му внимание я е подвело. В своята арогантност вероятно си мислеше, че я заблуждава много умело. Тя обаче не беше играчка, с която можеха да се забавляват, а след това да захвърлят.

Като отпъди тези мисли, младата жена взе слушалката и каза решително и ясно:

— Здравей, Рубен.

— Как си, Сам — прозвуча отговорът.

Тя се усмихна малко тъжно:

— Справям се.

Крис Андрюз се облегна небрежно на стола си. Това не скри напрежението, с което слушаше и наблюдаваше.

— Сам, съжалявам за това забавяне. Повярвай, ако аз...

— Не е необходимо да обясняваш — прекъсна го Саманта. — Зад явната му загриженост долови тревожна нотка, сигурен знак, че е погълнат от някакъв тежък и несъмнено сериозен проблем. Много отдавна беше разбрала, че баща ѝ рядко отлага каквото и да било; освен ако не му попречи назряла криза. — Знам, че правиш всичко възможно — увери го тя. — Не се тревожи за мен. Тук е прекрасно и съм сигурна, че Крис ще ме забавлява, докато дойдеш.

— Крис? — Гласът на Рубен Джентри отекна приглушено. Звучеше сякаш беше на стотици мили и мислеше за съвсем други неща.

— Да, Крис — засмя се Саманта.

— О, да, Крис, разбира се — каза баща ѝ, като че ли току-що проумя за кого говори тя. — Всичко ще бъде наред. Просто изпълнявай това, което ти казва — добави разсеяно.

По устните ѝ заигра недоверчива усмивка. Той навярно мислеше за някакъв много сериозен проблем. Сякаш беше забравил, че тя е на двадесет и две и е в състояние сама да се грижи за себе си. Но в подобни моменти беше някак особено мил. Това събуди у нея инстинкта за послушание.

— Разбира се, Рубен — съгласи се тя с тона на девет годишно дете. — Искаш ли да говориш пак с Крис?

— Не, не е необходимо. Пази се, Сам.

— Добре. Ще се видим.

Нямаха навика да се сбогуват още от времето, когато Саманта беше малка и плачеше безспирно всеки път, когато баща и трябваше да пътува по работа. Бяха сключили споразумение да не го правят, защото той винаги щеше да се завръща. Тази детска логика ѝ позволяваше да го изпраща без сълзи.

Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха малки трапчинки.

Осъзна, че Крис я наблюдава внимателно, едва когато постави слушалката.

— Наред ли е всичко? — попита той и се изправи, когато тя тръгна към трапезарията.

— Прекрасно — отговори тихо, без да го погледне. — Точно както каза ти. Нещо много важно трябва да е възникнало, за да го забави.

Не беше необходимо да споменава, че разтревоженият тон на Рубен говореше за много сериозен проблем. Това съвсем не беше работа на Крис, особено след като самата тя не знаеше за какво точно става дума. Би могло да засяга въпрос, който е от полза за компанията на мъжа срещу нея — конкурент на баща ѝ.

— Двамата сте много близки, нали? — Той издърпа един от столовете край масата в столовата.

— Откакто се помня, винаги сме били сами — съгласи се Саманта. — Обичам да бъда с него. В последно време заради колежа и работата нямах възможност да прекарвам с него толкова време, колкото би ми се искало — това беше истина и тя беше достатъчно

голяма, за да разбере, че този факт е част от превръщането ѝ във възрастен човек.

— Ти много се възхищаваш от баща си, нали? — Крис седна срещу нея.

— Разбира се — младата жена усети, че тази забележка не беше случайна. — Защо?

— Просто си мислех, че на един мъж би му било трудно да се конкурира с баща ти.

На масата беше поставена кана с портокалов сок. Тя напълни две чаши, преди да вдигне очи и да срещне замисления му поглед. На върха на езика ѝ беше да каже, че не очаква който и да било мъж да се конкурира с баща ѝ.

— Да — потвърди Саманта. — Малко мъже могат да се сравнят с Рубен Джентри.

Изречението му помръкна и тя почувства задоволство. Надяваше се, че някъде дълбоко в душата си той крие известно чувство за малоценност. Сега поне не беше толкова сигурен в способността си да я омае.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като потупа меката възглавница, Саманта сгуши глава във вдлъбнатината, образувана от ръката ѝ, и затвори очи. Известно време успя да остане неподвижна в леглото. След това отвори очи с припряна въздишка. Безсмислено беше, просто не ѝ се спеше.

Заопипва нощната масичка, докато намери лампата и я включи. Часовникът ѝ беше до нея. Взе го и въздъхна отново, когато видя, че до полунощ оставаха няколко минути. Макар през последния час и половина да се беше въртяла с надеждата да заспи, сега ѝ се спеше толкова, колкото и когато си легна.

Отметна завивките и се измъкна от леглото. На нощното шкафче имаше книга, но се чувстваше прекалено напрегната, за да чете. Една разходка изглеждаше по-добро решение. Нахлузи тъмносини памучни панталони и карирана блуза. Светлосиньото яке, което Крис ѝ зае по време на пътуването с лодката, висеше до ризата ѝ с качулка и я подсети, че трябва да му го върне. Тя облече спортната блуза и я закопча отпред.

Гумените подметки на платнените ѝ обувки не вдигаха никакъв шум. Промъкна се крадешком по коридора и всекидневната, за да не събуди никого в тихата къща. После внимателно отвори вратата към вътрешния двор и излезе навън в хладната нощ.

Сребрилата светлина на полумесеца осветяваше скалистата тераса пред сградата, откъдето се откриваше изглед към реката. Тръгна напред с ясно набелязана цел. Едно фенерче щеше да ѝ е от полза, но и без него не ѝ бе трудно да открие пътеката сред горичката от вечнозелени храсти, примесени с бук и клен.

Пътеката не бе така гладка и равна като онази, която отиваше до навеса за лодки, но беше лесно да се върви по нея дори и в нощния мрак. Беше я намерила тази сутрин, когато изучаваше района. Водеше до най-издадената част на острова с форма на полумесец. Там, върху скалиста издатина, надвиснала над реката, бе забелязала романтична беседка. Саманта се насочи точно към нея.

Беше открила, че островът е много по-голям, отколкото си го представяше — неколкостотин ярда на ширина, а дължината му бе два или три пъти по-голяма. Ако тук имаше две къщи, обитателите на едната биха могли и да не подозират за съществуването на другата. Къщата обаче беше само една, със собствен навес за лодки и беседка.

Малката кръгла постройка беше пред нея и се белееше на лунната светлина. Подрязаните увивни растения по покрива и около дървения парапет ѝ придаваха приказен вид. Между звездния свод и блещукащото сребро на тихата река, която течеше наблизко, тя изглеждаше нереално красива. Магията на гледката стопи напрежението у Саманта. Тя влезе в беседката и седна напречно на дървената седалка. Облегна се на носещата колона и протегна крак върху пейката. После сгъна другия до гърдите си и обгърна коляното си с ръце. Часовникът ѝ бе останал на масичката до леглото и тя нямаше никаква представа колко дълго седя така, опиянена от спокойствието и потънала в размисъл за ред неща без особено значение.

Би могла да остане там цялата нощ, но бризът откъм реката престана да бъде само освежаващ и се превърна в хладен повей. Като нахлупи качулката си, поседя още няколко минути, преди студът да я накара да се изправи. Тя се прозя и неохотно тръгна обратно по пътеката с лека усмивка. Беше добър знак, че може и да поспи, когато се прибере в стаята си.

С прихлупената качулка, която скриваше светлокестенявата ѝ коса, и ръце, пъхнати в джобовете на блузата, тя закрачи към къщата, без да бърза. Крясъкът на една нощна птица беше единственият звук сред тишината, който предизвести нейното завръщане.

Саманта внимателно отвори вратата и влезе вътре, но веднага замръзна на място, когато чу нисък мъжки глас зад гърба си:

— Ако бях на твое място, нямаше и да помръдна!

Стаята мигновено се изпълни със светлина от лампата над нея, която за миг я заслепи. Тя инстинктивно вдигна ръка към очите си.

— Какво става? — Тревога и удивление се смесиха в краткия въпрос, а качулката ѝ се смъкна назад, когато обърна глава, за да избегне ярката светлина.

— Сам! — разпозна я мъжът, а в гласа му се смесиха гняв, раздразнение и облекчение. — Защо се разхождаш наоколо по това

време?

Беше Крис Андрюз и тя се обърна.

— Не можах да заспя.

Очите ѝ едва си бяха възвърнали способността да фокусират нормално, но беше сигурна, че в ръката, която той извади изпод якето си, е видяла тъмен метал. Оръжие?

С принудена усмивка той поклати глава, а сивите му очи се задържаха върху нея. Тя усети как напрежението му изчезва и той видимо се отпуска.

— Том! — извика Крис към вратата, която Саманта не бе успяла да затвори. С ръце на хълбоците, той леко обърна глава встрани, но погледът му не се отдели от нея. — Всичко е наред. Госпожица Джентри е.

— Госпожица Джентри? — долетя приглушеният и удивен отговор, преди едрият мъж да се покаже в осветеното пространство отвън. — Но как е могла...

Въпросът остана незададен. Том Карлтън забеляза погледа, който Саманта впери в револвера му, и бързо го пъкна под якето си.

— Кълна се, не съм откраднала нищо! — засмя се тя, като вдигна ръце в престорена уплаха и знак, че се предава. После се обърна към Крис. — Само отидох да се поразходя.

Гърленият му смях се сля с нейния.

— Е, не можеш да ни виниш за това, че сме предпазливи — каза Крис. — Изолираните къщи са идеални за крадци, въпреки че те обикновено предпочитат да не са населени. Ние сме тук само от няколко дни, така че може все още да не са разбрали това. Надявам се, че не сме те изплашили много.

— Съвсем малко — призна тя, като я досмеша при мисълта, че всъщност сърцето ѝ беше спряло да бие.

— Съжалявам, но ние... — започна Крис.

Маги Карлтън извика нещо и го прекъсна. Саманта се досети за неизреченото, след като чу думите ѝ:

— Тя не е в нейната... — Разтревожената жена спря на вратата между всекидневната и трапезарията и втренчи недоумяващ поглед в Саманта.

— ... в нейната стая — Крис довърши изречението. — Не, госпожица Джентри не успяла да заспи, затова излязла да се

поразходи. Точно нея е чул Том да обикаля навън.

Сините очи на Маги почти виновно се преместиха от лицето на Крис към Саманта. С напрегната усмивка тя влезе в стаята при тях, а ръцете ѝ нервно започнаха да развързват колана на ватирания пенъоар.

— Доста ни поизплашихте, госпожице Джентри — каза тя с тих смях.

— Вие също — отвърна Саманта.

— След всички тези вълнения не мисля, че който и да е от нас би могъл веднага да се върне в леглото — отбеляза Крис. Изрядният му външен вид с нищо не показваше, че изобщо е лягал. — Маги, защо не приготвиш за всички по един горещ шоколад?

— Разбира се — съгласи се жената след кратко колебание.

— Искаш ли да ти помогна? — предложи Саманта.

— Ще се справя — увери я Маги и тръгна към кухнята.

Младата жена съблече спортната блуза, понеже в къщата беше топло. Том затвори вратите към вътрешния двор и се насочи към масата. Саманта веднага го последва.

— Къде ходи? — Крис яхна един стол наопаки и небрежно провеси ръце през облегалката.

Саманта му разказа и те прекараха няколко минути, обсъждайки предимствата на нощната разходка. После Маги се появи с чашите горещ шоколад. Още преди да допие питието, Саманта почувства успокояващото му въздействие. Може би от това, а и защото бе почти два сутринта, ѝ се доспа.

С едно уморено „лека нощ“ към тримата, които останаха около масата, тя тръгна към стаята си. На средата на пътя се сети, че е забравила блузата си на стола.

Когато влезе във всекидневната, чу Крис да казва:

— Бих искал да знам как е могла да излезе от къщата, без никой от нас да я чуе.

Саманта се подвоуми. Беше уморена и нямаше желание да се намеси в повторното разискване на случая. Повдигна рамене и пое обратно към стаята си. Блузата можеше да почака до сутринта.

На следващата сутрин я събуди почукване на вратата. Намръщена от недоволство, че нарушават съня ѝ, тя отвори очи към слънчевата светлина, която надничаше през спуснатите завеси.

— Кой е? — промърмори Саманта, без да промени удобната си поза.

— Изгрей и заблести!

Вратата се отвори и Крис Андрюз застана на прага. Висок и жизнен, той изглеждаше така, сякаш е спал осем часа, което според Саманта беше невъзможно.

— Колко е часът? — смотолеви тя, като уморено прокара ръка през разрошената си коса и отново полегна по гръб, дръпвайки завивките към себе си.

— Почти десет — отговори той.

Тя пресметна, че при това положение осем часа сън бяха напълно възможни, макар той сякаш да бе на крак от часове. Сънливият ѝ поглед се плъзна по дългите му крака, обути в памучни панталони. Под жълтото яке с отворен цип бе облякъл карирана риза с разкопчана яка.

— Чувствам се така, сякаш току-що съм си легнала — промърмори тя лениво, което накара гласа ѝ да звучи по-дрезгаво от обикновено.

— Някакви последици от снощното приключение? — запита той, наклонил шеговито глава.

— Никакви — Саманта поклати отрицателно глава, без да се надигне от възглавницата. Още непробудена напълно, внезапно осъзна, че вероятно има причина да я събуди. — Какво искаш?

— Помислих, че бихме могли да поплаваме. Тъй като никога преди не си била в района на Таузанд Айлъндс, реших, че е добра идея да те поразведа наоколо. Няма по-добър начин да видиш всичко от моята лодка. Идваш ли? — Той наведе глава в престорено предизвикателство.

Предложението изглеждаше примамливо дори и в полусъненото ѝ състояние.

— Разбира се — съгласи се тя. — Само ми дай половин час, за да се разсъня и облека.

— Имаш го. Кафето те чака в столовата, а Маги приготвя обяда ни. Лодката ще е на старт веднага щом се приготвиш — завърши той и се пресегна да затвори вратата.

Четиридесет и пет минути по-късно лодката вече напускаше залива с изключен двигател и вдигнати платна. Том Карлтън се беше

присъединил към тях, за да управлява моторницата, и това за момент изненада Саманта. Недоумението явно се изписа по лицето ѝ, защото почти веднага получи обяснението, че плаването близо до островите през множество тесни канали би могло да бъде опасно поради променливите течения.

Саманта реши, че присъствието на Том е оправдано, и се зае да изучава Крис Андрюз. Бризът рошеше гъстата му тъмна коса. Лицето му, с неправилните си черти, загорели от слънцето, бе обезпокоително привлекателно на фона от земя, небе и вода. Чувствен и мъжествен, той беше в стихията си. Загледан в далечината, погледът му беше като на орел.

Макар здравият разум да я предупреждаваше, че това е не само безполезно, но и опасно, Саманта чувстваше как физическото привличане между тях расте. Тя беше тук като наследница на баща си, а не просто като жена. Вероятно присъствието на Том Карлтън щеше да ѝ помогне да не забравя този факт. Домакинът ѝ всъщност държеше дъщерята на Рубен Джентри да не се отегчава.

Тъмният му поглед се отмести към нея и тя се престори, че разглежда пейзажа зад него. Той я огледа от главата до петите и докато очите му шареха по нея, тя беше спокойна, защото знаеше, че изглежда добре в белите си панталони и моряшкото яке. Тъмни къдрици се измъкнаха изпод бялото шалче в косите ѝ и се разпиляха по челото.

— Будна ли си вече? — В тона му се долавяше весел упрек.

— Напълно. Толкова е красиво! — Ентусиазмът ѝ беше изцяло престорен. — Това там Канада ли е? — попита, като посочи с ръка към сушата, която уж изучаваше.

— Да, това е канадски остров.

— Няма ли да се движим по корабния канал? — попита тя.

Те държаха курс на изток, но бяха на значително разстояние от големия презокеански лайнер, който плаваше нагоре по реката.

— Морският път е главно от страната на Щатите. Смятах първо да ти покажа канадската част, Адмиралските и Флотските острови, за да добиеш представа за естествената красота тук, преди да се насочим към изкуствения разкош на американските острови — обясни Крис, като сви устни и се намръщи обиден.

В продължение на няколко минути Саманта остана загледана в сапфирената вода и смарагдовите острови.

— Сигурно е красиво — каза разсеяно.

— Индианците наричат този район Градината на Великия дух. Ранните френски изследователи са му дали наименованието, с което е известен — Les Mille Iles, или Таузанд Айлъндс. Реката Сейнт Лорънс е била индиански главен път. Наричали я Река без край, което не е било точно, защото те не са могли да я ползват за плаване заради бързеите.

— Каква е разликата между реката Сейнт Лорънс и морския път, наречен със същото име? — Репортерският ѝ хъс да проучва непознатото заработи.

— Реката винаги си е била тук, а морският път е изкуствен воден маршрут в сушата с дължина около 2300 мили. Простира се от залива Сейнт Лорънс до езерото Супериор. Свързан е с поредица от отклонения и канали, включително и седемстепенната система, която качва корабите нагоре по течението на Ниагара.

— Фантастично! — възкликна Саманта.

— Кораби от всички краища на света пътуват по водния път — добави той. — Съоръжението беше довършено с общите усилия на американското и канадското правителство. Замисляла ли си се някога, че границата между Канада и Съединените щати е най-дългата неохранявана граница в света? — той ѝ отправи една бърза и ослепителна усмивка.

Тя поклати отрицателно глава:

— Не, никога не ми е идвало наум.

Докато лодката се плъзгаше безшумно по водата, а вятърът издуваше платната, той успя да ѝ разкаже историята на региона по време на ранните войни, например през 1812 г. и Отечествената през 1837 г., когато параходът „Сър Роберт Пийл“ бе потънал в американския канал. Докато го слушаше, край тях се редяха малки и големи острови. Някои от тях не даваха признаци на живот, а други бяха осеяни с уютни бунгала сред бухнали зелени дървета.

— Този район е бил много оживен по време на сухия режим. Контрабандистите използвали множеството острови, за да се изплъзват от митническите кораби. На един от тях винаги можело да се намери контрабандно уиски и за това дори го кръстили Острова на уискито. — Сега зад тях беше групата на Адмиралските острови и Крис насочи

вниманието ѝ натам. — Това е Гананок, Онтарио, в континентална Канада. Един много живописен град.

— Ще спрем ли там? — попита Саманта, въодушевена от идеята да се поразходи по непознатите улици.

— Няма да имаме време.

Той обаче насочи лодката достатъчно близо до брега, за да ѝ позволи за утеха поне да погледа градчето от разстояние. Малко туристическо корабче беше закотвено в пристанището и на Саманта ѝ се прииска да е един от пътниците му. Но Крис вече обръщаше платноходката към открити води и тя нямаше време да разгледа града.

Той поднови разказа си. Повечето от къщите, които тя бе видяла по късчетата суша сред реката, бяха обитавани само през лятото. В други обаче хората живееха постоянно. Като жителите на остров Гриндстоун, който приближаваха в момента, на път през Флотската група на канадските острови.

— Това са предимно селскостопански общности — каза той и добави: — Някога местните са се занимавали предимно с млекодобив. На Гриндстоун например произвеждали марково сирене, наречено на името на острова. Хората тук имат собствена начална училищна система, която обхваща децата до седми или осми клас. За да довършат образованието си, трябва да отидат на континента. Докато учат там, обикновено живеят при приятели или роднини.

— Това се казва ранно напускане на семейното гнездо! — усмихна се Саманта.

— Какво ще кажеш да слезеш долу и да видиш какво ни е приготвила Маги за обяд? — предложи Крис. — Не знам за теб, но аз започвам да огладнявам.

— Ти ли? — засмя се тя. — Аз дори не съм закусвала, пих само кафе.

— Не се бави прекалено, иначе ще пропуснеш гледката — извика той след нея.

Когато тя се върна със сандвичите и студената бира, Том взе един и се усамоти в предната част на лодката. Саманта се запита дали той поначало е необщителен, или просто е добре обучен работник. Почти не бе забелязала да наблюдава нея или Крис. Изглеждаше по-заинтересуван от другите лодки по реката, отколкото от свежия пейзаж наоколо. Разбира се, навярно бе свикнал с него. Но за нея

изживяването беше съвсем ново. Никога преди не беше виждала нещо подобно. Докато отхапваше с апетит от преполовеното хлебче с пълнеж от шунка и сирене, тя изпита съжаление към човека, който не би забелязал тази необикновена красота. Като хвърли поглед към мъжа при кормилото, тя се опита да определи реакцията му. Отсечените му и загорели от слънцето черти издаваха само напрегнато внимание, когато навлязоха в един тесен канал между два острова. Саманта знаеше, че той познава добре района, и се почувства в пълна безопасност. Затова се загледа в Крис.

Облеклото му с нищо не издаваше предприемача и финансовия магнат. Той, разбира се, не приличаше на обикновен работник, но нямаше и нищо общо с предварителната ѝ представа за Крис Андрюз. Преди да го срещне, тя си мислеше, че човек като него облича елегантни бели панталони и жилетка и носи капитанска шапка, когато е на яхтата си. Мъжът пред нея, гологлав и с разрошена от вятъра коса, беше с избелели дънки и яке.

Саманта осъзна, че предпочита истинския Крис Андрюз пред онзи от въображението си. При тази мисъл тя бързо се изправи.

„Внимавай! — каза си. — Помни, че си тук само защото той иска нещо от Рубен.“ Сандвичът почти изгуби вкуса си.

През Флотската група от острови курсът им ги отведе до канадския канал. От висока бяла кула им направиха знак. Крис ѝ обясни, че това е комплексът Скайдек на остров Хил, откъдето може да се види целият регион. Част от мостовете на Таузанд Айлъндс се появиха пред тях заедно с островите, разположени стъпаловидно от двете страни на реката.

Тя изслуша разказа за лабиринта от острови, познат като Изгубения канал. По времето на ранните войни, на пиратите и на сухия режим той често бил използван от бегълци, които са познавали района достатъчно добре, за да се скрият от преследвачите си.

Когато преминаха под моста, Крис нареди на Том да намали броя на платната и лодката забави ход. Саманта го погледна с любопитство.

— Палисадите — отвърна той на мълчаливия ѝ въпрос.

Тя вдигна очи и видя стръмни скали пред тях. Отвесни и назъбени, те се издигаха над спокойната река. По каменната им гръд играеха отсенки в розово. Тишината наоколо и суровата красота внушаваха страхопочитание.

Щом преминаха край град Рокпорт от канадската страна, Крис промени курса, за да се насочат към отсрещния бряг.

Усмивката, която ѝ отправи, беше бегла и леко цинична.

— А сега — изкуствения разкош, за който ти говорех. Това е игрището на милионерите — каза той.

Не след дълго Саманта разбра за какво става дума. Островите, които бе видяла до този момент, изглеждаха почти диви, със скромни селски къщички. По течението на американския канал гледката се промени. Гъстата растителност от дървета и храсти, която предпазваше девствената земя от жарките лъчи на лятното слънце, започна да отстъпва пред добре поддържани морави, зелени и тучни. Богаташките вили бяха палати. Естествената хубост на природата явно не е била достатъчна, защото собствениците бяха декорирали поляните си със статуи и цветни градини. Архитектурата на някои от къщите принуди Саманта да занемее. Те бяха красиви, но в пълен контраст с всичко, което бе видяла по време на плаването.

След като преминаха край островите Съмерланд, Крис каза загадъчно:

— Идва ред на прадядото на всички тези дворци. Нали си чувала за замъка Болт?

— Да — отвърна колебливо Саманта. Опита се да си спомни какво е чувала за него, но откри, че представата ѝ е доста смътна. — Това е замък, който някакъв мъж построил за жена си.

— Да, казвал се е Джордж Болт. Историята на този човек е като приказките на Хорацио Алгер за дрипльото, който спечелил баснословно богатство. Дошъл тук като емигрант от Европа по време на Гражданската война и натрупал завидно състояние. Като малко момче той бил виждал замъците по бреговете на Рейн и мечтата му била да притежава свой. Когато със съпругата му видели остров Харт, който по онова време наподобявал сърце, решил да го купи и да осъществи мечтата си. Очевидно е бил голям романтик, защото похарчил значителна сума, за да придаде на природната форма завършен вид. Нарекъл острова Харт Айлънд. После започнал да строи замък си. Планирал цяла колония с поредица сгради, за да приема стотици гости заедно със слугите им. Мрамор, гоблени, коприна, килими били доставени за обзавеждането. Когато жена му починала,

Болт вече бил похарчил над два милиона долара. При нейната смърт строежът спрял и замъкът не бил завършен.

Величествени средновековни кули се издигаха над гористия остров пред тях. Когато лодката се приближи, контурите на замъка се очертаха ясно. По острова се разхождаха туристи, а множество лодки се полюшваха на пристана.

— Бил ли е реставриран? — попита Саманта.

— Не, когато градежът спрял, крадци и вандали отмъкнали или опропастили по-голяма част от стойностните неща. В продължение на години замъкът е бил изоставен единствено на приливите. В момента е буквално руина и туристите могат да видят само няколко от четиристотинте му стаи. При днешните инфлационни цени възстановяването му вероятно би струвало около двадесет състояния като богатството на Болт — Крис замълча и леко се намръщи. Присвил очи, той се загледа в кулите, които се издигаха над дърветата. — Сега това място е само романтичен символ на една мечта, станала безсмислена след загубата на любимата.

Саманта се почувства завладяна от тази трагична история и в гърлото ѝ заседна буца. Глупаво беше да се вълнува толкова и тя направи опит да се отърси от тягостното усещане.

— Хайде да спрем — предложи разпалено. Погледът му обходи острова и тълпата туристи. После рязко и категорично поклати глава.

— Не. Нямаме време.

Саманта погледна часовника си и възрази:

— Наистина, минава два, но сигурно можем да спрем за половин час.

Тя погледна Том, изправен по средата на палубата. Той явно бе чул молбата ѝ и отказа. Когато обърна очи към Крис, изражението му беше мрачно. После едрият мъж огледа другите лодки, след това и замъка. Бяха изминали само няколко секунди.

— Страхувам се, че не — отказа Крис отново. По устните му заигра усмивка, но тя не промени неговата непреклонност. — Може би някой друг път.

Като сви покорно рамене, Саманта извърна глава встрани и спря объркан поглед върху високите навеси за лодки. Обхвана я странното усещане, че дори да имаха на разположение целия следобед, Крис пак би отказал да се доближи до брега.

Нямаше никакъв смисъл. Той положи специално усилие да я заведе на обиколка из района на Таузанд Айлъндс и въпреки това ограничаваше разходката само до плаването.

С половин ухо тя слушаше коментара, който съпровождаше равномерния ход на лодката покрай замъка. Саманта забеляза по-нататък грандиозните постройки на Таузанд Айлъндс клуб, елегантните вили на някои знаменитости, острова, познат като Пещта на Дявола, който някога служил за скривалище на известен пират, извисената американска дъга на международния мост, фара на Рок Айлънд, който вече не функционираше, и парка Таузанд Айлъндс. Нито една от тези забележителности не задържа задълго вниманието ѝ.

Живописната гледка към град Клейтън я подтикна да провокира Крис за последен път, особено след като ѝ спомена известния музей там. Тя го погледна и заяви:

— Мисля, че и тук няма да можем да спрем.

Прикритото предизвикателство в тона ѝ го принуди да обърне към нея замислените си очи.

— Не сега — отговори, без да увърта.

Не, когато и да било. Усещането ѝ за неговата категоричност бе толкова силно, сякаш го бе изрекъл на глас. Силата на собствената ѝ увереност я изплаши, още повече че нямаше ни най-малка представа защо той не иска тя да слиза на брега. През последния час на пътуването им обратно мислеше и мислеше, но не можа да се сети поне за една логична причина, която да обясни действията му.

ПЕТА ГЛАВА

Саманта прокара пръсти по столчето на чашата си. Няколко капки червено вино оцветяваха дъното ѝ. Тя не обърна никакво внимание на грандиозния ален залез, който бавно избледняваше в лилав здрач. Нищо не можеше да я впечатли, откакто си бе задала въпроса, на който още нямаше отговор. Защо Крис не ѝ позволи да слезе на брега?

Тя обърна очи към него и видя, че я наблюдава. Усмихна му се и отдръпна ръка от празната чаша, като осъзна, че през последните няколко минути никой от тях не беше проговорил. Саманта нервно навлажни долната си устна с върха на езика и се помъчи да измисли някаква безобидна реплика.

— Тук е спокойно, нали? — каза.

— Да.

Този път и двамата се бяха преоблекли за вечеря. Той носеше фино бяло поло под тъмносиньо сако и светлосини панталони. Това беше друго, което я объркваше. Тя се чудеше защо при всичките си пари той няма нито едно сако, което да стои като излято на широките му рамене и мускулестия гръден кош. Дрехата, която бе облякъл сега, не беше лоша, но щеше да е далеч по-добре, ако не изглеждаше, че го стяга.

Тя стана от стола с въздишка, като приглади с длани меката материя на тъмночервения си костюм. Той се състоеше от пола-панталон до глезените и блуза с дълъг ръкав, обточена с дантела около затвореното деколте. Яркият цвят подчертаваше матовия тен на лицето ѝ.

— Отново ли си неспокойна? — попита Крис, като също се изправи.

— Отново? — Въпросът му я смути и тя обърна глава към него.

— Снощи не можа да заспиш — напомни ѝ той.

— О, да — Саманта кимна в знак на съгласие.

Предположи, че не е успяла да прикрие своята несъсредоточеност. Точно в този момент не беше склонна към откровение, поне не и докато не разбере какво става. Но той беше готов да отдаде нейната разсеяност на емоциите от деня и тя охотно прие това.

— Струва ми се, че наистина съм малко неспокойна — призна младата жена.

— Вместо да рискувам снощната история да се повтори, мисля, че е по-добре да ти предложи една разходка преди полунощ.

Саманта отметна един кичур от бузата си.

— Не е лоша идея — гласът ѝ обаче прозвуча приглушено.

Когато излязоха в здрача навън, Крис се огледа.

— Какво искаш — просто да се разхождаме или предпочиташ определено място?

След едно нерешително движение тя отговори:

— Беседката.

Той леко постави ръка отзад на кръста ѝ и тя му позволи да я поведе по пътеката, по която бе поела предишната нощ. Тя беше посипана с борови иглички, които пукаха под сандалите ѝ. Саманта не можеше да пренебрегне стъпките му до себе си, нито топлината, която преливаше в нея от неговата ръка.

Изведнъж реши, че изборът ѝ за беседката беше грешка, но вече бе прекалено късно, за да се връщат. Удължените сенки на дърветата сякаш се отдръпнаха и осмоъгълната постройка се появи пред тях. Когато ръката на Крис се отпусна, тя започна да диша по-леко и пулсът ѝ възвърна спокойния си ритъм.

Щом влязоха в беседката, Саманта се спря до парапета към реката. В настъпващия мрак проблясващата водна повърхност отразяваше замиращата светлина на залеза. Крис застана до нея. Облегна рамо на един от стълбовете и постави крак върху пейката. Не реката обаче привличаше вниманието му. Той гледаше Саманта със загриженост, скрита зад маската на сдържано спокойствие.

— Тревожи ли те нещо, Сам? — попита след няколко минути пълно мълчание.

— Защо питаш? — отвърна тя учудено, сякаш въпросът му беше нелеп.

Погледът ѝ обаче устоя на пронизателните му очи и започна да блуждае по мъжествената му фигура.

— Изглеждаш така, сякаш си мислиш за нещо определено — в гласа му все още се долавяше сериозна нотка, независимо от опита ѝ да се пошегува.

— Това не е ли в реда на нещата? — сви рамене Саманта, за да му покаже, че не става въпрос за нещо важно.

Беше ѝ трудно да мисли, когато той беше толкова близо. Но щом се изправи, като че ли искаше да разгледа отблизо лицето ѝ, стана още по-зле.

Сърцето ѝ се разтупка, когато с престорено безразличие извърна очи към небето, което беше започнало да придобива мастиленосин оттенък. Там беше изплувал сребърният сърп на луната и първата вечерна звезда се усмихваше. Тя усети, че ще ѝ е трудно да запази самообладание. Мускусният аромат на одеколона му се носеше из въздуха и една неволна въздишка се изтръгна от устните ѝ.

— Забавлява ли се днес?

— О, да — тя рязко се извърна към него и му се усмихна с изкуствен ентузиазъм. — Островите са прекрасни.

Бризът откъм реката разроши косата ѝ и няколко кичура полепнаха по влажните ъгълчета на устата ѝ. Тя повдигна ръка да ги махне, но неговите пръсти вече бяха там и отмятаха копринените ѝ къдрици, а после се заплетоха в гъстата грива на тила ѝ.

Почти в същия миг той плъзна другата си ръка зад гърба ѝ и я притегли към себе си. Изненадана, тя се вкопчи в мускулестата десница, която я обгръщаше, за да се освободи. Но опитът ѝ не успя, защото попадна в плен на загадъчно тъмния му опияняващ поглед. Трябваше да се противопостави, но в действителност не желаше да го направи. И той сигурно знаеше това. Беше твърде опитен, за да не усети кога една жена иска да бъде целуната. Вероятно за да усили желанието ѝ, изчака още няколко напрегнати секунди.

След това устата му топло докосна нейната с възбуждаща милувка, докато леко разтвори стиснатите ѝ устни. Саманта нямаше нито волята, нито желанието да устои на убедителното му умение. Краката ѝ се огънаха под чувствения изблик и тя потърси опора в здравето му тяло.

Изпита настойчива нужда от неговата целувка и разтвори устни. Агресията на неговото обсебване я развълнува по-силно от всяко друго чувство, което някога беше изпитвала. Вкусът на устата му събуждаше сексуалното ѝ желание, целувките му бяха буйни и влудяващи. Бедрата ѝ се притиснаха към здравите мускули на краката му.

В сладостта на отдаването, тя разтвори свитата си в юмрук ръка, за да погали рамото му. Той я улови за китката и се взря в замаяния блясък на очите ѝ. Тлеещият мрак в тъмните му очи разкри чувствения порив, който отговорът ѝ предизвика у него, макар да владееше чувствата си по-добре от нея.

Железният обръч на прегръдката му я държа в плен няколко секунди. Погали с палец нежната кожа на китката ѝ, където пулсът беше ускорено.

После челюстта му се стегна решително. Той я освободи, обърна се и се отдалечи в сянката. Огънчето от кибритена клечка възпламени края на цигара. В следващия миг той я пъкна в ръката ѝ.

Разтреперана, тя я пое и всмукна дълбоко с надеждата, че никотинът ще окаже желаното успокояващо въздействие. Тишината обаче бе изнервяща. Саманта ясно му беше показала, че целувката му ѝ харесва и не желае тя да свършва. Защо тогава се бе отдръпнал?

Единственото възможно обяснение за това, че беше реагирала толкова естествено на милувките му, я изпълни с отвращение към нея самата. То ѝ налагаше поне да опита да възвърне част от достойнството си.

— Не беше длъжен да ме целуваш, Крис — издайническа дрезгавина прозвуча в гласа ѝ. Почувствала силата на острия му поглед, продължи да гледа към реката. — Когато се съгласих с предложението ти за нощната разходка, това беше всичко, което очаквах. Не съм си и помисляла, че лунната светлина ще те накара да смяташ, че очаквам флирт.

— Според теб това ли е причината, че те целунах? — Гласът му беше мрачен и напрегнат. Той улови брадичката ѝ с пръсти и обърна лицето ѝ към лунната светлина така, че да види изражението ѝ. Очите ѝ вече не гледаха замаяно. Бяха широко отворени и откровени. — От чувство за дълг? И под влияние на романтиката?

— А не е ли така? — отвърна Саманта с укор. — В крайна сметка аз съм твоя гостенка и дъщеря на Рубен Джентри.

— Следователно — продължи той мисълта ѝ, — аз съм длъжен да те забавлявам по всякакъв начин, дори да удовлетворявам романтичните ти фантазии, породени от магнетичната светлина на луната — смразяващото му презрение издаваше дива ярост. — Подалеч от истината не би и могла да бъдеш, госпожице Джентри, във всяко отношение.

— Не разбирам... — тя смръщи объркано вежди и се взря в сянката, за да види лицето му.

— Не е необходимо да разбираш — отсече рязко той. — Не е необходимо нищо друго, освен... — Внезапно замлъкна и се загледа в нея.

Изминаха няколко напрегнати секунди. Крис тихо изруга под нос. После пусна брадичката ѝ, измъкна цигарата от ръката ѝ и я хвърли в мрака.

Стоманеният обръч на ръцете му отново се склучи около нея. Огнена страст изгори устните ѝ и я захвърли във вихъра на чувствата, преди Саманта да осъзнае това, което става. Тя се поддаде на властната му уста и устните ѝ се разтвориха под мощния ѝ порив. В болката, която ѝ причиняваше, имаше дива сладост.

Тялото ѝ покорно позволи да бъде притиснато интимно към мъжествената му фигура. Тя искаше да обвие ръце около врата му, но здравата му прегръдка ѝ позволи само да се вкопчи в ревера на сакото му. Той остави насладата на устата ѝ, за да обсипе с целувки лицето ѝ. После с леки захапвания слезе по шията ѝ, докато не изтръгна от нея стенание на болка и страст. Краката не можеха да я държат права и тя се отпусна в ръцете му. В опита да се улови за него пръстите ѝ се натъкнаха на кожена презрамка под сакото му.

Той спря атаката си, после се отдръпна, хвана ръцете ѝ и ги притисна към гърдите си. Тя неволно залитна към него и чу неравномерното му дишане. Бе сигурна, че тъмните му мигли прикриват желанието, което гори в очите му. Когато се досети, че нейните очи навярно изразяват същата страст, сведе поглед към големите ръце, които държаха нейните.

— Трябва да съм си изгубил ума, за да се забърквам с теб — каза задъхано той.

— Аз... — започна Саманта.

— За бога, не казвай нищо повече! — прекъсна я гневно. — И без това е достатъчно зле. Хайде! — той я отгласна от себе си и дори ѝ причини болка, когато я побутна към пътеката. Въпреки това тя беше достатъчно близо до него, за да почувства допира на рамото му до своето. — Връщаме се вкъщи, преди нещата да излязат от контрол.

Не суровият му повелителен тон обаче възпря Саманта да се възпротиви. Причината бе мимолетният допир на ръката ѝ до нещо твърдо под мишницата му преди малко. То предизвика поредица от спомени, които внезапно се съединиха като парчета от мозайка.

Зле скроените сака и фактът, че го бе виждала само веднъж по риза. Рязкото изтръгване от ръцете ѝ, когато се опита да го прегърне. Кожената презрамка, която напипа под сакото му.

И преди всичко случката от предната вечер, когато ѝ се стори, че прибра пистолет в якето си. Тогава не беше сигурна дали точно това е видяла, но сега вече знаеше. Беше уверена, че и в момента той е с кобур, препасан през рамото.

Защо? Защо го носеше? За защита от евентуални натрапници? Не, Саманта не можеше да приеме това; заплахата не беше чак толкова голяма. „Попитай го — подтикна я един вътрешен глас. — Засмей се и се пошегувай, че те смята за толкова опасна, за да носи оръжие.“ Студените вълни на страха обаче, които я обляха, я накараха да замълчи.

Наближаваха къщата, чиито светлини ставаха все по-ясни. Саманта се препъна, но той не пусна ръката ѝ, макар тя да извика от болка. Освободи я едва когато стигнаха на няколко крачки от вратата.

Когато влязоха вътре, тя тръгна пред него и неловко прекоси празната всекидневна. Застана несигурно до масивната каменна камина, без да има възможността да избяга по-далеч, и скръсти ръце. Той спря по средата на стаята и тя усети, че тайно я наблюдава.

Като остана с гръб към него, тя прокара пръсти през косата си. Сърцето ѝ ехтеше като барабан в тягостната тишина. Само ако можеше да престане да я разглежда като бактерия под микроскоп, помисли си отчаяно. Просторната стая осигуряваше достатъчно разстояние помежду им, но въпреки това тя разсъждаваше не по-ясно от преди, когато беше в ръцете му.

— Ще поръчам на Маги да ни донесе кафе — неочаквано каза той.

Раздразнението правеше гласа му рязък и неестествено чужд.

— Не — Саманта се извъртя, като неволно притаи дъх, когато острият му поглед я прониза. Покоряващата му мъжественост предизвика непознат страх у нея, по тялото ѝ внезапно пробягаха тръпки, а пулсът ѝ се ускори. — Не искам никакво кафе — заяви тя след кратка пауза. — Аз... аз не успях достатъчно да поспя снощи. Мисля, че ще си легна рано.

След като вече бе взела решението си, тя пое към коридора, който водеше до спалнята ѝ. Саманта усети, че той също се раздвижва, и ѝ се прииска да се затича, но направи усилие да не бърза.

— Сам! — повелително изрече гласът му.

Тя се спря на вратата на стаята, като се опита да срещне тъмния му поглед, без да издаде вътрешната си тревога. Когато той се приближи с бавни и провлачени стъпки, почувства как коленете ѝ омекват и се подпря с ръка на стената.

Крис спря на крачка от нея. Скулестото му лице изглеждаше сурово, измъчено и привлекателно. Устните му бяха свити мрачно, челюстите — стиснати и напрегнати.

Той протегна ръка да докосне бузата ѝ и палецът му леко погали гладката ѝ кожа. Саманта видимо потрепери, когато пламъкът на милувката му премина през нея. Бързо сведе поглед, като се постара да не поглежда към издутината от лявата страна на сакото му. Дори и страхът не можеше да възпре желанието ѝ да се озове в ръцете му.

— Моля те, изморена съм — тя се опита да си придаде привидно безразличие.

Палецът му се плъзна под брадичката ѝ, за да я повдигне нагоре.

— Сам, аз... — Напрегнатият му нисък глас не успя да изрази мисълта му.

Нечии стъпки се чуха наблизо и той отпусна ръка. Саманта се възползва от случая.

— Лека нощ, Крис — промърмори младата жена, когато Том се появи във всекидневната. Тя забърза надолу по коридора към спалнята си.

След няколко минути беше в леглото си и бе изгасила светлината. Дълго лежа будна в тъмното, потънала в размисъл. Всеки път, когато се опитваше да се концентрира върху причините, поради които той носи

оръжие, мислите ѝ я връщаха към магията на целувките му и към изпепеляващата страст, която бе разпалил у нея.

Най-сетне заспа, но сънят ѝ бе повърхностен и неспокоен. На следващата сутрин се събуди преди осем.

Когато влезе в столовата, Крис вече закусваше. Поздрави я неочаквано резервирано. Тя предприе подобна стратегия, след като отново забеляза издутината отляво на светлокафявото му памучно яке. На масата имаше портокалов сок, кафе и препечена филийка. Нямаше желание за нещо повече, така че отхвърли предложението на Маги за бекон и яйца, когато жената за кратко се появи в стаята.

— Беше споменала, че трябва да си купиш някои неща от града — каза небрежно Крис, палейки цигара.

Тя се загледа в преполовената препечена филийка в ръката си. След вчерашните ѝ подозрения въпросът я завари неподготвена. Той, изглежда, ѝ предлагаше да отидат на покупки. При пристигането си тук тя беше намерила почти всичко, от което би могла да се нуждае. Саманта обаче нямаше намерение да признае това.

— Има няколко неща — излъга тя и отхапа леко от филийката.

— Направи списък и го дай на Маги. Тя ще се погрижи да получиш всичко необходимо — той тръсна кибритената клечка, за да я угаси, и я хвърли в един пепелник.

Погледът ѝ се плъзна през масата към съдържано любезното му изражение. Значи нямаше да ѝ бъде позволено да отиде до града. Трябваше обаче да се увери, че наистина има предвид точно това и то не е плод на въображението ѝ.

— Не е необходимо — отхвърли тя предложението и се усмихна престорено, като добави още една лъжица мармалад към филията си. — Аз ще отида с нея до града. Ще бъде забавно да пообиколим магазините.

— Маги няма да ходи в града.

Загадъчният му отговор я накара да срещне неговия сериозен тъмен поглед. Напрегнат и бдителен зад непринудената маска, той привлече вниманието ѝ.

— Не разбирам — засмя се Саманта смутено.

— Тя ще поръча по телефона някои неща, от които се нуждаем, и една моторница ще ги донесе следобед — обясни мъжът.

— О! — тихо възкликна младата жена с разбиране.

Понеже нямаше какво повече да каже, започна да предъвква намазаната с мармалад филия. Тя обаче вече не ѝ беше вкусна.

Сутрешните часове минаваха бавно. Беше ѝ трудно да изглежда естествена и да не се поддава на всички тези подозрения и съмнения, които се появиха отново. Нещо повече, след бурните целувки от предната вечер отчуждението на Крис беше обезпокоително. Той избягваше и най-малката възможност да я докосне, колкото и невинно да беше, и чувствителността на Саманта се изостри до крайна степен. Въздухът около нея бе наелектризиран, сякаш приближаваше буря.

Погледна тайно към Крис. Той се бе изтегнал в един от градинските столове, сякаш незасегнат от подводните течения, които я измъчваха. От мястото си, облегната на една скала, можеше да го наблюдава в профил. Мъжествен, жизнен и загорял от слънцето, той изглеждаше спокоен, с отпуснато тяло. Равномерното повдигане на гръдния му кош показваше, че спи.

След обяда те бяха във вътрешния двор. Саманта едва се бе докоснала до храната, понеже нервите ѝ бяха прекалено обтегнати. Сега се слушваше за шума от пристигащата лодка, което беше единствената причина, поради която се съгласи да излезе на двора.

Вече бяха минали няколко моторници. Първоначално те привличаха интереса ѝ, но когато подминаваха острова, тя изпитваше разочарование. Приглушеният напев на двигател започна да приближава и тя се стегна в очакване, защото звукът значително се усили. После чу това, на което се надяваше. Моторът затихна изключен.

Саманта отново погледна Крис и предпазливо се изправи от скалата, тъй като не бе сигурна дали той спи, или само е затворил очи. Като се мъчеше да изглежда безгрижна, пъкна палци в джобовете на дънките си и бавно закрачи по пътеката към навеса за лодки, където моторницата с доставките би трябвало да спре.

— Отиваш да се поразходиш ли? — За момент бавният глас я парализира.

Тя се обърна рязко и се усмихна напрегнато.

— Смятам да се поразтъпча наоколо.

— Имаш ли определена цел? — Тя долови остра нотка в непринудения въпрос.

Саманта се подвоуми. Дали да признае, или да се опита да го заблуди? Не, трябваше да каже истината. Трябваше да знае точно какво е положението ѝ. Въображението ѝ не спираше да работи. Трябваше да разбере дали предположенията ѝ бяха верни. Тръпки я побиха от това решение и от възможните му последици.

— Мислех да отида до залива — отвърна тя и забеляза мрачната извивка на устните му. Докато все още имаше кураж, продължи: — Моторницата с доставките е на пристана. Чух я преди минута.

— Това не е голямо събитие — сухо се пошегува той.

— Не е, но ми се ще да направя точно това. Нещо против? — Не можеше да не го предизвика, независимо че сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Всъщност не — отвърна мъжът, но инстинктът ѝ показваше, че лъже. Той бавно се изправи на крака. — Какво ще кажеш, ако ти отправя едно по-съблазнително предложение? След като искаш да отидеш до залива, защо първо не си облечеш банския, а след това да поплуваме няколко часа?

Идеята изглеждаше съвсем обикновена, но Саманта разпозна тактиката му за печелене на време.

— Докато се преоблека, моторницата ще е тръгнала — отбеляза тя.

— Това има ли значение? — ръцете му се спуснаха до хълбоците и той зае арогантна поза, а тихият му глас стана заплашителен.

— Тъй като бях тръгнала към залива, за да видя лодката — да, има значение — отвърна тя и с явно предизвикателство наклони глава. — Но може би не желаяш да видя моторницата. Затова се опитваш да измислиш начин да ме спреш, нали?

— Това е смешно — усмивката, която ѝ отправи, беше студена и лишена от хумор.

— Нима? — усмихна се презрително Саманта. — Аз пък не мисля така.

— Хайде, Сам. — Той се намръщи при думите ѝ и поклати глава. — Защо бих искал да направя подобно нещо?

Като се извъртя, тя тръгна бързо към пътеката, ядосана, че се остави да бъде манипулирана по този начин. Той беше достатъчно лукав, също както и безскрупулен. Шумът от отмерени крачки по пътеката зад нея прогони яда ѝ.

Като погледна през рамо, Саманта разшири очи в почуда, когато го видя да скъсява разстоянието между тях. След като не успя да я спре с хитрост, вероятно би прибягнал до сила, помисли си тя.

Втурна се от пътеката към дърветата и гъстите храсти и чу как Крис, гневен и нетърпелив, извика името ѝ, но това само я накара да ускори ход. Клоните я шибяха през ръцете и краката, докато бягаше слепешком и се опитваше да се движи по права линия към залива, където изоставената пътека завиваше. Освен шума от своите крака, тя чуваше и шумоленето на храсти зад себе си. Преследваше я, но тя не посмя да рискува и да погледне назад. Видя пред себе си малко сечище и се затича към него. Усети, че той приближава. Като се измъкна от дърветата и храстите, тя се опита да се втурне през сечището, за да си възвърне малко от изгубената преднина, но не успя. Една голяма ръка я улови под лакътя, дръпна я и я извъртя.

Устремът ѝ напред я лиши от равновесие, не би могла да промени посоката толкова бързо и да се задържи на краката си. Саманта полетя към земята. Падайки, повлече и него и го събори на колене. Дебела бодлива постелка от борови иглички посрещна тежестта ѝ.

Тя незабавно започна да рита и да се опитва да скочи на крака. Почти бе успяла, когато мускулестата ръка отново я запрати по гръб на земята. Тя замахна към него, после размаха юмруци, като се целеше безразборно в тялото му. Атакуваше го с цялото ожесточение на хванато в капан животно. Той бързо успя да улови ръцете ѝ и да ги изпъне неподвижни над главата ѝ.

Саманта започна да се бори още по-ожесточено, дишайки в панически хрипове. Тя се гърчеше и извиваше, за да се освободи от тежестта на тялото му, което я притискаше към земята. Главата ѝ се мяташе в отчаяно усилие, а в копринените ѝ кестеняви коси се заплитаха боровите иглички под нея. Той я държеше с лекота и я остави да се съпротивлява напразно, докато енергията ѝ се изчерпа напълно.

Задъхана, Саманта вече нямаше сили да се бори повече. Тя се взря яростно в стоманения му поглед, а от усилията сърцето в гърдите ѝ биеше лудо. Боровите игли грубо драскаха голите ѝ ръце. Тежестта на тялото му я смазваше, но топлината му почти я изгаряше.

Стегнатите му мускулести бедра се притискаха в краката ѝ. Гърдите ѝ бяха почти сплескани от гранитната стена на гръдния му кош. Здрави като стомана пръсти стискаха китките ѝ и тя вече не се опитваше да ги освободи. Ароматът на бор се смесваше с мускусното ухание на неговата мъжественост, подчертана от мириса на потта му. Тя се почувства опиянена.

Объркването ѝ от поражението постепенно отстъпи пред страха от опасната интимност на позата. Когато мисълта завладя съзнанието ѝ, тя я видя отразена в очите му. Страхуваше се да помръдне. Боеше се, че ако го направи, това би насърчило обсебващата му целувка.

Напрежението се засили, а очите ѝ останаха приковани от магнетичната сила на неговите. Когато тъмният му поглед се спусна към устните ѝ, те омекнаха под почти осезаемата милувка.

Бавно, много бавно, устата му се наведе към нейната. Саманта се предаде с въздишка. Мудната страст на неговата целувка разпали пламъци и събуди желанието ѝ много по-бързо, отколкото пълното отдаване. Той умело обходи всяко ъгълче на устата ѝ, докато тя не му се подчини напълно.

Ръцете ѝ бяха освободени и тя ги обви около врата и раменете му. Смазващата тежест на тялото му, което я притискаше надолу, само добавяше масло в огъня, който бушуваше във вените ѝ. Сърцето ѝ туптеше лудо. Интимната милувка на ръцете му като еротичен стимулант предизвика незабавен отговор. След миг целувката напълно завладя сетивата ѝ.

Всяка фибра у нея потръпваше в очакване на докосването му. Пръстите му се насочиха към копчетата на блузата ѝ и започнаха да ги разкопчават, за да достигнат до заоблената плът, която платът скриваше. Когато свали презрамката от рамото ѝ, за да премахне и последната пречка, той бавно отдръпна уста от устните ѝ. Целувките му покриха чувствителната кожа на откритата шия и раменете ѝ и оставиха огнена следа до връхчетата на гърдите ѝ. Чувственото докосване на езика му изтръгна трепетен стон от гърлото ѝ. Грубата му мъжка нужда я накара да осъзнае пулсирането в слабините си и собствената си безусловна жажда за задоволяване.

Ръката му остана върху гърдите ѝ, когато вдигна устни към устата ѝ. За миг спря на дъх от целта, за да прочете посланието във влажните ѝ кафяви очи.

Сивият му поглед се разгоря собственически над лицето ѝ.

На дъх от устните му, Саманта осъзна, че тази целувка щеше да изисква пълно отдаване. Не беше в състояние да устои. Не можеше да му откаже нищо. Пламъкът на любовта, лумнала в сърцето ѝ, погуби всичко друго, освен желанието ѝ да бъде негова.

Но той спря. В тъмния му поглед внезапно се появи напрежение и предпазливо вдигна очи от лицето ѝ. Стъписана, Саманта успя да чуе шума от нечии тежки стъпки, които приближаваха към мястото, където лежаха прегърнати върху леглото от борови иглички.

Тя рязко си пое въздух, завладяна от тревога, паника и протест. Преди да издиша, Крис постави широката си ръка върху устата ѝ, а пронизващият му поглед я предупреди да мълчи.

ШЕСТА ГЛАВА

Стори им се, че измина цяла вечност, преди стъпките да се отдалечат в тишината на гората. Той отмести ръка от устата ѝ. Някой бе преминал само на метри от тях, но гъстите храсти ги скриваха от пътеката, която водеше от залива до сградата.

Крис стана безшумно и се загледа по посока на къщата. Саманта не беше толкова тиха, докато се изправяше. Времето ѝ стигна да се запита за смисъла на постъпките си, и не успя да открие отговор. Беше готова да се отдаде на един мъж, който буквално я държеше като затворник на този остров. Почти бе позволила властта му над нея да стане неограничена.

Пръстите ѝ се заеха с копчетата на блузата. Но все още трепереха прекалено силно от опустошителната му страст, за да се справят със задачата. Погледът ѝ бе насочен към безрезултатните им усилия, когато го усети да се приближава и да застава пред нея. Не беше в състояние да вдигне очи.

— Сам! — топлият му галец глас се разля в нея.

Когато отказа да погледне към него, той хвана ръцете ѝ и ги издърпа встрани. Блузата ѝ се разтвори. Крис огледа малките, но добре оформени гърди и съблече с поглед дантеления сутиен. Като продължи да държи ръцете ѝ, той ги изви нежно зад гърба ѝ и притегли бедрата ѝ към своите. Тя се чувстваше като пластилин в ръцете му.

— Не! — Саманта отчаяно отрече възбудата, която усети да се надига отново.

— Не? — гласът му беше нисък и ироничен, а дъхът му стопляше кожата ѝ.

— Не — повтори тя, този път по-решително, и вдигна поглед към лицето му. Мрачният отблясък на сивите му очи почти изпепели волята ѝ да му устои. — Ти искаше да изпусна моторницата! — укори го тя. — И успя. Сега ме пусни да вървя.

Зениците му се свиха до стоманени остриета. Мускулите на челюстта му се стегнаха конвулсивно за миг, преди да я пусне и да

отстъпи встрани със сурово и сдържано изражение.

Като се обърна с гръб към него, Саманта бързо закопча копчетата на блузата си. От предишната ѝ несръчност нямаше и следа. Без да го поглежда отново, тръгна към гъстите храсти, които отделяха малкото сечище от пътеката.

— Къде отиваш? — гласът му прозвуча ниско и зловещо властно.

— В къщата — погледна го през рамо и се опита да скрие болката си в сарказъм. — Някакви възражения?

— Никакви — отсече той студено.

Саманта спря едва когато затвори вратата на спалнята. Останала без сили, тя се облегна на нея с треперещи крака. Отражението в огледалото над тоалетната масичка разкриваше раздърпания ѝ вид, с боровите игли, които висяха от косата и дрехите ѝ. Отдръпна се от вратата и тръгна към банята. Още в движение започна да съблича изцапаните си дрехи.

Без да чака да потече топла вода, тя се пъкна под ледения душ. Жилещите струи обаче не успяха да изличат спомена за интимното докосване на ръцете му, не охладиха и пламъците от огъня, който той беше разпалил у нея.

Отчаяна, тя затвори крановете и уви мократа си коса с хавлия, друга кърпа омота около голото си тяло. С автоматизираните движения на робот младата жена се върна в спалнята, извади чисто бельо от чекмеджето на скрина и отиде до гардероба. Хвърли чифт светлосини широки панталони на леглото и посегна за подходящата блуза на тънки райета.

С нея в ръка, забеляза синьото яке, което Крис ѝ беше заел в нощта, когато пристигнаха. Не желаше да има никакви физически следи от него. Хвана меката материя и яростно я задърпа от закачалката. Якето бе наполовина откачено, когато ръката ѝ се парализира, неспособна да довърши движението.

Онемяла от изненада, тя се втренчи във вътрешната страна на яката. С черни букви там бяха изписани инициалите К. С. Това беше всичко, само К. С. Не К. С. А. — за Кристофър Стивън Андрюз. Тя бавно издърпа дрехата от закачалката и я разгледа отблизо, за да провери дали последната буква не е избледняла някак си. Не трябваше да е експерт, за да види, че там никога не е имало друга буква след „С“.

Саманта смачка якето в ръцете си и тръгна към леглото. Приседна на ръба, загледана в него с празен поглед. Една улика нищо не доказваше. Многократно през последните няколко дни тя беше готова да приеме първоначалната информация за цялата истина. Нямахше да се опитва отново да прави заключения, не и докато не разбере нещо повече, за да подкрепи откритието си.

Тъй като не искаше да рискува това, с което вече разполагаше, тя натъпка якето между матрака и пружините на леглото. Хавлията около тялото ѝ беше захвърлена и тя бързо се облече в чисти дрехи. После подсуши косата си, среса я набързо и сметна това за напълно достатъчно. Като излезе в коридора, затвори вратата и остави стаята след себе си в безпорядък от мръсни дрехи и мокри хавлии, разпръснати навсякъде. Подрездането можеше да почака. В главата ѝ сега имаше само една-единствена мисъл. Всекидневната беше пуста и тя въздъхна с облекчение и задоволство.

С предпазлив поглед към съседните стаи, тихо се придвижи към ъгъла на кабинета, а търсещите ѝ очи откриха куфарчето, подпряно до бюрото. Тя коленичи до него, като отметна един кичур коса от бузата си.

Ръцете ѝ бяха влажни от напрежението и тя ги избърса в панталоните си, преди да посегне към куфарчето и да го изправи, за да може да разгледа участъка около дръжката. Златните инициали К. С. отчетливо се открояваха.

Саманта огледа кожата за някакъв знак или белег, който би показал, че третата буква някога е била там. Но следа нямаше. Беше търсила доказателство, за да подкрепи предположението си, и го бе намерила. Тя върна куфарчето в предишното му положение и сложи ръце на коленете си, за да се изправи.

— Какво правиш? — Ниският укорителен мъжки глас изпрати стрелите на страха в сърцето ѝ.

Саманта обърна бавно глава към Крис. Застанал неподвижно на вратата към всекидневната, той излъчваше заплахата.

Но този човек всъщност не бе Крис. Който и да беше, не беше Крис Андрюз. Нито пък Оуен Бродли. Нервно навлажни устни и се изправи. Дали трябваше да му се противопостави със своето откритие? Не, реши тя, не и преди да получи възможност да го обмисли.

Съзнанието се опита да намери логично обяснение за това, че бе коленичила до бюрото, но не успя. Единствената ѝ надежда беше да направи опит да се измъкне с блъфиране.

— Не е твоя работа какво съм правила — с високо вдигната глава, тя тръгна към коридора.

Широките му крачки обаче я настигнаха, преди да се измъкне навън. Той грубо я хвана и изви китката ѝ, за да я обърне към себе си. Яростният гняв в погледа му опари лицето ѝ.

— Зададох ти въпрос и искам отговор — процеди заплашително той.

Болката в ръката ѝ от хватката му беше мъчителна. Още малко, и деликатните кости на китката ѝ щяха да се счупят. Стисна зъби, за да превъзмогне физическото страдание, което я разкъсваше. Това ѝ помогна да остане равнодушна към стегнатите бедра, които я притиснаха насила.

Тя впи леден поглед в суровите му черти.

— Пусни ме! — Всяка дума бе произнесена със смразяваща отчетливост. — Не съм длъжна да отговарям на въпроса ти, а ако ми счупиш ръката, ще се наложи да ме отведеш от острова, за да я оправят.

Той стисна устни в сдържана ярост. Освободи я и с рязко движение я отблъсна, преди да се обърне и да излезе от стаята. Тя погледна безсилно след него, не се чувстваше победител.

През останалата част от следобеда младата жена не помръдна от стаята си. Мислите ѝ бяха размътени и объркани. Очевидно беше затворник. Без значение дали в границите на острова или между стените на спалнята. Независимо от това, колко пъти обмисляше причината, поради която този човек я държеше тук, тя ѝ убягваше.

Ако не беше фактът, че бе говорила с баща си и той бе наясно къде се намира, би могла да стигне до заключението, че е отвлечена.

Но Рубен знаеше.

Вечерта настъпи и сенките навън се бяха издължили, когато на вратата ѝ се почука. Тя се стегна, извърна се от прозореца и погледна към вратата.

— Кой е? — попита, като знаеше отговора, преди да го чуе.

— Крис — каза той и отвори.

„Лъжец! — искаше ѝ се да му извика. — Ти не си Крис Андрюз! Не знам кой си, но не си Крис Андрюз!“

Погледна към бронзовата маска, зад която той така изкусно прикриваше истинската си същност. Но не произнесе думите, които бяха на езика ѝ.

— Какво искаш? — запита студено.

— Вечерята е готова.

— Прати само вода и хляб в стаята ми. Това е напълно достатъчно — заяви с презрителна насмешка.

Маската се стегна.

— Ще дойдеш на масата и ще ядеш! — нареди той и после добави: — Дори да се наложи да те замъкна дотам и да натъпча храната в гърлото ти.

Мълчаливият ѝ отпор продължи още няколко секунди, преди да се подчини на заповедта му.

Храната беше безвкусна, но тя се насили да хапне малко. Замислените Маги и Том не откъсваха очи от нея. Беше невъзможно да не забележат упоритото ѝ мълчание. В мига, в който вечерята приключи, тя се извини и се оттегли в стаята си. Очакваше Крис — или който и да беше той — да се появи, за да се увери, че е там. Той обаче не го направи.

На следващата сутрин идеята да прекара деня в стаята си съвсем не ѝ се стори добра. Ако наистина беше затворник, както изглеждаше, нямаше никакво намерение да улеснява надзирателите си. Освен това, ако можеше да се сдобие с някаква информация, която да изясни положението ѝ, това надали щеше да стане, като стои в спалнята си.

Тя излезе от стаята с решителен блясък в очите. В съзнанието ѝ започваше да се оформя една идея, как да покаже на човека, който я държеше в плен, че знае за фалшивата му самоличност. След като разбереше, че е успяла да надзърне под маската му, той неволно би могъл да ѝ разкрие нещо от тайната си. Тази възможност я накара да ускори крачка.

Още щом прекрачи прага на всекидневната, Саманта го видя седнал до бюрото. Видимо разгневен, той притискаше телефонната слушалка до ухото си. Като забеляза яростното нетърпение, което се излъчваше от него, тя спря. Каквото и да му говореха отсреща, то изобщо не му се нравеше.

— По дяволите, Рубен Джентри! — проехтя гласът му из стаята и Саманта отвори широко очи. — Само не казвай, че не съм те предупредил. Ще съжаляваш, много ще съжаляваш! — последва пауза, а след това довърши: — Ще ти се обадя.

Мъжът затръшна слушалката и скочи от стола. В резките му движения прозираше обуздан гняв. Саманта преглътна веднъж, после отново, когато гръмотевичната ярост на погледа му се насочи към нея. Ноздрите му потръпнаха, сякаш предчувстваше опасност. Тя не можеше да отрече, че е чула думите му. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се преструва, че не е доловила заплахата за отмъщение.

— Баща ми ли беше? — попита, като някак си успя да прикрие, че трепери от страх.

— Да.

Като се опита да запази небрежния си вид, Саманта започна да се разхожда из стаята. Ръцете ѝ играеха и тя пъхна палци в колана на стегнатите си дънки.

— Кога пристига? — тя се опита да изглежда заинтригувана.

— Той... ще се забави още няколко дни.

Саманта не пропусна да забележи малката пауза в отговора му. Беше ѝ трудно да срещне изпитателния му поглед, затова демонстративно се втренчи през прозореца.

Като знаеше, че трябва да каже нещо в отговор, тя тъжно въздъхна:

— Ще се наложи да се връщам на работа, преди Рубен да успее да дойде — после бързо промени темата. — Ммм... кафето ухае чудесно тази сутрин.

Той не реагира при обратата на разговора, но тя не беше сигурна, че е успяла да го заблуди. След като го чу как говори по телефона, вече не смееше да му каже, че знае за поредната му измама.

Бавно започна да проумява, че най-вероятно е отвлечена. Разполагаше само с неговата дума, че Рубен знае къде се намира.

Прехвърли отново наум краткия телефонен разговор, който проведе с баща си скоро след като пристигна на острова. Той първо я бе попитал как се чувства, а тя го увери, че се справя (Саманта се упрекна за избора си на думи). След това той се беше опитал да ѝ се извини за закъснението, но тя го прекъсна, преди да ѝ обясни причината за забавянето си.

Вместо да го изслуша, го увери, че знае за усилията му да направи всичко възможно. Последва объркването му, когато спомена Крис. Накрая Рубен й нареди да прави онова, което този човек й каже. А не беше ли възможно тревогата на баща й да се дължеше на загрижеността му за нейната сигурност?

Когато парчетата от мозайката се наместиха така идеално, започна да й се гади. Навярно сега прекъсна телефонен разговор с искане на откуп. Когато се обади на Рубен, му беше доказала, че наистина я държат в плен. Ако тогава някак си беше дала да се разбере, че не знае истината за положението си или пък се бе опитала да издаде местонахождението си, Крис, който беше до нея и следеше всяка дума, веднага щеше да й отнеме телефонната слушалка.

„Как само ги улесних!“, помисли си унило Саманта. Единствено позоваването на баща й я бе убедило да тръгне с един напълно непознат човек. В редакцията тя изобщо не поиска документите му за самоличност. Бет я предупреди да внимава с него, но тя не я бе послушала. Не и Саманта Джентри — тя знаеше всичко.

Редакцията на вестника! Тя си спомни още нещо и това я зашемети. Писмото, което беше оставено за Хари Линдзи, трябва да е било бележка за откупа. И тя му беше посочила в кой офис да го остави. Сега всичко това беше болезнено очевидно, дори и новите дрехи, които й бяха доставени. Не й беше позволено да събере собствените си неща, вероятно поради риска повече хора да я видят с него и забавянето, което това щеше да причини.

Пътуването до Клейтън; бързият автомобил, който навярно бе в състояние да избяга на всеки преследвач; загриженият му вид в ресторанта, където той не престана да следи всички, които влизаха и излизаха; мъжът, който ги посрещна и прибра колата, след като пристигнаха, както и младото момиче, което се бе присъединило към него на ъгъла и което несъмнено от разстояние приличаше на Саманта; лодката, която ги очакваше, за да отплават незабавно. Всичко това придоби смисъл едва сега.

Само ако Бет или някой друг я бяха видели да потегля с колата на непознатия... Мъжът и жената вероятно бяха закарали спортния автомобил на километри от там, преди да го бутнат в някоя канавка. А и на пристана нямаше жив човек, който да я види как се качва на лодката. Беше й наредено да чака в сянката на една сграда, докато

моторницата се доближи до пристана, а след като вече се бе озовала на борда, тутакси я изпратиха долу. Тя беше оказала на похитителите си пълно съдействие.

Островът беше идеалното място да я държат в плен. Тук нямаше никакви любопитни съседи, които да я видят или при които да може да изтича, в случай че разбере какво става. Реката заместваше зидовете на нейния затвор. Обиколката с лодката около островите целеше да я разсее, за да не заподозре истината. Не бяха спрели никъде, защото така рискуваха някой да я познае. Навярно снимката ѝ беше във вестниците. Същото предположение беше в сила и за моторницата с доставките. Налице беше и фактът, че островът се намираще на един хвърлей разстояние от Канада и похитителите лесно биха преминали границата веднага след като получеха откупа. Откупът! Телефонният разговор, който току-що беше дочула.

Тя започна да се задушава от страх. Дали Рубен беше отказал да плати? „О, господи, това е напълно възможно!“, помисли си. Веднъж го бе чула да споменава, че ако хората не плащат откупите, няма да има повече отвличания. Според него това престъпление е варварски жестоко. Навярно сега блъфираше, за да печели време, като се надяваше, че властите — Саманта бе сигурна, че се е свързал с тях — ще успеят да я намерят.

Крис, или както и да беше името му, бе приключил разговора с думите „Ще ти се обадя“. Дали искаше да каже, че ще се обади отново за откупа? Или че вместо съобщение, ще изпрати мъртвото ѝ тяло? Не можеха да ѝ позволят свободно да си отиде, не и след като бе в състояние да ги разпознае.

Ръцете ѝ се разтрепериха и тя бързо остави чашата с кафе на масата, преди да я изпусне. Саманта погледна предпазливо мъжа, седнал срещу нея, но установи, че загадъчните му тъмни очи я наблюдават, и веднага заби поглед надолу. Каква ли част от онова, което си мислеше, му беше разкрила, запита се в паника.

— Добре ли си? Изглеждаш малко пребледняла — отбеляза той.

— Главоболие, всъщност мигрена — излъга моментално Саманта. — Податлива съм към подобни неща, също като Рубен — тя докосна с разтреперани пръсти слепоочието си и се усмихна измъчено. — Извини ме, предпочитам да се прибера в стаята и да полегна за малко.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — той не изглеждаше напълно убеден. В леката извивка на веждите му се долавяше ирония.

— Не, благодаря — отвърна бързо тя и излезе, за да не му даде възможност да каже още нещо.

Младата жена прекара почти час, крачейки неспокойно из стаята. Тя се опита да обмисли трезво ситуацията, без да обръща внимание на ужаса, който дебнеше скрит дълбоко в съзнанието ѝ. Въпреки че непознатият, нейният похитител — тя беше престанала да мисли за него като за Крис, името и без това не му подходеше — навярно си даваше сметка, че е заподозряла нещо нередно, сигурно не допускаше, че е възможно да е разбрала истинското си положение. Вероятно според него тя все още вярваше, че той е Крис Андрюз.

Като гостенка, трябваше да ѝ бъде позволена известна свобода на действие, освен това той беше уверен, че тя не може да избяга от острова. Въпросът беше как би могла да се възползва от ограничената свобода, с която разполагаше.

Трябваше да има нещо, което би могла да направи, освен да чака. Не можеше да разчита на това, че ще я освободят, щом откупът бъде платен. Бягството изглеждаше невъзможно. Оставаше ѝ надеждата да бъде спасена. Навярно съществуваше някакъв начин да предаде съобщение без знанието на похитителите си. Моторницата с доставките нямаше да се появи скоро, така че това отпаднаше. Никакви хора не преминаваха край острова, което елиминираше възможността да изпрати вест по тях.

„Разбира се — помисли си тя горчиво, — остава пословичната бележка в бутилка.“ Шансът някой да я открие навреме обаче беше нищожен.

Намръщена, тя спря до прозореца и се загледа в зелената сянка на дърветата. Какъв начин за връзка със света ѝ оставаше? Телефонът! Облаците в тревожните ѝ кафяви очи бяха разпръснати от светлината, която внезапно ги озари.

Сигурно имаше начин да ги убеди да ѝ позволят да говори с баща си по някакъв незначителен въпрос.

Навярно по време на разговора би могла да загатне на Рубен къде я държат. Не, хитрият ѝ похитител щеше да прозре измамата и никога нямаше да позволи закодираното ѝ съобщение да бъде предадено.

И все пак телефонът можеше да се окаже възможно средство, ако успееше да го използва, без някой да я чуе. Това означаваше, че трябва да го направи, когато наоколо няма никого. Полунощ изглеждаше логичен избор, но Саманта го отхвърли. Спомни си вечерта, когато беше излязла на късна разходка. Несъмнено я наблюдаваха през цялото време. Всяко нощно промъкване със сигурност би било разкрито.

Трябваше да стане през деня, когато беше повече или по-малко свободна да кръстосва къщата и острова на воля. Щеше да избере момент, когато и тримата бяха заети. Подобна идея бе дръзка и безумна, но имаше много по-голям шанс за успех.

Внезапно чу шум от стъпки в коридора пред стаята си. Това можеше да означава само едно — че някой идва да я провери. Саманта бързо се хвърли на леглото по корем и се престори на заспала. Сърцето ѝ биеше като барабан, когато вратата се отвори. Въпреки че очите ѝ бяха затворени, сетивата ѝ безпогрешно разпознаха самоличността на натрапника.

Колко пъти през последните няколко дни неговото присъствие беше обезпокоявало чувствата ѝ? Твърде много, за да бъдат преброени. Същите непроницаеми тъмносиви очи сега я гледаха да лежи на леглото и тя почувства отново неясния смут у себе си. Опита се да диша равномерно, като усещаше погледа му така осезаемо, сякаш я докосваше. Мистериозният непознат беше опасен в много отношения.

Тъкмо когато си помисли, че не би могла повече да се преструва на заспала, вратата се затвори. Въпреки това не помръдна, докато не чу как тихите стъпки се отдалечават. Раздвижи се предпазливо и започна да размишлява кога би имала най-добър шанс да използва телефона.

По обед Маги почука на вратата и хладно я попита дали ще обядва. Отново се извини с главоболието си, като се надяваше това да ги поуспокои и да отслаби надзора им. Когато домакинята ѝ предложи да ѝ донесе малко бульон, младата жена прие, което потвърди версията ѝ за болестта и заедно с това ѝ осигури храна за празния стомах.

Вратата не се затвори напълно след Маги. Няколко минути след като бе оставила чашата с телешкия бульон, тя се откряна на няколко сантиметра, така че Саманта дочу гласа на непознатия откъм всекидневната.

— Знам, че тя подозира нещо — заяви той със сериозен и решителен тон. — Не можем да се надяваме, че ще остане в пълно

неведение. Прекалено умна е за това.

— Но какво да правим сега? — прозвуча в отговор дрезгавият глас на Том.

— Ще я държим на острова, докато... — Останалата част от изречението остана неясна, тъй като те очевидно се преместиха в друга стая.

Поне, усмихна се горчиво Саманта, нямаше никакъв зловец план да се отърват от нея. Това щеше да ѝ даде ценно време да се опита да осъществи замисъла си за спасение.

Възможността за това ѝ се предостави по-скоро, отколкото очакваше. Беше изминал около час, когато чу тихия шепот на гласове отвън — говореха Том и непознатият. Саманта знаеше, че по това време Маги навярно е в кухнята и разчиства чиниите от обяда. Това беше нейният шанс, единственият ѝ шанс.

Крадешком, тя се измъкна на пръсти от стаята си, премина през коридора и влезе във всекидневната. Като се послуша внимателно, чу Маги в кухнята, както и тихите гласове навън. Адреналинът ѝ рязко се вдигна, когато взе телефонната слушалка и бързо набра номера в офиса на баща си.

Докато чакаше някой да се обади, погледна неспокойно към кухнята и започна да навива жицата около пръста си. Радостна вълна премина през нея, когато чу в слушалката женски глас.

— Рубен Джентри, моля — прошепна. — Обажда се дъщеря му.

— Съжалявам, но едва ви чувам. Бихте ли говорили по-силно? — настоя жената.

Саманта нетърпеливо стисна зъби:

— Не мога! — изсъска малко по-високо, като мислено ругаеше за пропилените ценни секунди. — Саманта Джентри е, трябва на всяка цена да говоря с баща си.

— С господин Джентри ли казахте, че искате да говорите? — попита сърдитият глас.

— Да!

— Съжалявам, но точно сега го няма. Може ли някой друг да ви помогне?

— По дяволите! — измърмори тя тихо и потърка чело с ръка. — Свържете ме с охраната.

Дръжката на външната врата се завъртя. Тя долови движението с крайчеца на окото си. Нейният непознат навярно идваше, а тя нямаше как да се измъкне от всекидневната, без да я забележи. Единствената ѝ надежда беше да успее да остави съобщение...

Загуби ценно време, докато вземаше решението си. Вратата вече се отваряше и той влезе тъкмо когато Саманта отново насочи вниманието си към телефона.

— Кажете на баща ми — започна тя с висок ясен глас, така че жената да може без проблем да разбере това, което ѝ казваше, — че аз съм на...

Една голяма ръка натисна бутона на телефона, като прекъсна връзката, преди да довърши изречението. Объркване и безсилен гняв проблеснаха в очите ѝ, когато срещна суровия му сив поглед. Той издърпа слушалката от изтръпналите ѝ пръсти и я постави на мястото ѝ.

— Съжалявам — каза спокойно, — не можем да ти позволим да направиш това.

— Нямам никакво право да ме спираш! — избухна Саманта. — Това беше личен разговор. Искях да говоря за нещо с Рубен, а и няхах възможност да го чуя тази сутрин — защити се тя с лъжа. — Щеше да си получиш парите за извънградските разговори.

— Сигурен съм, че би го направила — той се наведе над нея и ръката му докосна рамото ѝ.

Саманта потрепери вътрешно както от страх, така и поради смущаващата му близост, но въпреки това отново посегна към телефона.

— Значи не възразяваш да му се обадя.

Той я улови за китката и не ѝ позволи да вдигне слушалката.

— Сам, аз не играя игри — предупреди тихо той.

— Така ли? — тя рязко извърна глава, а кафявите ѝ очи блестяха предизвикателно и непокорно. Ветровете предвещаваха буря. — Ти си играеш с мен още откакто влезе в редакцията — първо, като ме накара да повярвам, че си Оуен Бродли, а после, като излъ... — Тя прехапа устни, като осъзна, че всъщност беше издала догадката си, че той не е Крис Андрюз.

Присвитите му очи ѝ показаха, че е разбрал какво щеше да каже. Сърцето ѝ замря под пронизващото острие на погледа му. Но бе

стигнала прекалено далеч, за да може да спре. Единствената ѝ надежда беше да се изправи срещу него, без да показва колко е ужасена всъщност.

— Не знам кой си, но не си Крис Андрюз — заяви тя. — Всичко това е лъжа.

— Малко или много — призна той без никакви угризения.

Като отвърна глава с раздражение, Саманта промърмори:

— Предполагам, че няма смисъл да питам за истинското ти име.

Той се подвоуми.

— Името ми е Джонас...

— Джонас! — тя го погледна подигравателно и недоверчиво. После махна с ръка, за да прекъсне останалата част от изречението му. — Не си прави труда да продължаваш. Това също не е името ти.

Той замислено я изгледа от горе до долу и кимна безизразно:

— Имената не са толкова важни.

— Не са — съгласи се тя с горчивина. — Характерът на даден човек или липсата му се запазва, независимо от името. Джонас е добър избор. Със сигурност е подходящ. Откакто те срещнах, имам само лош късмет.

— И така, ти реши, че ми липсва морал — в очите на мъжа, който сега се наричаше Джонас, проблесна сурова насмешка.

— Ти го доказва! — отвърна тя. — За толкова наивна ли ме смяташ? Докога трябва да вярвам на лъжите ти? Държиш ме като затворник на този остров. Не ми позволяваш да го напускам или да се срещам с други хора, освен с теб, Том и Маги. Дори не ми е позволено да се обадя на баща си. Каква история ще измислиш сега, за да обясниш всичко това?

— Никаква — суровите, загорели от слънцето черти станаха леденостудени. — Не мисля, че би повярвала, каквото и да ти кажа.

— След всичко това не можеш да очакваш да ти вярвам! — извика Саманта. Част от нея се надяваше той да измисли друга правдоподобна история. Не искаше да го приема като похитител. — Толкова пъти ми доказа, че това е невъзможно! О, Крис, Джонас, или каквото и да е истинското ти име — въздъхна нетърпеливо, — защо не ми позволиш да оставя съобщение за Рубен?

Тя не разбра защо попита това. Знаеше, че той никога не би се съгласил. Скромната молба беше жест на отчаяние и в кафявите ѝ очи

се появиха сълзи.

Той сложи ръце на раменете ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ със здраво стиснати челюсти.

— Не мога, Сам.

Силата на магнетизма му, както и желанията на собственото ѝ тяло почти я изпратиха в ръцете му. Но тя направи усилие и измъкна раменете си изпод дланите му, като се ненавиждаше за това, че предателското ѝ сърце отказва да се подчини на разума.

— Не е вярно, че не можеш! Ти не искаш! — упрекна го, като се задавяше от вълнение.

— Мисли си каквото искаш — отвърна мрачно той.

— Изобщо не се притеснявай за това — увери го злъчно Саманта.

Тя стоеше пред него, свила ръце в юмруци, а по връхчетата на миглите ѝ трептяха сълзи. Не това беше начинът, по който смяташе да му се противопостави. Беше планирала да го разпитва безмилостно, като го оборва с фактите, които вече знаеше.

По някое време обаче беше престанала да мисли за него като за похитител и бе започнала да го възприема като мъжа, който я бе целунал страстно и беше събудил у нея чувства и усещания, които не беше и подозирала.

„Пази се от непознатия, помисли си тя отнесено, защото той може да открадне сърцето ти!“

— Искам думата ти, Сам, че няма да се опиташ отново да използваш телефона. — Той я погледна сериозно.

— Думата ми? — повтори тя с насмешка. — Защо да ти давам думата си?

— Защото, ако не го направиш, ще бъда принуден да отрежа кабела. Не мога да поема риска да се обадиш и да кажеш на някого, че си тук.

— Няма ли да е по-лесно просто да ме заключиш в стаята? — попита предизвикателно Саманта с измъчен глас.

— Надявам се, че няма да се наложи — отговорът му обаче беше предупреждение. — Зависи от теб.

Свободата ѝ беше ограничена, но тя трябваше да запази малкото, което ѝ беше останало, ако се надяваше изобщо на някакъв шанс да си помогне.

— Добре, обещавам. — Саманта трябваше да се предаде и го знаеше.

Като се завъртя на пети, тя доброволно тръгна към стаята си. Трябваше да измисли друг план. С един поглед през рамо го видя да стои на същото място и да я гледа. Тъмните му черти бяха сурови и непреклонни, но и неустойимо привлекателни.

СЕДМА ГЛАВА

Сейнт Лорънс бе прочута преди всичко с улова на черен костур и изобилието от мускусни растения по бреговете ѝ. В последните петнадесет минути Саманта внимателно наблюдаваше малкия риболовен кораб, който маневрираше близо до острова. Двигателят му работеше в непостоянен ритъм, което предполагаше трудности.

Докато лежеше, изпъната върху закотвения в залива сал, ѝ бе хрумвало да доплува до него. Това нямаше да е трудно при нейните възможности, но знаеше, че не би изминала и десет фута, преди Джонас да я хване. Като погледна с крайчеца на окото си, тя видя, че той наблюдава корабчето също толкова внимателно, колкото и тя самата.

От вчера следобед почти не бяха разговаряли, с изключение на най-необходимите реплики. Той бе неин враг и тя не можеше да си позволи да се поддаде на чувствата си.

Носът на риболовната моторница се насочи към залива. След няколко секунди ломотецията двигател угасна. Погледът на Джонас се плъзна към нея, като в сивите му дълбини се четеше нескрито предупреждение, след това се прехвърли към якия мъж, който стоеше на пристана, и накрая към корабчето.

— Разбери какъв му е проблемът, Том — нареди Джонас. Ниският му повелителен глас прозвуча ясно над водната шир. — И веднага го разкарай оттук.

Том прие нареждането с кратко кимване. Рибарят стоеше изправен в моторницата си и махаше към брега. Джонас преднамерено не обърна внимание на поздрава му. Този, който му отвърна, беше Том. Веднага след това той изчезна в навеса за лодки. Няколко минути покъсно се появи, седнал в гумена лодка, и пое по посока на повреденото корабче.

Подпряна на лакътя си, Саманта гледаше как Том стигна до лодката, замени няколко думи с мъжа и след това започна да гребе

обратно. Не погледна нито веднъж към сала, но когато се изравни с него, докладва тихо на Джонас:

— Свършил му е бензинът.

Когато тръгна отново към моторницата, в лодката му имаше червена кутия с гориво. Саманта смутено заби нокти в дланите си. Шансът да се свърже с външния свят се изплъзваше. Трябваше да направи нещо, за да привлече вниманието на рибаря. Можеше и да не ѝ се удаде друга възможност.

— Не прави глупости, Сам — предупреди я тихият му, стоманено твърд глас.

В кафявите ѝ очи се появи раздразнение от лекотата, с която бе отгатнал насоката на мислите ѝ. Смразяващият студ на неговия поглед обаче не успя да охлади решителността ѝ. Като взе бързо решение, тя подпря ръце на дъските на сала, за да се изправи, но не можа да завърши движението си.

Неговата реакция се оказа по-бърза. Той се претърколи настрани, улови я за раменете и я притисна към твърдата дървена палуба. Надвеси се над нея, мускулест и загорял от слънцето, гърдите му бяха покрити с мъжествен тъмен мъх. Сърцето ѝ заби лудо, но това не беше страх.

— Недей — нареди той. — Просто мълчи.

— Не можеш да очакваш да ти се подчиня — изсъска тя. — Знаеш, че трябва да опитам.

— Няма да обърне внимание на виковете ти. Ще си помисли, че това е някаква шега — отвърна Джонас безмилостно.

— Не и когато му съобщя коя съм — оспори Саманта и отвори уста, за да извика.

Широката му длан затвори устата ѝ миг преди да заглуши вика ѝ със силата на страстната си целувка. Изгарящата власт на устата му запламтя като огън през вените ѝ, сладостно жестока и мъчително безумна.

Настойчивата му молба за подчинение я накара да му се отдаде лекомислено и шеметно.

Мускулестото му тяло се отпусна отгоре ѝ с цялата си тежест, а топлината му размекна костите ѝ.

Саманта направи опит да се противопостави, но обречената ѝ защита беше разбита само миг след като той завладя устните ѝ.

Примирана и отзивчива, тя прие напористата му целувка. Напълно забрави, че това е врагът ѝ, докато не чу съживеното пухтене на мотора на корабчето.

Тя се освободи от мъжките устни точно навреме, за да успее да види как рибарят помахна на Том и обърна моторницата си в посока, обратна на острова. Малкият съд бавно започна да набира скорост.

— Не! — изстена тя, вгледана отчаяно в дирята, която лодката оставяше по водата.

Джонас я пусна и се отмести, а тя усети как плътта ѝ изстива, лишена от неговата топлина. Ядосана, че се оказа неспособна да се лиши от бурното удоволствие на тази целувка, тя закри очи с ръка, сякаш, като го скриеше от погледа си, щеше да прогони забранената любов, която нарастваше у нея.

— Необходимо ли беше да ме целуваш? — извика ядосано. — Или просто ти е навик да злоупотребяваш със затворниците си?

— Повярвай ми, ако имаше някакво по-ефикасно средство, за да те накарам да млъкнеш, щях да го използвам — тонът му беше хапливо язвителен.

Жилещият му отговор беше точно онова, от което Саманта се нуждаеше, за да излезе от окаяното си състояние. Като се изправи с треперещи крака, тя намръщено срещна ледения блясък на погледа му. Целувката му наистина бе мъчение за нея, но от съвсем друго естество.

— В бъдеще, моля те, намери друг начин — заяви тя надменно и гордо.

Той се изправи с животинска грация, бдителен като хищник, а блясъкът в очите му се разгоря с примитивна ярост. Величественият му ръст накара Саманта да се почувства като джудже, докато стоеше пред него крехка и почти гола.

— Не се притеснявай, Сам, ще измисля нещо — отсече Джонас.

— И не ме наричай Сам! — избухна тя. — Това обръщение е запазено за хора, които харесвам и на които вярвам!

В последните няколко секунди, докато те продължаваха да се гледат, напрежението се покачи. Суровата линия на устата му се изкриви злоещо.

— Време е да се връщаме в къщата — каза накрая той.

— Обзалагам се, че съжаляваш, задето не предпочете да ме заключиш в стаята ми — упрекна го горчиво Саманта.

— Но твое място не бих споменавал това. С всеки изминал ден идеята ми се струва все по-разумна — предупреди я той.

Тя млъкна. Не беше сега моментът да го дразни, иначе можеше и да реши да осъществи заплахата си. Този следобед тя вече беше пропуснала един невероятен шанс. Трябваше да е прекалено глупава, за да се лиши от други възможности само защото ѝ се иска да го ядоса и нарани, като се опита да прехвърли част от своята болка върху него. Тя преглътна язвителните си думи и се гмурна във водата. Джонас я последва, когато я видя да се показва на сантиметри от сала.

В усамотението на своята стая Саманта отново си припомни сцената. Чувстваше се окаяна заради неспособността си да му устои, както и заради това, че не беше успяла да даде някакъв знак на рибаря. Сред мрака на отчаянието ѝ просветна надежда.

Бягството досега ѝ изглеждаше невъзможно. Моторницата беше единствена на острова, а тя знаеше, че няма да може да я управлява сама, беше прекалено голяма. А дума не можеше да става да доплува до друг остров или до континента, защото не притежаваше нито силата, нито издръжливостта да премине такова разстояние.

Днес неволно ѝ бяха показали друго транспортно средство. Това беше гумената лодка, с която Том отиде до рибарското корабче. Една възможност ѝ се изплъзна, но на нейно място се появи друга. От самата нея зависеше дали ще успее да се възползва.

Номерът беше да се измъкне, без да я видят. Не само да излезе от къщата незабелязано, но и да се промъкне до навеса за лодки и да се отдалечи от острова с гребане. Възможността това да стане през деня беше изключена. Дори и да успееше да се добере до лодката, имаше голям риск да я забележат по реката, а на Джонас никак нямаше да му бъде трудно да я настигне с моторницата. В случай че я хванеха, след това несъмнено щяха да я затворят в стаята ѝ.

Трябваше да опита през нощта, когато тъмнината би могла да я скрие както на острова, така и във водата. Тя вече се беше промъкнала веднъж незабелязано, навярно щеше да успее да го направи отново. Този път обаче нямаше да излезе смело през вратата. Напускането на къщата трябваше да стане напълно дискретно.

Тя отиде до прозореца на спалнята си. От тази страна на къщата дърветата бяха съвсем близо. Имаше само един малък открит участък, който щеше да ѝ се наложи да прекоси, преди да се скрие в сянката на

дърветата. Оттам трябваше възможно най-тихо да се промъкне до пътеката, която извеждаше до навеса.

Нямаше да ѝ е никак лесно в тези гъсти шумолящи храсти. Ще трябва и да внимава да не изгуби посоката в тъмното. Немислимо беше да вземе фенер.

Прозорецът можеше да се вдигне, но защитната мрежа беше проблем. Беше закрепена отвън, което означаваше, че трябва да я отдели от дървената рамка. Единствените инструменти, които ѝ бяха подръка, ако изобщо можеха да се нарекат така, бяха от несесера ѝ за нокти. Наложиха се да се справя с подръчни средства, когато започна да работи по един разхлабен край на мрежата.

Когато отворът стана достатъчно голям, за да може да се промъкне през него, ѝ бяха останали само няколко минути, за да съблече банския, вече изсъхнал на нея, и да се преоблече за вечеря. Вълнението ѝ от смелото начинание беше нараснало. Беше ѝ трудно да го потисне, но не можеше да си позволи да събужда подозрения.

По време на вечерята тя не говори много, като остави Том, Маги и Джонас да поддържат разговора. Саманта усещаше, че сивите очи често се спират на нея, и можеше само да се надява, че той тълкува мълчанието ѝ като цупене. През цялото време продължи да обмисля своя план за бягство.

Когато Маги започна да разчиства чиниите от масата, а Том излезе, за да огледа навън, на Саманта ѝ се прииска да се оттегли в стаята си. Но все още беше прекалено рано и отиде във всекидневната.

— Не е необходимо да ми правиш компания — отсече към Джонас, който я последва. — Няма никакви рибари наоколо.

Той не обърна внимание на забележката ѝ и седна в коженото кресло точно срещу стола ѝ. Като се опита да скрие раздражението си, тя взе едно списание и започна да разлиства страниците му.

— Беше много мълчалива тази вечер — отбеляза той.

Саманта рязко затвори списанието и го хвърли на страничната масичка.

— При тези обстоятелства едва ли можеш да очакваш да се изявя като блестяща събеседница.

Устата му се изви мрачно.

— Какъв план се върти из главата ти?

Предположението му попадна в целта.

— План? — Макар да се стараеше да звучи убедително, осъзна, че лицето ѝ пребледня. Тя се опита да прикрие замислите си с подправена откровеност. — Единственото, което се върти в главата ми, е как мога да се измъкна от този твой остров — затвор. И, разбира се, търся начин да уведомя другите къде съм.

Той извади цигара от кутията си, после предложи и на нея. Тя прие и наведе глава към пламъка на кибритената клечка в ръката му.

— Имаш ли някаква идея? — попита Джонас с вбесяващото спокойствие на човек, който е уверен, че всички възможности са вече изчерпани.

Саманта припряно изпусна облаче дим и се хвана за първата мисъл, която ѝ хрумна.

— Само една.

— И каква е тя? — Тъмните вежди се повдигнаха в явна насмешка.

— Смятах да запала къщата — заяви тя. Трябва да признаеш, че не е за пренебрегване. Минути след като огънят обхване покрива, около този остров ще се струпат твърде много хора.

— Въпреки това ще разполагаме с достатъчно време, за да те качим в моторницата и да те откараме далеч, преди тук да е стъпил първият човек — отбеляза Джонас. — Така че няма никакъв смисъл да си играеш с кибрита.

— Знам — въздъхна Саманта.

За момент случайното ѝ хрумване ѝ се бе сторило съвсем осъществимо.

— Сигурно имаш и други идеи — продължи сухо той.

— Е... — За пръв път от няколко дни очите ѝ проблеснаха закачливо, когато се сети за нещо съвсем налудничаво. — Наистина смятах да взема фенерче и да сигнализирам по морзовата азбука някой кораб или лодка, плаващи край острова.

— И какво те спря?

— Не знам морзовата азбука — призна тя с престорена наивност. Когато чу тихия му смях, искрено съжали за пропуската си. Достатъчно трудно беше да му устои и без да опростява нещата. Когато отново проговори, в тона ѝ прозвуча мрачна решителност. — Няма значение, ще измисля нещо друго.

Наполовина изпушената цигара беше оставена в пепелника. Столът ѝ беше прекалено удобен и я изкушаваше да се отпусне. Затова стана и нервно закрачи към камината, празна и почерняла от сажди.

— Сам, аз... — започна тихо Джонас с почти недоловима тържествуваща нотка в гласа.

— Казах, че не желая да ме наричаш така — тя остана с гръб към него и го изгледа през рамо, като отново не допусна познатите остри черти да се задържат в полезрението ѝ. — Единственото, което искам от теб, е да ме оставиш да напусна този остров.

— Невъзможно е да си тръгнеш. Още не — добави приглушено той.

— А кога? — попита Саманта с дълбоко съмнение, че изобщо щеше да ѝ го позволи някога.

Той направи дълга пауза, преди да ѝ отговори, и тя леко се обърна, за да го погледне. Джонас се бе загледал в дима, който се виеше над цигарата му.

— Кога? — повтори тя.

— Не след дълго, надявам се — непроницаемият му поглед не се отделяше от цигарата.

Какво искаше да каже? Да не би баща ѝ да се е съгласил да плати откупа? Навярно това трябваше да означава забележката му.

— Ти... ти говорил ли си с Рубен? — попита с притаен дъх.

— Съвсем за малко днес следобед — призна мъжът.

— Какво каза той? — настоя Саманта.

Джонас я погледна за момент, студено и резервирано.

— Както вече ти казах, не след дълго ще можеш да си тръгнеш оттук — отвърна, като не отговори на въпроса ѝ, освен в най-общи линии.

— Какво по-точно значи „не след дълго“? — Саманта упорито продължи да се интересува кога трябваше да бъде платен откупът.

— Нека просто приемем, че ще е съвсем скоро — заяви той. — Тогава цялата тази история ще приключи.

„И аз никога повече няма да те видя.“ Мисълта предизвика остра болка в сърцето ѝ. Тя извърна глава, предчувствайки, че образът му ще я преследва дълго.

Часовникът над камината педантично отмерваше секундите в проточилото се мълчание.

— Смятам да се прибера в стаята си — каза накрая тя. Нямаше никакъв смисъл да стои повече.

— Лека нощ! — каза Джонас, когато тя излезе в коридора.

Саманта се подвоуми. Ако планът ѝ се осъществеше, нямаше да го види никога повече. Погледът ѝ се върна към него, мъжествен и красив. „Сбогом“, се завъртя на върха на езика ѝ. Това, което произнесе обаче, беше:

— Лека нощ!

Когато стигна до стаята си, тя не изпита и частица от въодушевлението, което беше очаквала. Облече пижамата си и извади от гардероба джинси и тъмносин пуловер. След това се пхна в леглото и зачака къщата да утихне.

Знаеше, че няма опасност да заспи. Най-различни мисли бяха изпълнили съзнанието ѝ, но раздялата с Джонас просто не ѝ даваше мира. Така обаче трябваше да бъде. Просто не можеше да му се довери.

Светецките цифри на часовника върху нощното шкафче показваха един след полунощ. През последните два часа в цялата къща не се разнесе никакъв звук. Саманта предположи, че Том пази някъде навън, понеже не го беше чула да се връща. Като се измъкна тихо изпод завивките, тя стисна палци, да не би да се окаже близо до навеса за лодки.

Облечена в тъмните дрехи, които щяха да ѝ помогнат да се слее с нощните сенки, младата жена се върна до леглото и натъпка възглавниците под завивките така, че да наподобяват фигурата на спящ човек. Бледата лунна светлина, която струеше през прозореца, осветяваше творението ѝ, без да издава, че е имитация.

Като погледна за последен път към леглото, отиде на пръсти до прозореца. Той изскърца в знак на протест, когато повдигна рамката доста по-високо от обичайното. Спря и се послуша внимателно, а сърцето лудо туптеше в гърлото ѝ. След като реши, че никой не я беше чул, тя издърпа свободния край на мрежата. Почти в същия миг долови тихи стъпки, заглушени от килима в коридора.

Имаше само една причина някой да се раздвижи по това време — проверяваха я. Нямаше време да се измъкне през прозореца. Отворът беше малък и имаше опасност да се закачи за мрежата. Нямаше да успее и да се пхне обратно под завивките и да върне възглавниците

по местата им, преди вратата да се отвори. Трябваше да се скрие, и то веднага.

Хладният бриз, който влизаше през прозореца, изду завесата до нея. Саманта веднага пристъпи зад висящия плат, като леко прихвана краищата, така че вятърът да не може случайно да я разкрие. Тъкмо се беше вмъкнала зад завесите, когато вратата се отвори. Светлината от коридора освети леглото и тя притаи дъх. Веднага усети, че е Джонас. Ако отидеше до леглото, щеше да открие измамата и бягството ѝ щеше да приключи още тук.

В продължение на няколко минути не се чу никакъв звук и само снопът светлина, който осветяваше стаята, показваше, че той още не е излязъл. Накрая, когато се бе превърнала в трепереща топка от нерви, вратата най-сетне се затвори. Краката ѝ се подкосиха от облекчение, но не посмя да помръдне от скривалището си през следващите десет минути.

Безкрайно предпазливо, тя изпъзля през триъгълния отвор в мрежата. И най-слабият шум, който съпровождаше движенията ѝ, караше кожата ѝ да настръхва. Бързо пресече тясното пространство между къщата и дърветата, като сърцето ѝ се свиваше при всеки повей на вятъра. В сянката на дърветата спря, като едва смееше да диша, докато се ориентира и се увери отново, че откъм къщата не се забелязва никакво движение. Беше тихо. Все още не беше вдигната тревога.

Саманта бавно тръгна към пътеката, която отвеждаше до навеса за лодки. Ако късметът ѝ работеше, нямаше да се натъкне на Том. Тя се промъкваше през гъстата гора, като намираше пътя по-скоро по усет, отколкото със зрението си. Луната светеше ярко над нея, но светлината ѝ не можеше да проникне през чадъра от листа.

Опасността дебнеше във всяка сянка. Шумът от пърхането на крилата на нощна птица можеше да накара сърцето ѝ да се пръсне. Саманта излезе на пътеката, като чак сега осъзна колко време се е въртяла наоколо, преди да се озове на нея. Тя спря и веднага огледа подобната на тунел просека в двете посоки. От Том нямаше и следа.

Като реши, че ако остане на пътеката, ще се придвижва по-бързо, тя мина от сенчестата ѝ страна и закрачи бързо към пристана. Прекалено напрегнатото ѝ въображение успя да ѝ внуши мисълта, че някой я следи. На два пъти спира, ослушва се и се опита да разграничи

сред звуците на нощта някакъв шум, причинен от човек. Нито веднъж обаче не можа да чуе нещо, което да я разтревожи.

Сребърният отблясък на луната осветяваше повърхността на залива. Въодушевена усмивка заигра по устните ѝ при вида на нейната цел, но мрачното напомняне, че все още не беше стигнала до гумената лодка, я прогони. Том можеше да е там. Като използва ствола на едно дърво за прикритие, тя огледа навеса, пристана и заобикалящите го скали за някаква следа от присъствието му. Нямаше и помен от едрата му фигура.

С помощта на лунната светлина Саманта се промъкна и през последния участък от скалистата пътека, като избърза да се скрие в сянката на навеса. Облегната на вратата, тя за последен път се огледа наоколо, преди да я отвори и да се вмъкне вътре.

Обгърна я пещерна тъмнина. Не можеше дори да види ръката си, какво оставаше за лодката. Нямаше друг избор. Налагаше се да запали лампата, рискувайки да я забележат. Започна да опипва стената, докато намери ключа за крушката и я включи. Светлината я заслепи. В продължение на няколко минути виждаше само цветни петна.

Най-сетне очите ѝ привикнаха към светлината. Лъскавата моторница заемаше по-голямата част от вътрешността на навеса, а мачтата ѝ се извисяваше до покрива. Не това търсеше обаче. После погледът ѝ откри малката гумена лодка, която изглеждаше като джудже пред по-големия си приятел.

Успехът изглеждаше на косъм разстояние и тя се устреми към лодката. Виждаше къде е завързана, оставаше ѝ да слезе по стълбата. Кракът ѝ беше на първото стъпало, когато вратата се отвори. Парализирана, Саманта се втрени в Джонас. Той спокойно отвърна на ужасения ѝ поглед.

— Няма да успееш — каза равно.

Тя беше обзета от смут и негодувание. Недопустимо беше да я спрат, след като почти бе достигнала до целта. Знаейки, че постъпва глупаво и без никакъв шанс за успех, тръгна надолу по стълбата. Дори не беше стъпила в лодката, когато той я хвана за ръката. Тя се противопостави на хватката му с цялата си тежест, като в същото време вдигна глава и го погледна умолително.

— Пусни ме да си вървя, Джонас — замоли отчаяно. — Моля те. Не е необходимо другите да разбират, че си могъл да ме спреш. Моля

те, просто ме пусни да си отида!

Вместо отговор, той ѝ се усмихна мрачно и стисна ръката ѝ още по-силно, за да я издърпа нагоре по стълбата.

— Няма смисъл, Сам. Хайде.

Тя продължи да упорства още малко, преди да се признае за победена и да се изкачи нагоре с негова помощ. Като застана отново на дървения под, тя пъкна ръце в джобовете си и приведе глава, а светлокестенявата ѝ коса се разпиля по бузите ѝ. Джонас не се и опита да я изведе от навеса за лодки.

— Това не е краят на света, Сам — в равния му глас долови весела нотка.

— Така ли? — отвърна Саманта с горчиво предизвикателство, а дрезгавината в гласа ѝ стана осезаема.

— Не, не е.

Тя стисна напрегнато устни.

— Как разбра, че съм тук?

— Проследих те.

— Проследил си ме? — повтори недоверчиво. Наистина, на няколко пъти имаше усещането, че някой върви зад нея, но бе сигурна, че това е само плод на въображението ѝ. Погледът ѝ се насочи към обутите му в мокасини крака. — Стори ми се, че чух нещо, но...

— Много пъти съм ходил на лов през живота си — отвърна Джонас, сякаш наистина беше необходимо някакво обяснение.

— Нямахте как да знаеш, че съм излязла — протестира тя.

— Така ли? — пошегува се той, като повдигна вежди в престорено недоумение.

— Ти надникна в стаята ми... — започна тя.

— ... и като видях издутите форми под завивките, разбрах, че не е възможно да си ти — довърши той, докато блестящите му тъмни очи обхождаха изящната ѝ фигура с една непринудена фамилиарност, която затопли бузите ѝ.

Саманта се опита да скрие реакцията си с припрян въпрос:

— Защо тогава не влезе да провериш?

— Ако го бях направил, щях да те намеря скрита зад пердетата — усмивката се таеше в ъгълчетата на устата му.

— Как разбра, че съм там? — попита смаяно.

— Бризът развяваше едната завеса, а другата беше учудващо неподвижна — след това добави с многозначителен тон: — Сякаш някой я държеше.

— Щом си знаел, че съм там, защо просто не ме спря? — запита тя с яд. — Защо ме остави да измина целия този път? Харесва ли ти да ме измъчваш?

Острият ѝ укорителен тон изтри насмешливия израз от суровото му лице.

— Трябваше да разбера накъде си се запътила и какви средства възнамеряваш да използваш, за да напуснеш острова — отвърна мъжът.

— Можеше просто да излизам на разходка — подхвърли лекомислено тя.

— Но не беше така, нали? — отбеляза той. — Щеше да се опиташ да преминеш реката с гребане в тази гумена лодка, нали?

— И какво, ако е било така? — предизвика го тя, като отметна глава.

— Даваш ли си сметка колко е малка тази лодка? — попита той припряно.

— Какво значение има това? Реката е спокойна. Няма такива вълни, които биха могли да я обърнат — заяви пленницата с все още леко надменен тон.

— Има обаче големи езерни товарни кораби в корабния канал. Би било почти невъзможно за тях да забележат тази лодчица, особено без направляващи плавателни светлини. Някой от тях можеше да те прегazi, без дори да забележи — отвърна мрачно Джонас.

— Това не ме плаши — като прикри тръпката, която премина през цялото ѝ тяло, тя добави: — По-скоро бих приела този риск, отколкото да остана тук.

Със сведени очи, чу как той издиша ядосано. За миг си помисли, че щеше да я хване за раменете и да я разтърси, за да я вразуми, но той не го направи.

— Не осъзнаваш какво говориш — най-накрая измърмори Джонас с обуздана ярост.

Саманта долови предупредителния сигнал и смени темата, а погледът ѝ се спря на гумената лодка.

— Какво ще направиш сега? — попита тя.

— С теб ли? Нищо. Ще те отведе обратно в къщата и ще те сложа да спиш — каза го така, сякаш ставаше дума за избягало дете.

— Имах предвид лодката — поясни тя въпроса си натъртено. — Имаш ли намерение да пробиеш дупка в нея и да я потопиш? — предложи тази крайна мярка само от злоба, породена от надменното му държане.

— Няма да правя нищо толкова драстично — отвърна сухо Джонас. — Но след като вече знам какво си планирала, ще сложа катинар на навеса, а навярно и един на лодката. С кодирано заключване — поясни той, — така че няма да има никакви ключове, които би могла да откраднеш.

— И предполагам, че ти ще си единственият, който ще знае комбинацията — повдигнатите ѝ вежди разкриха бурния огън в очите ѝ.

— Най-вероятно — съгласи се той, а в тъмния му сребрист поглед се долавяше лека насмешка. — Какво ще правиш сега? Ще се промъкнеш някоя нощ в спалнята ми, за да разбереш дали не говоря насън?

— Съмнявам се дали изобщо някога спиш — отвърна троснато Саманта, пораздразнена от леката тръпка, която мисълта да остане сама в една спалня с него предизвика у нея.

— Не много дълбоко — призна мъжът. После наклони глава встрани. — Какво смяташ да правиш?

— Е, ще се промъкна в спалнята ти! — заяви оживено тя, най-вече защото това беше толкова дръзка идея, че трудно можеше да я забрави.

— Имам предвид още някой от безумните планове как да напуснеш острова, които може да се въртят в главата ти.

— Ще продължавам да опитвам, ако това питаш — рязко отговори Саманта.

ОСМА ГЛАВА

Долови сподавена въздишка.

— Сам, аз... — Джонас явно искаше да каже нещо, но след това промени намерението си. — Налага се да останеш тук.

— Очакваш от мен просто да се примиря с това? — попита недоверчиво тя. — Трябва доброволно да остана тук, докато не ми кажеш, че мога да си ходя? Ако изобщо ми кажеш, че мога да си ходя!

— Тук си на сигурно място — каза той твърдо.

— Сигурно! — Невероятното твърдение я накара да се раздвижи. Тя пристъпи към него. — Как можа да го кажеш? Да не би да очакваш от мен да ти повярвам? — Тя ръкомахаше в изблик на негодувание. — Как може да твърдиш, че съм в безопасност, когато ме държиш на този остров против волята ми? Когато ти и Том се разхождате наоколо с пистолети? Навярно дори и Маги носи един в чорапа си, не знам! — Толкова се беше увлякла в думите си, че не забеляза как сивите му очи се присвиха. — Очакваш прекалено много!

— Никой няма да те нарани — каза тихо мъжът.

— Наистина ли? — попита Саманта, като недоверчиво поклати глава. — Можеш ли да гарантираш за останалите?

— Да, мога.

— Прости ми, но не ти вярвам. Наслушах се на лъжите ти — заяви тя.

— Нямах никаква причина да се страхуваш.

— Ти го казваш — устата ѝ се изкриви в скептична насмешка.

— Саманта, трябва да ми се довериш — Джонас не се опита да прикрие нетърпението си.

— Да ти се доверя? — неестественият смях, който се изтръгна от нея, граничеше с истерия, опънатите ѝ нерви не издържаха след часовете на напрежение. — Как мога да ти се доверя? Та аз дори не знам кой си!

Този път той наистина я хвана за раменете и я разтърси така силно, че отметна главата ѝ назад.

— Престани! — нареди мъжът, изгубил търпение. — Вдигаш много шум за нищо.

— За нищо!?

Безумната нотка в смеха ѝ доведе до още едно разтърсване, което накара зъбите ѝ да изтракат и я принуди да млъкне.

— Нарочно правиш така, че ситуацията да изглежда по-лоша, отколкото е всъщност — каза вбесено той.

— Така ли? — прошепна сподавено Саманта, като се вгледа в привлекателното му лице. — Ще ми се да можеше да ме убедиш в това.

Той смутено обърна глава встрани, като дълбоко си пое въздух, за да овладее надигналия се гняв. Имаше някаква загадъчна строгост в тъмните му очи, когато отново я погледна в лицето. Джонас се взря в обърканата и тревожна светлина в очите ѝ. В техните кафяви дълбини проблясваше страх, който той не беше в състояние да заличи. Линията на устата му изтъня, когато взе скованото ѝ тяло в ръцете си.

— Довери ми се, Сам — прошепна в косата ѝ. — Кълна се, че няма да позволя на никого да те нарани.

— Не мога да ти вярвам — отвърна тя, като преглътна един стон на копнеж и натисна с ръце гранитната стена на гърдния му кош в опит да се оттласне от него.

Той успя да я задържи без усилие, като с лекота се справи с неумелата ѝ съпротива срещу прегръдката и утехата, която ѝ предлагаше. Коприненомеката коса се заплете в небръснатата му буза. Грубата му милувка беше успокояваща.

— А пък аз не мога да ти позволя да напуснеш острова — отговори той ниско.

— Няма да остана — заяви Саманта в меката материя на якето му. — Ако се наложи, ще плувам!

— И сигурно ще се удавиш — заключи рязко Джонас. — Ти си добър плувец, но и двамата знаем, че не си чак толкова добра. А и не мога да повярвам, че ще предпочетеш да се самоубиеш, вместо да останеш тук с мен.

Искаше ѝ се да му каже, че при други обстоятелства с радост би останала, на който и да е остров с него. Но просто не можеше да забрави факта, че я държи като затворник.

— Няма да остана — повтори тя, като се изпъна в железния обръч, който бързо се стегна около нея.

— Искам да съм сигурен, че нищо няма да ти се случи. Ще трябва да ми се довериш, скъпа — гальовното обръщение беше произнесено толкова естествено, сякаш я беше наричал така стотици пъти.

Катализиращата му сила, в съчетание с плътния допир на мускулестото му тяло, както и неоспоримото привличане, което усещаше към него, не й позволиха повече да се противопоставя на прегръдката му. Саманта се отпусна в нея, като позволи на тялото си да се притисне към него. Тя почувства как влажната му уста обсипва с целувки косата ѝ.

— Джонас — простена, но след това се сепна. — Това не е истинското ти име, нали?

— Не — призна равнодушно той. — Но това няма значение.

— Напротив, има — възрази Саманта, защото означаваше, че той ѝ няма доверие. И въпреки това очакваше от нея да му се довери, когато тя дори не знаеше кой е.

Едрите му длани обвиха врата ѝ, а пръстите му се заплетоха в косата ѝ. Когато наклони главата ѝ назад, тя видя огъня, който тлееше в сивите му очи.

— Нищо няма значение, освен това — устата му се доближи до клепките ѝ така, че миглите ѝ докосваха устните му. — И това — той се наведе към бузата ѝ и към малката трапчинка там. — И това — прошепна до устните ѝ.

След това я целуна. Настойчивата ласка на устата му прогони всичките ѝ страхове. Тя обви ръце около врата му и се притисна до него. Започна да диша неравномерно, когато той се спусна надолу към нежната основа на шията ѝ.

— Искам да ти повярвам — прошепна болезнено тя.

Джонас вдигна глава и погледна в жадните ѝ очи.

— Тогава ми се довери — каза тихо. — Няма да съжаляваш, обещавам ти. Няма да позволя нищо лошо да ти се случи.

При тези думи тя едва доловимо кимна с глава. Устата му властно се прилепи до нейната. Надмощието му жигоса дълбоко сърцето ѝ. Саманта знаеше, че той не е прав. Нещо вече се беше

случило. Тя се бе влюбила в него — един непознат, нейния похитител — и не можеше да промени чувствата си.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гръбнака ѝ, за да притеглят бедрата ѝ към него. Допирът на мускулестите му бедра изгори плътта ѝ. Тя се разтопи в силната му прегръдка, ликуваща в сладката тръпка на отдаването, която премина през нея, и нехаеща за пистолета, който усещаше под сакото му.

Покаралата брада одраска бузата ѝ, когато той се наведе към шията ѝ и пулсиращата вдлъбнатина там. Бодливата му милувка раздразни нервните ѝ окончания до краен предел. Големите му ръце преминаха по всеки инч от раменете, кръста и бедрата ѝ, като я накараха да се впие в него, докато те продължиха да изучават меките извивки на тялото ѝ.

Мускусното ухание на неговата мъжественост изпълни сетивата ѝ. Саманта се почувства замаяна от насладата. Трябваше да отговори на страстната му атака и тя започна да му отвръща. Докато търсеше опустошаващата омая на устата му, по вените ѝ се разля изпепеляващ огън.

След няколко мъчителни секунди той позволи на устните ѝ да намерят устата му. Целувката му стана още по-настойчива, когато те се разтвориха при неговото докосване. Така плътно прегърнати, всеки от тях можеше да почувства жаждата за удовлетворение у другия.

Джонас беше този, който сложи край на всичко. Той се отдръпна и зарови лице в гъстата копринена коса над ухото ѝ. Треперещите ѝ пръсти продължиха плахо да опипват силните му челюсти. Сърцето му туптеше в синхрон със забързания ритъм на нейното, дишането му беше неспокойно и накъсано.

— Толкова се мъчих да не те обикна — прошепна Саманта, завладяна от непреодолим копнеж.

— Наистина ли? — пошегува се той нежно с приглушен глас. — А какво си мислиш, че става с мен? Всеки път, когато си близо до мен, ми се иска да те любя.

Тя отдръпна леко глава, защото искаше да види лицето му.

— Наистина ли имаш това предвид? — попита задъхано.

Той се усмихна. Една прекрасна усмивка, която смекчи суровата извивка на устата му и красиво набръчка ъгълчетата на сивите му очи. Погледът му нежно се плъзна по обърнатото към него лице с

подканващо разтворени устни и улови меката топлина, струяща от очите ѝ.

— Ако не престанеш да ме гледаш по този начин, ще разбереш точно до каква степен го имам предвид — каза той с шеговитата закана.

Саманта се засмя дрезгаво и сложи глава на гърдите му. Едно сладко и неопишуемо с думи усещане изпълни сърцето ѝ с радостно удовлетворение. Тя затвори очи, за да запечата този миг в съзнанието си, защото искаше да го запази завинаги. Сега вече нямаше значение, че не ѝ се беше обяснил в любов. Той я желаше със същата болезнена страст, с която и тя го желаше.

— Хайде да се махнем отгук, Джонас — промълви тя. — Да се качим на моторницата и да отплаваме надалеч.

Ръцете, които я държаха, внезапно се стегнаха. Изведнъж сякаш всеки мускул застана нащрек. Преднамерено бавно, ръцете му се спуснаха надолу, за да я хванат за раменете и да я отдалечат. Когато тя повдигна очи към него, тъмният му поглед по никакъв начин не издаваше мислите му. Саманта можеше само да предположи какво го беше разстроило и се опита да разсее тревогата му.

— Никой няма да узнае, че си ме държал затворена на острова — каза настойчиво. — Моля те, нека да се махнем двамата заедно — вдигна ръка, за да погали мъжествената извивка на челюстта му. Той обаче я хвана, преди да е достигнала целта си, и стисна пръстите ѝ, докато не изохка. — Причиняваш ми болка! — протестира тя, напълно объркана.

Един мускул потрепна на лицето му, а в сивите му очи се трупаха буреносни облаци. Той рязко пусна ръката ѝ и се обърна встрани.

— Няма да напускаме този остров, Сам — заяви студено.

Тя отвори уста, но измина доста време, преди да успее да продума. Как можеше да продължава да я държи като затворник, ако наистина държеше на нея, както твърдеше? Дали изобщо го беше грижа за нея?

Или просто близостта на една привлекателна млада жена го изпълваше със страст? Или още по-лошо, дали той?... Саманта усети болезнена бучка да засяда в гърлото ѝ.

— Беше само номер, нали? — Саманта с мъка прекара обвинителните думи през буцата в гърлото си. — Отново си играеш игри, нещо, което правиш от самото начало.

— Това не беше игра — отговори натъртено Джонас.

— Не ти вярвам! — сопна се тя. — Ти просто смени тактиката, за да ме убедиш да остана доброволно на този остров! Щеше да е много по-лесно, ако не ти се налагаше да ме пазиш всяка секунда, нали? Е, планът ти не се осъществи!

Тя отново прибегна до гнева, за да спре горчивите сълзи, които изгаряха очите ѝ и да приглуши болезнените стонове, които напиреха в гърлото ѝ.

— Нито пък твоят — отрязва той.

— Моят? — Саманта извика в болезненото си недоумение. Не можеше да покаже по-явно, че е влюбена.

— Запази този невинен поглед в кафявите си очи за някой друг — устните му се извиха подигравателно и той я изгледа надменно. — Не го заслужавам. Няма нещо, което не би използвала, за да избягаш от този остров, доказва го много ясно само преди няколко минути. Наистина ли повярва, че така си ме омотала в мрежата си, че единственото, което трябва да направиш, е да дръпнеш връвчицата и аз послушно да те отведе? Да ме обвиняваш, че те използвам, е същото като „Присмял се хърбел на щърбел“.

Саманта тихо въздъхна. Той смяташе, че само се е преструвала на влюбена в него, за да го убеди да я отведе. Първата ѝ мисъл беше да го отрече, но гордостта ѝ подсказа да не се унижава толкова, още повече че той нехаеше за нея.

— Отчаяните ситуации пораждават отчаяни решения — тя произнесе думите, които трябваше да потвърдят обвинението.

— Това не беше много оригинално — грубо се пошегува Джонас.

— Занапред ще се старая повече — отвърна сопнато тя.

— Може и да не ти се удаде друга възможност. Надявам се да нямаш този шанс — измърмори той под нос, сякаш мислеше на глас. После посегна към ръката ѝ и каза по-ясно: — Хайде. Връщаш се в къщата.

— Какво искаш да кажеш с това, че може и да не ми се удаде друга възможност? — попита Саманта, неспособна да избегне хватката на ръката му. Той я повлече със себе си към вратата. — Възнамеряваш да ме заключиш в стаята ми или... — Не можа да произнесе на глас другата си мисъл.

— Не смятам, че бих могъл да ти се доверя, дори и зад заключена врата. Ако реша да те заключа, ще бъда вътре с теб — мрачният блясък на погледа му бе отправен към нея и не скриваше интимния намек. — Може дори да се окаже забавно.

— Да не си посмял! — извика разтревожено тя, като се задърпа, за да се освободи от ръката му.

Джонас спря до вратата и повдигна арогантно вежди.

— Нима? — каза с ирония и тя пребледня.

Вратата рязко се отвори и едрата фигура на Том изникна от мрака.

— Отново се е измъкнала! — тялото на Джонас я скриваше от погледа му. — Маги провери преди няколко минути и намери възглавници, натъпкани под завивките, за да ни заблуди, че е в леглото. Мрежата на прозореца е прерязана. Няма как да разберем преди колко време е избягала.

— Можеш да спреш да я търсиш — каза кратко Джонас, като издърпа Саманта напред. — Аз я намерих.

Том облекчено изруга под нос.

— Помислих, че сигурно сме я изгубили.

— Сега ще я отведе обратно в къщата. Намери катинар за лодката, както и за вратата на навеса — нареди Джонас. — След това най-добре виж какво можеш да направиш, за да закърпиш тази мрежа.

— Веднага — кимна Том.

Саманта беше избутана през вратата, когато Том отстъпи встрани. Пътят към къщата беше дълъг, а и мрачното мълчание на нейния похитител го направи още по-тягостен. Маги чакаше в столовата. Когато видя Саманта, тя поклати глава с облекчение, но Джонас не даде никакво обяснение. Без да я пуска, прекоси къщата и я вкара в спалнята.

Тя залитна в стаята, върна си равновесието близо до разхвърляното легло, а след това се обърна към него с изплашено, но предизвикателно изражение. Беше застанал до вратата с ръка на дръжката.

— Мрежата все още не е поправена, но на твоето място не бих се опитал да се измъкна отново — предупреди я той. — Ще те откроя, преди да успееш да напуснеш острова.

— Върви по дяволите, който и да си! — прилив на смелост задави гласа ѝ.

— Благодарение на баща ти навярно ще ида — съгласи се язвително мъжът и затвори вратата.

Саманта остана неуверено на мястото си, докато ѝ се искаше да излети през отвора в мрежата. Но беше сигурна, че той ще я намери. А следващия път последиците можеха да бъдат пагубни.

Една сълза се търкулна надолу по бузата ѝ, след това и втора. Отиде слепешком до леглото, изпъна се върху завивките и зарови глава във възглавницата. Нямаше представа колко дълго беше лежала така, вцепенена от болка, с мокри от сълзите бузи, които се стичаха бавно.

Отвън някой започна да удря с чук по рамката на прозореца. Предположи, че е Том. Едва когато чукането спря и стъпките му заглъхнаха далеч от спалнята ѝ, сълзите започнаха да се стичат неудържимо. За пръв път от детските си години се наплака до насита, като заглушаваше риданията във възглавницата.

Замаяно надигна глава, когато слънчевата светлина докосна клепачите ѝ. Придърпа завивките към раменете си и се опита да се завърне в забравата на съня. Изведнъж у нея се промъкна едно чувство, породено от усещането за голата ѝ кожа. Не помнеше да се е събличала и се намръщи, като разбра, че е само по бельо, а не в пижамата си. После се размърда леко и усети някаква тежест в единия край на леглото.

Болезнените спомени от предишната вечер започнаха да се съживяват. Почувства се нещастна и психически наранена, докато се опитваше да осъзнае случилото се. Странните боджежи в тила ѝ създаваха усещането, че някой я наблюдава. Понеже неприятното чувство не изчезваше, тя извърна лице от възглавницата, за да погледне през рамо.

И последните следи от съня изчезнаха, когато видя Джонас. Бе изтегнат на едно кресло, а дългите му крака бяха подпрени на ръба на леглото. Лактите му се разполагаха спокойно върху страничните облегалки на стола, а ръцете му бяха склучени отпред на корема. Сивите му очи я наблюдаваха иззад леко притворените мигли, доловили нейния шок и последвалото безпокойство.

Саманта бързо издърпа завивките до шията си, защото си припомни заплахата му да се заключи в стаята с нея и осъзна колко

оскъдно е облеклото ѝ под одеялата. Не можеше да диша спокойно.

— Откога си тук? — попита със слаб глас.

— Цялата нощ — отвърна той спокойно.

— Не беше необходимо — възрази тя.

— Смятам, че беше.

— Не съм се опитвала да се измъкна.

— Не си и няма да имаш възможност повече да опитваш — заяви мъжът, като се изправи от стола и леко протегна схванатите си мускули.

— Какво искаш да кажеш? — тя го погледна внимателно. Дали беше решил да я държи заключена в стаята?

— Искам да кажа — той направи пауза, за да подчертае думите си, — че някой постоянно ще бъде при теб. Единственото място, където ще си сама, е тоалетната. Предлагам да отидеш сега, а после да се облечеш, така че да мога да те предам на Маги и да поспя малко.

По блясъка в очите му Саманта отгатна, че той очаква молбата ѝ да се обърне на другата страна, за да се придвижи до банята. Вместо това тя измъкна чаршафа от леглото и здраво го омота около себе си, като стъпи на пода. След това се затътри през стаята, увита като мумия, взе чисти дрехи от гардероба и чекмеджето на шкафа и влезе в банята.

В края на деня младата жена се увери, че похитителят ѝ е имал предвид точно това, което каза. Тя нито за миг не остана сама, един от тях я придружаваше неотлъчно.

Сутринта и в ранния следобед това бяха Маги и Том, тъй като Джонас спеше. Маги се държа дружелюбно през времето, което Саманта беше принудена да прекара с нея. Том обаче изглеждаше най-състрадателен и погледът му сякаш се извиняваше за стореното.

Бе прекарала последните няколко дни предимно в компанията на Джонас, така че това бе първата ѝ възможност да опознае другите. Все пак Маги и Том оставаха леко резервирани към нея. Знаеше, че е безполезно да се надява на помощта им за евентуално бягство. Те, също като Джонас, бяха убедени, че трябва да остане на острова.

В единадесет вечерта Джонас съобщи, че е време да си ляга. Искаше ѝ се да възрази, но знаеше, че това е заповед, на която той ще я накара да се подчини дори да му се наложи да използва сила. Тя не

можа да прикрие недоволството си от неговото присъствие, когато я последва в спалнята ѝ.

Вътре Саманта се подвоуми, защото не ѝ се искаше да облича късата си пижама и да създава ситуация, с която не би могла да се справи. Освен това как изобщо би могла да си легне, докато той я гледаше? Положението ѝ беше твърде деликатно, още повече че продължаваше да я привлича, независимо от всичко.

— Можеш да си облечеш пижамата — той отгатна точно причината за нейното колебание. — Иначе Маги ще трябва да дойде и да те съблече, както направи миналата вечер.

Тя рязко се обърна към него, а той важно повдигна глава и погледът му проблесна многозначително.

— Ти си помисли, че аз съм те съблякъл снощи, нали? — изсмя се мъжът.

Бузите ѝ се изчервиха и тя бързо погледна встрани.

— Нямаше начин да знам кой е бил.

— Е, можеш да дишаш спокойно — не бях аз — обърна се малко припряно той. — Така че — побързай и си лягай.

Смутена, Саманта грабна късата си жълта пижама и се втурна към банята. Няколко минути по-късно се появи и видя Джонас да стои до прозореца. Преди да успее да се пъхне под завивките, той се обърна и я видя.

Дрешката покриваше по-голяма част от бикините ѝ, но имаше нещо определено интимно в това да носи пижама пред един мъж. Тя се протегна и подпъхна одеялото около себе си, като прилежно избягваше намръщения и съсредоточен поглед, вперен в нея. Пулсът ѝ се ускори, когато той се отдалечи от прозореца. Джонас обаче само угаси лампата и се върна до прозореца. Стаята потъна в мрак.

Дълго време тя се страхуваше да шавне. Мускулите ѝ се схванаха от неудобната ѝ поза. Завивките бяха толкова здраво пристегнати около нея, че започна да се задушават. Накрая просто трябваше да се помръдне. Обърна се, като се опитваше да се намести по-удобно, но не успя. Непрестанното ѝ въртене провокира една нетърпелива забележка.

— Надявам се, че няма да спиш толкова неспокойно като снощи — каза той. — Не съм в настроение да те завивам цяла нощ.

Тъкмо когато смущението ѝ от факта, че не Джонас я беше съблякъл, бе започнало да намалява, и се възвърна с нова сила.

— Много благодаря — измърмори горчиво тя. — Точно от подобен коментар се нуждаех, за да заспя спокойно! — Надяваше се това да предизвика точно обратния ефект.

— Заспивай, Сам — отвърна той с гневна нотка.

— Опитвам се, но не е толкова лесно, докато стоиш там — отвърна сопнато тя.

— Може би предпочиташ да се вмъкна при теб? — отсече той.

— Не! — Отказът ѝ беше незабавен и прозвуча малко изплашено, защото при тази мисъл тялото ѝ първо изстина, а после пламна.

— Забрави, че съм го споменал — въздъхна той. Беше лесно да се каже, но не и да се изпълни. — Лека нощ, Сам! И не се тревожи, няма да те безпокоя.

— Лека нощ!

Дали беше плод на въображението ѝ, или наистина бе произнесъл по-особено последната дума в края на фразата — „при теб“? Не беше сигурна, но реши, че е по-разумно да не пита.

Никой от двамата не проговори, независимо че тя успя да заспи едва в сутрешните часове. Когато се събуди към обед, видя, че в стаята при нея беше Маги. Жената ѝ обясни, че Джонас се е оттеглил в собствената си стая малко след зазоряване, за да може да поспи.

Очертаваше се денят да премине точно като предишния. Промяната дойде в късния следобед. Саманта и Том играеха на карти, когато Джонас се появи да поеме охраната ѝ и седна на мястото на партньора ѝ. Присъствието му изпълни стаята и я направи прекалено тясна. Тя се изправи.

— Може ли да излезем навън? — попита неспокойно, като отново почувства смущението, което ѝ причиняваше неговата мъжественост.

— За малко — съгласи се той, като стана и тръгна към вратата на вътрешния двор, отвори я и пропусна Саманта пред себе си.

Тя започна да обикаля неспокойно из двора, без да е в състояние да оцени гледката на спокойно течащата река и живописните ѝ острови. Джонас се подпря на една скала и ѝ позволи да се разхожда,

държейки я под око. Почувства се, сякаш беше вързана с невидима каишка, и ѝ се прииска да се освободи от нея.

Краката несъзнателно я поведоха към пътеката за пристана. На няколко метра от нея тя се подвоуми и погледна през рамо. Джонас беше изоставил поста си до скалата и вървеше след нея, без да се опитва да я настигне. Очевидно нямаше намерение да ѝ пречи да отиде до залива. Навярно искаше тя да се увери, че навесът за лодки е заключен с катинар.

Саманта се обърна с гръб към пътеката и продължи безцелно към залива. Нямаше никаква определена причина да ходи там. Но отиваше точно затова.

Дърветата върху една скала над залива отстъпваха място на висока трева и камъни. Тя спря там, а погледът ѝ се зарея към гористите островчета, които се открояваха на фона на нежносиньото небе. Няколко пухкави облачета се носеха над тях.

Когато тръгна надолу по склона, забеляза една моторна лодка, чийто силует бавно растеше в далечината. Единственото, което я интересуваше, бе, че в тихия следобед е успяла да види нещо, което се движи. Не си и помисли, че би могла да получи някаква помощ. Джонас щеше да се погрижи това да не стане.

Като слезе до водата, тя се загледа в сала, закотвен в залива. С него бяха свързани прекалено много болезнени спомени. С пръсти, пъхнати в задните джобове на панталоните, тя започна да рови с крак камъчетата по земята. Не беше нужно да се обръща, за да разбере, че Джонас е наблизо; чувстваше погледа му върху себе си. Невидимата нишка между тях не беше прекъсната, беше само малко разхлабена.

Като повдигна глава, тя отново зарея очи над водата. Голямата моторница приближаваше все повече и повече. Щеше да мине доста близо край острова, но Саманта не извади ръце от джобовете, за да помахаше към нея. Привличайки вниманието на лодката, тя щеше да предизвика Джонас и в крайна сметка нямаше да спечели нищо, освен неговия гняв. И най-вероятно затвор в стаята.

Вместо обаче да поеме курс край острова, моторницата се насочи към залива. Когато наближи, мощните машини бяха изключени. При тази гледка сърцето на Саманта подскочи, но краката ѝ останаха като заковани. Очакваше всеки момент Джонас да се спусне и да я отведе, преди някой да може да я разпознае.

Лодката вече беше в залива, а все още нямаше никаква реакция от негова страна. Като прехапа устни, младата жена погледна през рамо. Той стоеше до дърветата, леко скрит в сянката им, и гледаше как корабчето се доближава до пристана. Погледът му се плъзна към нея.

От това разстояние изражението му беше неразгадаемо.

Дали това беше още един от неговите номера, запита се Саманта с горчива болка. Лодката навярно принадлежеше на някой от колегите му. Защо иначе щеше да ѝ позволява да влезе в залива? Вероятно му доставяше удоволствие да я вижда как страда. Като преглътна набраните сълзи, тя отново погледна към моторницата.

Един човек в тъмен костюм бързо я насочваше към пристана. Когато маневрата беше към края си, още две фигури се появиха от кабината. Саманта се втренчи в едната от тях, не вярвайки на очите си.

Мъжът беше няколко сантиметра по-висок от нея, физиката му едва забележимо отразяваше една загубена битка срещу килограмите, а тъмнокестенявата му коса беше изпъстрена със сиво. Когато той се обърна към сушата и тя видя красивото му заоблено лице, както и познатите проникателни кафяви очи, разбра, че не беше сбъркала.

Радост се надигна у нея при вида на Рубен Джентри, нейния баща, но почти веднага се стопи, когато разбра какво следва. Тя беше спасена, а това означаваше, че ще заловят Джонас. Дърветата все още го скриваха от очите на хората в лодката. Погледите им се срещнаха, като нейният го умоляваше да се махне и да избяга, докато все още има тази възможност.

— Сам! — Рубен Джентри извика към нея със силен глас, жизнен и могъщ като самия него.

Саманта откъсна очи от Джонас и се усмихна насила, наполовина щастлива да види баща си. Тя раздвижи краката си и те я понесоха към него, като бавно набираха скорост, докато накрая почти се затича към отворените му обятия. Сълзи замъглиха погледа ѝ, когато се спря пред него.

— Рубен! — промълви със сподавен шепот.

Той наклони глава и постави ръце върху раменете ѝ.

— Добре ли си, Сам?

Успокояващото докосване на неговите ръце я накара да го прегърне през кръста и да сподави тихите си стонове във фината материя на сакото му.

— Да, добре съм — успя да каже дрезгаво тя, но не беше вярно. Ръцете ѝ се затегнаха здраво около него. Нежно, много нежно тя проплака: — Татко!

Той остана така още няколко секунди и след това започна внимателно да се освобождава от ръцете ѝ. В кафявите му очи грееше дълбока привързаност, когато започна да бърше сълзите от бузите ѝ.

— Не съм имал подобно посрещане, откакто беше на шест години — каза той — Саманта се опита да се усмихне, но усмивката ѝ бе кратка и сдържана. Рубен погледна зад нея към пътеката. — Къде са останалите?

Тя погледна към двамата мъже в тъмни костюми, които стояха мълчаливи и сериозни от двете страни на баща ѝ. Забеляза издутите им якета и пребледня. След това бързо погледна през рамо. От Джонас нямаше и следа. Безсмислено беше да се надява, че е избягал.

— Ами... — тя не искаше да го каже, но трябваше. — В къщата, мисля. Има пътека през горичката.

Двамата мъже тръгнаха напред, а Саманта отстъпи встрани, когато баща ѝ понечи да ги последва. Той се спря и я погледна. В кафявите му очи проблесна разбиране.

— Идваш ли? — попита топло.

— Не — не би могла. — Ще чакам тук, в лодката.

Рубен Джентри кимна в знак на съгласие и се присъедини към двамата си спътници. Саманта се обърна, като избърса сълзите от бузите си, и реши, че няма повече да плаче.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Саманта стоеше загледана в чашата с кафе. Някакъв мъж, навярно част от екипажа, ѝ го бе донесъл малко след като се качи на борда на лодката.

Половината от кафето бе изпито, а останалото беше толкова изстинало, че не ставаше за пиене. Въпреки това тя продължаваше здраво да стиска чашата, защото имаше нужда да се държи за нещо, за да запази здравия си разум, докато чака в кабината.

Бяха изминали почти двадесет минути, откакто баща ѝ тръгна към къщата. Не се бе чул никакъв звук, нито стрелба от оръжие, нищо, само пликането на водата в корпуса на лодката. Нервите ѝ бяха болезнено обтегнати. Не знаеше какво става, нито искаше да знае, но можеше да си представи.

Беше спуснала завесите на прозорците. Не искаше да види как вкарват Джонас в моторницата. Сподави болезнения стон, който се надигна в гърлото ѝ.

Дочу стъпки по дъсчената палуба, приглушени и зловеци. Настръхнала, тя ги проследи как обхождат лодката и приближават към каютата. Без да се обърне при отварянето на вратата, затвори очи и се опита да овладее чувствата си. Не искаше Рубен да я види как се измъчва, не точно сега. Пое дълбоко въздух и погледна в тавана.

— Те... предадоха ли се? — запита сериозно.

Вратата се затвори.

— Не съвсем.

При звука на познатия до болка глас Саманта се обърна. Пръстите ѝ изпуснаха чашата с кафе и тя падна на пода, като се разби на малки парчета, а кафявата течност образува малка локвичка. С разширени от ужас очи тя погледна към Джонас.

— Какво си направил с Рубен? — попита разтревожено.

— Той е в къщата — чертите му издаваха единствено твърда решителност. Сивите очи бяха неразгадаеми. — Искаш ли да се присъединиш към него?

— Дали искам да се присъединя към него? — засмя се горчиво Саманта. — И него ли сте взели за заложник? О, Джонас, това няма да ти се размине! — заяви тя с болка. — Не и Рубен Джентри!

— Казвам се Кейд Скот.

— Кейд Скот? — повтори объркано тя. Името ѝ беше познато, но беше прекалено развълнувана, за да може да се концентрира и да се сети откъде го знае.

— Работя за Рубен — каза спокойно той. — Ръководя охраната му.

— Охраната? — гневът на Саманта прозвуча като слабо ехо. Трудно ѝ беше да асимилира новата информация. Тя се хвана за главата. — Тогава...

— Знам. Сигурно си стигнала до заключението, че си отвлечена, но не можех да направя нищо срещу това — продължи мъжът, който сега се представяше за Кейд Скот. — Следвах нарежданията на Рубен. Ръцете ми бяха вързани.

— На Рубен? — тя осъзна, че отново се хваща на уловката му. — Но защо? Защо баща ми ще иска да бъда държана като заложник на този остров? Няма никакъв смисъл!

— Беше за твоя собствена защита. И...

— За моя защита? — прекъсна го Саманта. — Защо да се нуждая от защита?

— През последните няколко месеца баща ти получи серия от заплашителни писма и телефонни обаждания. Не ги приемаше сериозно, докато някой не стреля по него преди две седмици — когато тя ахна уплашено, той добави: — Този човек не можа да улучи, но убеди Рубен в нещо, което аз не успях да направя — че заплахите му не са били напразни.

— Какво общо има това с мен, щом е преследвал Рубен? — намръщи се младата жена.

— Сутринта, преди да дойда в редакцията, баща ти е имал телефонен разговор с този мъж. Той му казал, че е решил да му подари живота; било прекалено лесно да го убие. Щял да му отмъсти чрез теб. Знаел в кой град се намиращ, къде работиш и какво име използваш — обясни Кейд Скот. — При цялата тази информация, с която разполага, нямаше как да не му повярваме. Налагаше се по-бързо от него да те измъкна оттам, преди той да може да осъществи заплахата си.

— И затова ме доведе тук — тя усети тръпка на страх да се плъзва по гърба ѝ.

— Този остров е изолиран и лесен за охрана. Всякакви нарушители щяха да бъдат елиминирани. Решихме, че това е идеалното място да те скрием — заяви той със същия безличен тон, който използваше, откакто е при нея.

Саманта прокара пръсти през косата си и я отметна назад.

— Защо не ми каза всичко от самото начало? Защо всичко това беше забулено в дълбока и тъмна тайна?

— Казах ти, такива бяха нарежданията на Рубен. Той не искаше да те тревожи. Затова и не можех да ти кажа истинското си име. Баща ти беше убеден, че веднага ще събереш две и две и ще заподозреш нещо. — Той щракна запалката си и поднесе цигара към пламъка ѝ. — Все още не беше разбрал, че вече не си малко момиченце и отдавна си престанала да се боиш от тъмното.

— Така че ти премина през цялата тази игра, като първо беше Оуен Бродли, после Крис Андрюз и в добавка мистериозният Джонас! — възкликна Саманта.

— Не се ли сети, че тази постоянна смяна на имена ще ме накара да се усъмня? Да не говорим за забраната да напускам острова или да разговарям с когото и да било. Което повдига още един въпрос. Защо не искаше да ми позволиш да се обадя на Рубен?

— Защото не знаехме откъде мъжът получава сведенията си. Предполагаше се, че това става благодарение на връзката му с някой от приближените на баща ти. Не можех да ти позволя да оставиш съобщение къде се намиращ, защото то можеше да попадне в чужди ръце — отвърна спокойно той.

Гневът ѝ се надигна:

— Би могъл да ми обясниш по някакъв начин — упрекна го тя, — вместо да ме оставиш да си мисля, че съм затворник; че ти, Том и Маги ме държите... — тя прекъсна, за да попита рязко: — Предполагам, че Том и Маги също работят в охраната, нали?

— Точно.

— Когато разбра, че се смятам за отвлечена, трябваше да ми кажеш! — мрачно възрази Саманта.

— Не можех. Ти...

— Знаем, Рубен бил дал нареждания — тросна се тя.

— Но ти можеше да му обясниш. Аз бях страшно изплашена, и то за нищо!

— Опитах се да му обясня, но той е като булдог. Щом веднъж стисне нещо между зъбите си, не го изпуска повече. Настояваше да се придържаме към първоначалния план, според който не трябваше да знаеш нищо за заплахите — Кейд я погледна съсредоточено. — Мисля, че ти дочу края на разговора ми е него за това и го изтълкува погрешно.

Саманта ясно си спомни гнева на Кейд при този разговор, когато предупреди баща ѝ, че ще съжалява.

— Да — кимна тя. — Помислих си, че Рубен отказва да плати откупа.

— Първоначалният план щеше да се провали, когато той разбра, че няма да може да се присъедини към нас — каза разсеяно Кейд, загледан в тънката ивица дим, която се виеше от края на цигарата му.

— Нима той е имал такова намерение? — попита Саманта със смътен скептицизъм.

— Да, сметнахме, че е най-добре, ако той е тук е теб, в случай че мъжът промени намерението си и отново се опита да го нападне. Властите обаче го убедиха да остане в Ню Йорк, за да може терористът отново да се свърже с него.

— В такъв случай защо е тук? — запита тя.

— Мъжът е бил арестуван през нощта. Опасността премина — Кейд изгаси цигарата си в пепелника, а строгата маска отново се бе върнала на лицето му.

Въпреки това нещо в тона му я накара да попита:

— Откога знаеш това?

— От около пет часа тази сутрин.

Приблизително по същото време, когато се е оттеглил, за да си почине, както ѝ бе казала Маги. Не това обаче разпали гнева ѝ.

— На практика аз преживях още един ден с мисълта, че съм отвлечена. Можеше да ми обясниш всичко това, преди Рубен да пристигне — упрекна го ядно тя.

— Да, бих могъл — съгласи се той прекалено спокойно, като невъзмутимо посрещна острите пламъчета в очите ѝ. — Но не смятах, че би ми повярвала. Както сама изтъкна преди, вече беше чула прекалено много лъжи от мен, за да ми вярваш, каквото и да ти кажеш.

Знаех, че Рубен вече пътува насам, така че го изчаках, за да потвърди разказа ми. Казвам ти истината, Сам.

Саманта се обърна встрани, като почувства болка от звука на името си върху устните му. Вярваше му. Всичко се наместваше, всички доказателства, които беше изтълкувала погрешно. Дори и инициалите К. С. се оказаха верни. К. С. за Кейд Скот.

Тя знаеше кой е Кейд Скот. Беше чувала Рубен да хвали мъжа, който оглавява отдела по охраната на всичките му компании. По ирония на съдбата никога не го бе срещала, докато той не я доведе на този райски остров, който въображението ѝ превърна в ад. Само едни инициали обаче не бяха достатъчни, да я убедят в истинската самоличност на човек, когото не беше виждала преди.

— Само ако знаех! — тихо изстена тя.

— Исках да ти кажа — промълви Кейд тихо. — И почти го направих, на няколко пъти.

— Щеше ми се да го беше направил наистина — въздъхна Саманта, като си припомни болката от откритието си, че е влюбена в един непознат, който я бе отвлякъл. Тази любов я измъчваше. Сега поне нямаше защо да се чувства виновна за това, че го обича. — Трябваше да го направиш, независимо от това, какво е искал Рубен — повтори тя.

— Аз получавам заповеди от баща ти. Той е шефът — напомни ѝ Кейд.

Думите прозвучаха като погребален звън. Скот работеше за Рубен, а тя беше негова дъщеря, отлична награда за един амбициозен човек. А и неговата неумолимост я убеди, че той наистина е амбициозен. Постигаше предначертаната цел, независимо кого и какво ще се наложи да използва за това.

— Ще му разкажа каква прекрасна работа свърши, за да ме защитиш — заяви тя с лека усмивка. — Ти направи всичко, което беше по силите ти, за да ме забавляваш. Дори прибегна до някои драстични методи, но и те се оказаха полезни. А и едва през последните няколко дни реших, че съм била отвлечена. Ти нямаше никаква вина за погрешния ми извод. Сигурна съм, че Рубен ще бъде много горд с теб.

Мъжът присви очи.

— Не всичко, което направих, беше, за да те забавлявам, Сам — той нарочно натърти на думата „всичко“.

— Разбира се, че не — тя се засмя дрезгаво, за да прикрие потреперването на брадичката си. — И двамата добре се позабавлявахме.

Той повдигна вежди с обичайния си арогантен маниер.

— Това е всичко.

Въпреки това тя чувстваше, че зад тези му думи се крие някакъв болезнен въпрос.

— Да, наистина това е всичко — каза, но язвителната нотка в гласа ѝ не прозвуча убедително.

Кейд пристъпи към нея и Саманта извърна лице към него, като внимаваше силното вълнение, което изпитваше в негово присъствие, да не проличи. Блестящ и непроницаем като живак, погледът му се плъзна по лицето ѝ, покрай незададения въпрос в очите ѝ и се задържа върху влажните ѝ устни. Пулсът ѝ се ускори.

— Лъжеш, Сам. Не беше само забавление, и за двама ни — каза той, като отново пристъпи напред.

Тя се отдръпна и парче от счупената кафена чаша изпука под краката ѝ.

— Моля те, Джонас... — със сподавен смях Саманта се поправи: — Кейд беше, нали? Виждаш ли, дори не знам как да те наричам. Моля те, имам нужда от време, за да размисля. Всичко това е толкова объркано. Остави ме на мира, Кейд, моля те!

Той се подвоуми, но после мрачно се съгласи.

— Добре, този път ще направим както ти кажеш — завъртя се на пети и тръгна към вратата. — Ще кажа на Рубен, че си решила да го чакаш тук.

Преди Саманта да успее да осмисли последните му думи, той си бе тръгнал. В продължение на няколко минути остана заслушана в шума от стъпките му, докато слезе от лодката. Накрая се наведе, за да събере парченцата от счупената чаша, но сълзите замъглиха погледа ѝ до такава степен, че не можеше да ги види.

Когато Рубен Джентри се върна на моторницата, тя вече беше заличила всякакви следи от сълзи. Дори когато обсъдиха ситуацията, успя да намери нещо забавно в приключението си, колкото и горчиво да беше то. За щастие баща ѝ нямаше никакво намерение да остава на острова, макар само за нощта.

Саманта с радост го придружи, тъй като имаше нужда да се отдалечи от Кейд, преди да се остави във властта на нещо, за което щеше да съжалява.

На двадесет и две, тя се беше научила да не се поддава на импулса. Вече имаше достатъчно белези, макар да оставаха скрити за другите. Кейд не се върна с тях. Рубен обясни, че трябва да довърши някои неща и ще ги последва на другия ден.

Саманта се запита дали по този начин той не ѝ дава възможност да помисли.

Рубен явно не очакваше от нея да се върне направо в редакцията. Тя се нуждаеше от няколко дни, за да ближе раните си насаме, както и да вземе някакво решение относно Кейд. Нямаше съмнение, че го обича. Въпросът беше какво да прави с тази любов.

Четири дни след завръщането ѝ телефонът иззвъня. Саманта го погледна. Това беше Кейд — знаеше го с такава сигурност, сякаш го виждаше срещу себе си. Разколебана, тя не вдигна слушалката, като отлагаше неизбежното. То обаче си оставаше неизбежно. Обади се на четиринадесетото позвъняване, без да осъзнава, че ги беше броила.

— Сам, Кейд е — ниският му глас премина през нея като огън.

— Здравей, Кейд. Как си? — тя се поздрави за спокойствието, което успя да запази в тона си. Той не издаваше ускореното ѝ сърцебиене.

— Прекрасно — беше автоматичният отговор, но той не се възползва от него. — Тъй като Рубен е извън града, чудех се дали си свободна да вечеряме заедно.

Саманта рязко си пое дъх, понеже той я лиши от възможното извинение. Кейд работеше за баща ѝ и това, че отговаряше за охраната, му позволяваше да знае местонахождението му.

— Всъщност... — тя заекна, като се опита да измисли правдоподобна лъжа.

— Сам — прекъсна я Кейд с тих и решителен глас. — Искам да те видя.

Краката отказаха да я държат, а сърцето ѝ прескочи няколко удара. Тя се хвана за масата, като се опитваше да се противопостави на наплива от чувства. Щом само звученето на гласа му беше в състояние да ѝ причини това, какво ли щеше да се случи, ако го види отново? Да си предупреден, значи да си въоръжен — нали така казват хората? Не

беше ли по-добре да го види сега, отколкото да чака неопределено време, когато можеше да я завари неподготвена, а следователно и уязвима?

— Всъщност — продължи Саманта — нямам нищо планирано за вечерта.

— Ще те взема в седем — заключи той.

— Да.

След като си казаха „дочуване“, тя затвори телефона. Ръцете ѝ трепереха и усещаше стягане под лъжичката. Стисна очи и тръсна глава. Трябваше да се овладее преди срещата.

Тънката муселинена блуза с цвят на кайсия и дългата кремава пола ѝ придаваха изискан вид, но искрящите кафяви очи, които гледаха към отражението ѝ в огледалото, бяха притеснени и напрегнати. Тя се помъчи да си придаде нехаен израз.

Входният звънец пропя и Саманта подскочи. Нищо няма да излезе от това, ядоса се на себе си и забърза през всекидневната. Карл, икономът на Рубен, отвори вратата, когато тя влезе в стаята.

Погледът на Кейд се плъзна покрай прислужника към Саманта. Стъпките ѝ се забавиха от срещата с вълнуващите му очи, топли и спокойни.

— Готова ли си? — попита тихо той.

Чертите му изглеждаха по-отсечени и още по-привлекателни, отколкото си ги спомняше, а тъмнокестенявата коса падаше върху широкото му чело. Тази силна извивка на почти черните вежди, този съсредоточен поглед в тъмните му очи над скулести бузи, леко неправилната извивка на носа, силната, добре оформена уста и това небрежно изражение, което прикриваше стоманата в погледа. Саманта се почувства замаяна.

— Да, готова съм — сподавеният ѝ глас разкри вълнението ѝ. Обикновено канеше на едно питие мъжете, с които излизаше. Но този път не го направи. — Ще тръгваме ли? — Гласът ѝ прозвуча почти нормално.

— Таксито чака — съгласи се той.

Саманта отиде до вратата и погледна Карл, който я отвори пред нея и мило се усмихна.

— Взела съм ключа — каза му тя.

Устата му леко се изви в отговор на намека ѝ.

— Тогава няма да те чакам. Приятна вечер, Саманта.

Когато затвори вратата, тя почувства въпросителния поглед на Кейд.

— Той е с нас от години. Откакто започнах да излизам на срещи, Карл е този, който ме чака да се прибера невредима. Особено когато Рубен отсъства от града. Много е мил. Не знам какво би правил Рубен без него — тя искаше да говори за нещо, стига да не беше свързано пряко с нея и с онова, което всъщност мисли и чувства в този момент.

— Добре тогава, че господин Джентри си има Карл — каза той, когато тръгнаха към асансьорите в дъното на коридора. — Няма да се притесняваш за това, кой ще се грижи за Рубен, когато те няма.

— Искаш да кажеш — когато разперя криле и напусна гнездото, за да се заема с кариерата си на журналист — уточни тя с излишна конкретност.

— Или когато се омъжиш. Или и двете — той задържа поглед върху нея в продължение на няколко трепетни секунди.

Преди Саманта да успее да се съвземе, вратите на асансьора се отвориха и едрата му ръка се оказа върху кръста ѝ, за да я въведе вътре. При това докосване неволна тръпка на удоволствие пробяга през нея, като я замая и я лиши от способността да говори. Кейд, изглежда, не очакваше отговор, тъй като натисна копчето за партера, спокойно обърнат с гръб към нея.

Саманта имаше усещането, че пропада. Не можеше да разбере дали това се дължи на безшумното движение на асансьора надолу, или на загадъчния поглед, който отново се задържа върху лицето ѝ. Сърцето лудо туптеше в гърлото ѝ.

— Не ти казах колко си красива тази вечер — прелъстителната нотка в гласа му беше малко пресилена.

— Благодаря — отвърна, като се мъчеше да се отърси от силата на неговия чар. — Ти също изглеждаш много добре — тя с мъка откъсна очи от неговите и се загледа в тъмния вечерен костюм, който беше облякъл. — Определено е по-добре, когато си без кобур под сакото.

— Кога разбра? — попита замислено Кейд. — През нощта, когато се промъкна в къщата след твоята разходка и ние те взехме за нарушител?

— Да — призна Саманта. — Видях те да пъхаш оръжието под якето си. След това събрах две и две и открих, че не лошата кройка прави саката ти толкова безформени.

— Това беше началото, нали — когато започна да не ми вярваш?

Асансьорът спря на приземния етаж и вратите се отвориха. Саманта успя да каже само едно „горе-долу“, когато излязоха. Разговорът секна при вида на портиера, който избърза напред, за да им отвори вратата, както и на таксиметровия шофьор, който стоеше нетърпеливо на тротоара до колата си.

Нито един от тях повече не спомена принудителния ѝ престой на острова, докато вечеряха в един от най-известните кабаре-клубове в Ню Йорк Сити. След това вариететната програма, която последва, изключи възможността за подобен разговор. Въпреки това някакъв скрит диалог продължаваше да тече помежду им.

Най-лекото докосване на ръката му караше Саманта да изтръпва. Всеки път, когато той погледнеше към устните ѝ, тя сякаш спираше да диша. Общо взето обаче, Кейд се държеше на разстояние, като не се опита да пробие нейната защита, освен с лек поглед или докосване. Като че ли знаеше, че би могъл да я разруши винаги когато пожелае.

След програмата дойде ред на танците. Саманта не беше сигурна дали може да поеме риска да почувства ръцете му около себе си и затова предложи на Кейд да я отведе вкъщи. Той не възрази. В таксито към дома ѝ той не направи опит да седне близо до нея и те си размениха само няколко учтиви забележки за шоуто, което бяха гледали.

Когато стигнаха до сградата, Кейд не каза на таксито да чака. Колата се изгуби в нощта и Саманта разбра, че е настъпил решителният момент. Надяваше се, че е подготвена за него. Тя кимна сковано на портиера, когато Кейд — я придружи до асансьорите.

Никой не пророни и дума, докато пътуваха към етажа, където беше жилището на баща ѝ. Тишината още повече изостри напрежението, което тя усещаше още откак Кейд ѝ се бе обадил следобед.

До вратата на апартамента тя направи плах опит да се сбогува.

— Прекарах една прекрасна вечер, Кейд. Благодаря ти.

Устните му потрепнаха шеговито.

— Ще ме поканиш вътре — заяви той и взе ключа от ръката ѝ.

— Аз... аз наистина съм изморена — възрази нервно тя.

Ключът се завъртя в бравата и Кейд отвори вратата. После сложи ръка на гърба ѝ и нежно я бутна навътре в малкото преддверие на всекидневната.

— Знаеш, че трябва да поговорим, Сам — каза тихо.

Като мина край нея, той тръгна уверено към барчето в другия край на стаята. Тя предположи, че е бил тук и преди, с баща ѝ.

Тъй като не можеше да си позволи да се отпусне, Саманта пренебрегна удобните кресла и канапето и отиде до прозореца, който гледаше към нощния град, трептящ в светлини. Не след дълго Кейд беше до нея и ѝ предложи чаша джин с тоник. Тя прие и се загледа в ледените кубчета, за да не срещне погледа му.

— Не съм сигурна, че знам какво именно ще си говорим — каза отбранително.

— За нас, разбира се.

Кейд вдигна чашата към устата си, като невъзмутимо посрещна нейния неодобрителен поглед. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя бързо отмести очи от обезпокояващия сив блясък в неговите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Откъде се разбира? — попита Саманта и се засмя неловко с престорено объркване. Тя бързо отстъпи една крачка назад, сякаш се е наситила на гледката зад прозореца.

— До тази вечер аз самият имах някои съмнения — каза Кейд, като я проследи с поглед.

— Съмнения ли? — повтори тя, като се опита да не издаде колко е заинтригувана.

— Не по отношение на собствените си чувства — поясни той. — Съмнявах се в теб.

— Какво искаш да кажеш? — тя направи безуспешен опит да се усмихне весело и незаинтересувано, но видимо потръпна, когато погледът му се спря върху устните ѝ.

— Не бях сигурен дали на острова отвърщаше на целувките ми заради самия мен, или защото се опитваше да се възползваш от помощта ми, за да се измъкнеш.

— А сега? — тя притаи дъх, като стискаше чашата с две ръце.

Кейд остави питието си. Саманта не успя дори да помръдне, когато се приближи към нея. Той отметна копринената ѝ светлокестенява коса и грубият му палец започна да гали пулсиращата вена на шията ѝ. Все още не беше отговорил на въпроса ѝ. Но това нямаше значение, защото докосването му я накара да забрави какво беше попитала.

— Страхуваш ли се от мен, Сам? — попита той.

— Да — дишаше леко, едва доловимо.

— Заради това, което те карам да чувстваш ли? — настоя нежно Кейд.

Сякаш хипнотизирана да му каже истината под въздействието на ритмичната прелъстителна милувка на ръката му, тя отговори утвърдително. Погледът ѝ беше прикован към чашата в ръцете ѝ.

Очите ѝ все още гледаха в нея, когато Кейд ѝ я отне и я сложи на масата. Саманта, изглежда, не можеше да погледне по-високо от ревера

на самото му, чиято тъмна материя контрастираше с бялото на ризата му.

— Намирам те за силно привлекателна още от първия път, когато те видях в редакцията на вестника, така открита и естествена. Веднага ти се възхитих — той бавно я галеше, долавяйки ускоряването на пулса ѝ с палеца си. — Едно от първите правила, които човек научава, когато му се наложи да пази някого, е да обръща внимание на това, което става около него. На острова аз трябваше да те наблюдавам. Това е причината за най-големия ми грях като професионалист, Сам.

— Така ли? — промълви тя, понеже той явно очакваше да каже нещо.

— Това — да те гледам, не беше достатъчно. Всеки път, когато се доближавах до теб, ми се приискваше да те целуна — Саманта забеляза как мускулите на шията му се стегнаха. — По дяволите — промърмори той. — Искаше ми се да те любя. Мислех си, че и ти също го искаш, до онази нощ в хамбара за лодки. Тогава реших, че се възползваш от слабостта ми към теб, за да ме убедиш да ти помогна да избягаш. Но не беше така, нали? Наистина го мислеше онази нощ, когато каза, че ти се иска да избягаме двамата заедно. Това не беше клопка, нали?

— Кейд, моля те! — не можеше да признае това. Отметна глава в знак на протест.

— Разбрах, че не е номер, когато пристигна лодката на баща ти. Ти не изтича към него, не и веднага, Сам. Не, ти погледна към мен, искаше да избягам, да се спася, преди да са ме хванали, макар все още да смяташе, че съм те отвлякъл. Надяваше се да се измъкна, нали? — попита неумолимо Кейд.

— Не знам какво съм искала или на какво съм се надявала — отрече Саманта с измъчен шепот.

— Ти, упорита малка хитруша! Ти ме обичаш, но няма да го признаеш! — въздъхна той, горчиво развеселен.

— Не мога — с тези думи тя признаваше, че го обича.

Ръката му се спусна надолу около кръста ѝ, а пръстите на другата му ръка се обвиха още по-плътено около врата ѝ. Той наведе главата си по-близо до нейната и диханията им се сляха, топли и опияняващи.

— Лесно е, скъпа. Просто повтаряй след мен: Обичам те — всяка дума беше внимателно произнесена, а кафявите ѝ очи гледаха омагьосани от зашеметяващата близост на устата му, докато учленяваше звуците. — Кажй го — тихо нареди Кейд.

— Аз... — устните ѝ се доближиха до неговите. — ... те... — той също се приближи към нея. — ... обичам.

Страстният огън на неговата целувка изпепели и последната ѝ съпротива и устните ѝ доброволно се разтвориха. Единственото, което Саманта искаше, беше да се отдаде на чувството, което той събуждаше у нея. Желанието се разгоря с ослепителен пламък, породено вече не само от сексуално привличане, а подхранвано от дълбока и всеотдайна любов.

Тя се подчини на повелителната му сила и се прилепи до него, опиянена от търсецата милувка на неговите ръце. Не си и помисли да го възпре, когато той откри тайните места, които ѝ доставяха удоволствие.

Гласът му, дрезгав и приглушен от страст, прошепна до ухото ѝ:
— Лесно е да бъдеш обичана, скъпа.

Вместо да я развълнуват, думите му я обляха като студен душ.

Той казваше истината. Истина, която Саманта беше забравила, увлечена от собствената си любов. Не беше трудно за един мъж да обича дъщерята на Рубен Джентри. Достатъчна беше само зестрата, която щеше да му занесе!

Бавно започна да се отдръпва от неговите ласки. Кейд се възпротиви за кратко, а след това, изглежда, отдаде това на нейната невинност. Сметна, че се страхува да не би прегръдката да премине в нещо повече. Ръцете му се отпуснаха и той потърка брадичка в челото ѝ.

— Оставих те на спокойствие и ти дадох време да помислиш. Но сега... Саманта, любов моя, ще се омъжиш ли за мен? — въпросът му прозвуча почти като заповед.

— Не мога — отвърна несигурно тя.

Учуден, той се отдръпна леко и тя незабавно се възползва от възможността да се измъкне от ръцете му. Като възвърна решителността си, Саманта вдигна очи, за да посрещне пронизващото сиво острие на недоумяващия му поглед.

— Какво искаш да кажеш с това „не мога“? — намръщи се Кейд.
— Не ти ли показах достатъчно ясно...

— Показа го, достатъчно ясно! — рязко го прекъсна тя. — Но аз няма... Не мога да се омъжа за теб.

— Защо? Несъмнено имам правото да знам — попита той, като се опитваше да скрие студенината, която отново овладяваше гласа му.

— Можеш да поискаш да бъда твоя любовница — тя трепереше от болката, която я разяждаше отвътре, но успя да запази твърдия си тон. — Но не искам от мен да стана твоя жена, Кейд.

— За какво, по дяволите, говориш? — избухна той. — Ако те исках като любовница, никога нямаше да те моля да се омъжиш за мен!

— Тогава съжалявам, но отговорът е „не“ — каза твърдо Саманта.

— За бога, Сам, ти ме обичаш! — възрази яростно той. — Защо да не се омъжиш за мен?

Тя се обърна встрани и широко отвори очи, за да задържи сълзите си.

— Не се прави на глупав, Кейд — отвърна сопнато. — Не съм забравила коя съм. Аз съм дъщерята на Рубен Джентри. Ти работиш за него, той ти е шеф!

Пръстите му се впиха в лакътя ѝ и грубо я завъртяха. Леденостуденият поглед на сивите му очи я накара да потръпне. Сдържаното му изражение беше пометено от суров гняв.

— И аз не съм достатъчно добър, за да се омъжиш за мен, така ли? — озъби се той. — Дъщерята на шефа не може да се принизи дотам, че да се омъжи за един нисш подчинен! — тя затвори очи срещу обвинението, а лицето ѝ остана безизразно. — Простете ми, госпожице Саманта Джентри... — гласът му беше изпълнен със сарказъм. — ... за това, че ви обидих с моето предложение.

Болезнената му хватка се отпусна. Няколко секунди по-късно вратата на апартамента се затръшна и Саманта остана сама. Никога преди не се беше чувствала така изоставена и толкова самотна.

Рубен Джентри си взе кифла и започна да маже с масло една от половинките ѝ.

— Карл ми каза, че си излизала с Кейд една вечер, докато ме нямаше — кафявият му поглед се насочи към Саманта за потвърждение.

— Да, така е — трудно ѝ бе да запази гласа си спокоен и безразличен. Само споменаването на името му беше в състояние да я съкруши, затова не посмя да вдигне очи от чинията си.

— Той е добър човек, Сам. Едва ли има по-добър от него — каза баща ѝ. — Аз му вярвам безусловно, но смятам, че вече ти доказах това, нали? — той се засмя. — Не само бих му поверил своя живот, аз му поверих твоя.

— Да, доказва го — съгласи се сдържано тя, а след това избута чинията си встрани, защото загуби апетит.

— Ще желаш ли нещо друго, Саманта? — Карл погледна многозначително към храната, която беше останала в чинията ѝ, а после вдигна очи към нея с мълчалив упрек, нещо, което се случваше често през последните няколко дни.

— Малко кафе, но по-късно — отговори младата жена.

— Предполагам, че си опознала Кейд доста добре, докато бяхте на неговия остров — продължи баща ѝ, без да смени темата, както тя се надяваше.

— Доста добре — изведнъж една от думите на Рубен просветна в съзнанието ѝ. — Неговият остров?

— Да, той принадлежи на семейството от години. Дядо му загуби цялото фамилно състояние по време на кризата, като много други хора. Единственото, което успя да спаси, беше островът. Предполагам, че по този начин е искал да запази спомена за онова, което семейство Скот беше някога — обясни замислено Рубен. — Старата къща беше разрушена от пожар преди двадесет години. Сегашната я вдигна Кейд, почти сам.

— Не знаех това — промърмори тя.

— Разбира се, като работи за мен, Кейд няма възможност да прекарва там толкова време, колкото би му се искало — сви рамене той. — Какво мислиш за това, Сам?

— Красива къща.

Истински рай, ѝ се искаше да добави. Осъзна, че за Кейд навярно щеше да бъде болезнено да се върне на този остров. Не искаше да

мисли за него и за мястото, което ги свързваше с толкова общи спомени.

— Ще се видите ли отново с Кейд?

Саманта неволно срещна острия изпитателен поглед на баща си и бързо сведе очи към бялата покривка.

— Не — отвърна намръщено. После, като почувства как се надига друг въпрос, бързо добави: — Имаш ли нещо против да не обсъждаме това, Рубен?

Беше настоятелна молба и просто му бе невъзможно да ѝ се противопостави.

— Щом така предпочиташ, Сам — съгласи се той. Изминаха няколко минути в мълчание, преди да проговори отново. — Хари Линдзи ми се обади днес. Пита кога мислиш да се върнеш във вестника.

— Не знам. — Тя раздражено разтърси глава.

— Искаш ли да се върнеш? — попита тихо баща ѝ с присъщата си проникателност, която беше едно от най-големите му преимущества в света на бизнеса.

Саманта се стегна, а после въздъхна.

— Не.

Работата и възможността да се заеме с нещо различно от сърдечните си проблеми навярно би било най-доброто лекарство, но тя не искаше да се връща в малкия провинциален вестник. Идеята за журналистическа кариера, която бленуваше, не ѝ се виждаше особено важна сега, щом не можеше да я сподели с мъжа, когото обичаше. Може би по-късно щеше да намери утеха в нея, но сега изглеждаше лишена от смисъл.

— Сам — прозвуча отново гласът на баща ѝ, тих и изпитателен, — влюбена ли си в Кейд?

Тя стисна с ръце ръба на масата и рязко се изправи, като блъсна стола си.

— Казах ти, че не искам да говоря за него — извика ядно и тръгна към вратата, а очите ѝ се пълнеха с горещи сълзи. Започна да хапе устната си, като се спря в средата на всекидневната. Разтвори широко очи и започна бързо да премигва, като се опитваше да задържи сълзите си. Две ръце нежно я хванаха за раменете и я обърнаха. — Остави ме на мира! — сърдито отсече тя.

— Единственото, което имам, си ти, Сам и Карл, разбира се — усмихна се Рубен. Уголемени копия на трапчинките на дъщеря му се появиха встрани до устата му, мили и ласкави. — Ако не можеш да разчиташ на мен, на кого другиго?

— Но аз вече съм голямо момиче — настоя тя.

— Дори и големите момичета понякога ги боли. Мисля даже, че болката става по-голяма, колкото повече расте човек — каза мъдро той. — Очевидно си се влюбила в Кейд Скот.

В гърлото ѝ беше заседнала болезнена буца. Саманта я преглътна и кимна.

— Каквото и да ми струва това.

— Искаш да кажеш, че той не те обича? — баща ѝ леко наведе глава, за да може да види лицето ѝ.

Саманта не можеше да му каже истината. Как би могла да му обясни, че отказа да стане жена на Кейд, защото знаеше, че предложението му беше направено само заради по-лесното изкачване нагоре по стълбата на успеха? Кейд не беше помолил нея да се омъжи за него; той беше помолил дъщерята на Рубен Джентри. Колкото и да го обичаше, не можеше да се омъжи за него при тези условия.

— Няма никакъв смисъл, Рубен — тя тъжно поклати глава и избра причина, която нямаше да нарани баща ѝ. — Той ме презира — което беше истина. Думите му на раздяла бяха изпълнени с презрение.

— Да те презира? — намръщи се Рубен. — Трудно ми е да го повярвам.

— Така е, защото съм твоя дъщеря и ти си предубеден — успя да каже тя с измъчена усмивка.

— Е, ако те презира толкова много, защо тогава те е поканил на среща? — попита той, без да е убеден в това, което тя казваше.

— Защото аз го помолих — излъга Саманта.

— Разбирам — той замислено прие информацията.

— Ще го преживея — увери го тя, без сама да го вярва в действителност.

— Да — той я притисна силно в ръцете си и допря буза до главата ѝ. — Както преживя разваления си годеж преди четири години, така ли? — каза нежно. — Но ти не го обичаше, нали?

Саманта потръпна и вдигна ръката си, свита на юмрук, към устата си.

— Не — прошепна напрегнато. Усещаше, че ако остане в прегръдката на баща си, в следващия миг ще се разплаче. Сълзите само щяха да влошат положението ѝ. Тя въздъхна дълбоко и се дръпна от ръцете му. — Не си довърши вечерята.

— Сега говориш като Карл — усмихна се той с разбиращ поглед. — Ще пиеш ли кафе с мен, докато привърша?

Саманта кимна, като отново се усмихна сдържано и го хвана под ръка, след което двамата се върнаха в столовата.

Измина една седмица, после две. Саманта започна да привиква с безделието. Без да става от леглото почти до обед, тя запълваше следобедните часове с дълги разходки, за да може да се измори и изтощена да заспи, след като прекараше вечерта с баща си. Това се повтаряше почти всяка вечер, понеже той знаеше колко е важно за нея да не прекарва дългите нощни часове сама.

Няколко пъти Рубен беше канил бизнес партньори на вечеря и Саманта бе играла ролята на домакиня.

Само двама души я познаваха достатъчно добре, за да могат да видят болката, която толкова убедително прикриваше. Това бяха Рубен и икономът Карл Гилберт, а те умееха да пазят тайна.

Една ръка леко докосна рамото ѝ и Саманта се обърна по гръб, като издърпа завивките със себе си, още не изплувала от дълбокия сън. Тя успя да фокусира образа на баща си.

— Какво има? — попита със сънен глас.

— Чудех се дали би могла да станеш достатъчно рано, за да обядваш с мен днес — каза той с укорителен тон. — Започваш да се държиш като разглезено малко момиченце, което спи до обед всеки ден.

— Знам — сънят обаче ѝ носеше забрава, което ѝ се случваше рядко, докато беше будна. Нямаше смисъл да го обяснява на Рубен. — Бих искала да обядвам с теб — съгласи се Саманта и кимна уморено.

— Сам — каза той, а изражението му внезапно стана сериозно, — искаш ли да поговоря с Кейд?

Тя моментално се разсъни.

— Не! Рубен, моля те, не прави това — настоя разтревожено.
Едното ъгълче на устата му се повдигна гузно.

— Страхувам се, че вече го направих.

— Не! — каза тя с тих протест. Натисна глава дълбоко във възглавницата и затвори очи. — И какво стана? — Не беше сигурна дали иска да разбере.

— Опитвах се постепенно да засегна темата за теб, Сам — призна той. — Не съм баща, който обича да се меси, така че го извиках в офиса си, за да обсъдим нещо друго, което планираме вече повече от година. Още преди да съм започнал, Кейд вече ми беше казал какво мога да направя с плановите си и с дъщеря си.

— Какви планове, Рубен? — попита тревожно Саманта.

— Операциите ни по сигурността се разраснаха много през последните няколко години, затова реших, че отделът може да се обособи в самостоятелно предприятие. Искан Кейд да го оглави и му предложих да купи дял от него — обясни той.

— О, не! — простена Саманта, като си представи какъв извод си беше направил Кейд за това.

— Неговата реакция беше още по-красноречива — мрачно заяви Рубен. Изглежда, си помисли, че се опитвам да ти купя съпруг, като му предоставям една ключова позиция. Той каза и нещо друго — погледна я замислено.

— Какво? — попита тя напрегнато.

— Някаква глупост — че не бил достатъчно добър, да се ожени за теб, преди да го поставя начело на някоя компания, но че със сигурност и след това нямало да бъде.

Саманта премигна.

— А ти какво каза?

— Казах му, че снобизмът не е сред недостатъците ти и че единственото нещо, което никога не бих направил, е да ти купувам съпруг — заключи Рубен.

— Той отговори ли нещо на това? — попита немощно тя.

— Погледна ме студено и излезе от офиса — той повдигна ръкава на сакото, за да погледне златния си часовник. — Трябва да отивам в офиса. Ще говорим за това на обяд. Дванадесет и половина?

— Добре — кимна Саманта.

Когато Рубен тръгна, тя знаеше, че няма да може повече да заспи, и замаяно се измъкна от леглото, за да се облече. В съзнанието ѝ се прокрадваше надеждата, че вероятно не беше преценила правилно Кейд. Той твърдо беше отказал повишението. Но дори и наистина да бе сгрешила, дали това би променило нещо в крайна сметка?

Очевидно Рубен не бе успял да го убеди, че тя не е сноб и не преценява нещата от такава позиция. А и след всичко, което беше казала, как би могла да го убеди в обратното?

Саманта крачеше неспокойно из апартамента. Иронията на ситуацията обсеби мисълта ѝ. Толкова се бе страхувала, че някой ще се ожени за нея заради баща ѝ, че отказа на единствения мъж, който вероятно наистина я обичаше. Реалността беше твърде горчива, за да се примири.

На входната врата се позвъни и Саманта остави на Карл да отвори, като сметна, че това е доставката от химическото чистене. Беше истински шок, когато се обърна от прозореца на всекидневната и видя Кейд, който влизаше от преддверието. Сърцето ѝ подскочи радостно при вида му — висок, енергичен и невероятно красив.

— Кейд! — извика тя и би изтичала в прегръдките му, ако гласът му не я накара да спре.

— Вчера Рубен ми направи предложение — съдържаният му тон беше тих и студен. — И почти ме убеди, че то няма връзка с теб. Това няма значение, защото го приемам, както и теб, като част от сделката.

Саманта го гледаше смаяно. Радостта ѝ изчезна. С болка осъзна, че предложението за собствена компания е твърде добро, за да може да му устои.

— Страхувам се, че си твърде закъснял — тя гордо вирна глава. — Предложението е оттеглено.

— Ще видим това — отвърна Кейд със зловещо спокойствие.

С големи крачки той прекоси стаята към нея. В последната минута тя се опита да избяга, но вече беше прекалено късно. С учудваща лекота той я вдигна и я преметна през рамо. Ръката му се обви около краката ѝ, за да я задържи.

— Свали ме долу! — започна да вика тя, когато той тръгна да излиза от стаята. Карл стоеше до отворената входна врата с повдигнати вежди, а ъгълчетата на устата му се повдигнаха развеселено. — Карл, направи нещо! — замоли се тя.

— Имаш ли предложение? — сви рамене икономът.

— Обади се на баща ми! — извика Саманта, когато Кейд излезе в коридора и тръгна към асансьора. Със свити юмруци, тя започна да го удря по гърба. — Веднага ме свали долу! — вратите на асансьора се отвориха и той я внесе вътре, без да обърне внимание на нареждането ѝ. — Не искам да се омъжвам за теб! — отсече категорично.

— Това е много лошо, защото ти ще се омъжиш за мен — отвърна Кейд.

Асансьорът спря на третия етаж и една жена на средна възраст се качи. Тишината беше смущаваща, Саманта се изчерви, безкрайно объркана.

— Свали ме долу! — изсъска, след което го заплаши: — Само почакай баща ми да научи за това!

Кейд обърна глава към жената, която ги гледаше със сдържано любопитство.

— Съпруги! — пошегува се той. — Тичат при татко при най-малката неприятност.

Вратата на асансьора се отвори на партера и Кейд излезе с нея през рамо, преди тя да успее да обясни на жената, че не му е съпруга.

— Как посмя да накараш жената да си мисли, че сме женени! — гласът ѝ беше задавен от безсилен гняв.

— Това е само въпрос на време.

На излизане от сградата той кимна на портиера и се запъти към очакващото го такси. Там буквално я хвърли на задната седалка и се пъкна след нея, преди тя да успее да се обърне.

— Летище „Кенеди“ — разпореди на шофьора.

— Не! — извика гневно Саманта, като се наведе напред към шофьора. — Този мъж ме отвлича. Моля ви да ме закарате в най-близкото полицейско управление.

— Разбира се, госпожо, разбира се — кимна човекът, а след това погледна към Кейд и смигна.

Саманта се обърна към Кейд, а гневът ѝ избухна в сълзи.

— Как можеш да правиш подобно нещо? — попита обезсърчено.

— Ще се оженим в Лас Вегас, после ще отидем на меден месец за няколко седмици на острова, а след това ще се върнем тук — заяви мрачно той.

— Аз няма да се омъжа за теб — отсече яростно тя.

— Ти определи условията, Сам — студените сиви очи хвърляха искри.

— Не съм определяла никакви условия — възрази отчаяно Саманта.

— Виж какво! — Кейд я хвана за ръката и грубо я издърпа от ъгъла на седалката до себе си. — Приемам милостивото предложение на баща ти. А ти ще изпълниш своята част от сделката, като се омъжиш за мен.

— Това не е милостиня — кафявите ѝ очи се разтвориха широко. — Рубен знае, че последното нещо, което бих искала от него, е да ми купува съпруг.

— Наистина ли? — каза той с насмешка.

— Да, наистина. Освен това той дори не знае, че си ми предлагал това преди. Накарах го да мисли, че ме презираш. Помолил те е да оглавиш новата охранителна организация, защото е сметнал, че ти си най-подходящият човек за тази работа. Това няма нищо общо с мен — каза тя на един дъх, внезапно обнадеждена от смръщените му вежди. — Кейд, защо искаш да се ожениш за мен?

— Отговори ми на това — нареди арогантно той, без да обърне внимание на въпроса ѝ: — Защо отказа да се омъжиш за мен?

Саманта се подвоуми, но след това преглътна гордостта си.

— Всички досега са се интересували от мен заради баща ми. Знаех, че ме харесваш, но мислех, че ми предлагаш женитба само защото съм дъщерята на шефа. Смятах, че съм свикнала хората да ме използват, за да се доберат до Рубен, докато не срещнах теб. Обичам те, Кейд — въздъхна тя, — но не можех да се омъжа за теб при мисълта, че просто ме използваш, за да се издигнеш. Така ли е? Затова ли се жениш сега за мен — само за да можеш да получиш това повишение?

— Сериозно ли говориш? — той поклати недоумяващо глава, а студеният блясък в очите му отстъпи на нежно сиво. — Реших, че това е единственият начин, по който мога да те имам. Първоначално се ядосах, защото баща ти се опита да ми осигури положение, без което ти не желаше да ми кажеш „да“. После осъзнах, че те обичам твърде много, за да ме е грижа за това. Искях да станеш моя жена, независимо как ще го постигна. Сметнах, че ти също трябва да ме обичаш, щом молиш баща си за това.

— Обичам те такъв, какъвто си — прошепна Саманта.

— И аз те обичам — той я притегли близо до устните си. — И пет пари не давам кой е баща ти.

Той я целуна страстно и продължително, като стискаше ръцете ѝ в своите, докато силата на любовта му замая главата ѝ. С настойчиви милувки той я взе в скута си, докато търсеше чувствените зони по шията и врата ѝ, които беше открил преди време.

Изминаха няколко дълги, опустошителни минути, преди Саманта да осъзнае, че се намират на задната седалка на едно такси, което се движи по оживена нийоркска улица. Огледалото предоставяше на шофьора място на първия ред. Тя се противопостави на търсещите ласки на ръцете на Кейд.

Той прочете мислите ѝ и нежно се засмя срещу тръпнещите ѝ устни.

— Скъпа, няма нещо, което един таксиметров шофьор от Ню Йорк Сити да не е виждал — той обаче успя да обуздае желанието си, въпреки че продължаваше да я държи в скута си. — Още няколко часа и ще бъдем в Лас Вегас. Мога да изчакам дотогава.

Издание:

Джанет Дейли. Каменно сърце

ИК „Хермес“, София, 2000

Редактор: Димитрина Ковалакова

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-459-726-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.